

Katarina Morano

USEDLINE

Mestno gledališče ljubljansko, Čopova 14, 1000 Ljubljana, Slovenija

Hišna centrala **+386 (0)1 4258 222**

Tajništvo **+386 (0)1 4257 148**, faks **+386 (0)1 2517 044**

Blagajna **+386 (0)1 2510 852**, odprto vsak delavnik od 12. do 18. ure in uro pred
predstavo, e-naslov **blagajna@mgl.si**

E-naslov **info@mgl.si**

Spletno mesto **www.mgl.si**

Barbara Hieng Samobor direktorica in umetniška vodja

Petra Bizjak direktoričina pomočnica – poslovna vodja

Janez Koleča direktoričin pomočnik za tehnične zadeve

Alenka Klabus Vesel dramaturginja in arhivarka

Eva Mahkovic dramaturginja in vodja mednarodnega oddelka

Petra Pogorevc dramaturginja in urednica Knjižnice MGL

Ira Ratej dramaturginja in vodja izobraževalnega programa

Maja Cerar, Martin Vrtačnik lektorja

Simona Belle vodja službe za odnose z javnostmi in trženja

tel. +386 (0)1 4255 000

Branka Lepšina koordinatorka in planerka programa

tel. +386 (0)1 2514 167

Katarina Koprivnikar vodja projektov

tel. +386 (0)1 4258 222

Petra Setničar koordinatorka obiska

tel. +386 (0)1 4258 222

Zdenka Kristan in Rok Špacapan blagajničarja in informatorja

tel. +386 (0)1 2510 852

Javni zavod Mestno gledališče ljubljansko, ustanoviteljica Mestna občina Ljubljana

Program gledališča financirata Ministrstvo za kulturo (iz proračuna Republike Slovenije) in MOL.

Svet Mestnega gledališča ljubljanskega

mag. Mojca Jan Zoran (predsednica), **Ira Ratej** (namestnica predsednice), **Špela Knol**, **mag. Kim Komljanec**, **Ksenija Sever**

Strokovni svet Mestnega gledališča ljubljanskega

Eva Mahkovic (predsednica), **Alen Jelen**, **Tone Peršak**, **izr. prof. dr. Katarina Podbevšek**, **Matej Puc**, **Nina Valič**

Ustanoviteljica

Mestna občina
Ljubljana

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

VSEBINA

- 7 Dan Podjed **ODVEČNI PREDMETI, KI NAS POVEZUJEJO IN OBREMENJUJEJO**
- 15 Jana Lavtižar **PRELOM, KI DVIGNE USEDLINE**
- 19 Ivana Zajc **USEDLINE ALI STVARI, KI OSTAJAJO NEIZREČENE**
- 25 Nuša Komplet Peperko **BOŽIČNI PULOVER**
- 32 Novo v Knjižnici MGL

Katarina Morano

USEDLINE

2021

Krstna uprizoritev

Premiera 9. februarja 2022

Režiser **ŽIGA DIVJAK**

Dramaturginja **KATARINA MORANO**

Scenograf **IGOR VASILJEV**

Kostumografka **TINA PAVLOVIČ**

Avtor glasbe **BLAŽ GRACAR**

Lektorica **BARBARA ROGELJ**

Oblikovalec svetlobe **ANDREJ KOLEŽNIK**

Oblikovalec zvoka **GAŠPER ZIDANIČ**

Za pomoč pri uprizoritvi se zahvaljujemo **Vidu Hajnšku, Maji Križnik, Domnu Martinčiču in Andreju Nagodetu.**

Vodja predstave **Sanda Žnidarčič**

Šepetalka **Nina Strmole**

Tehnični vodja **Janez Koleša**

Vodja scenske izvedbe **Matej Sinjur**

Vodja tehnične ekipe **Boris Britovšek**

Tonska tehnika **Sašo Dragaš in Gašper Zidanič**

Osvetljevalca **Andrej Koležnik in Aljoša Vizlar**

Frizerka in maskerka **Jelka Leben**

Garderoberki **Sara Kozan in Dijana Đogić**

Rekviziterka **Brina Šenekar**

Sceno so izdelali pod vodstvom mojstra **Vlada Janca** in kostume pod vodstvom mojstric **Irene Tomažin** in **Branke Spruk** v delavnicah MGL.

Igrajo

Mama, 68 let **MIRJAM KORBAR**

Mila, njena hči, 34 let **JANA ZUPANČIČ**

Blaž, njen sin, 34 let **IZTOK DRABIK JUG**

Janja, njena hči, 44 let **MOJCA FUNKL**

Grega, Milin partner, 35 let **MATEJ PUC**

Tomaž, Janjin mož, 46 let **LOTOS VINCENC ŠPAROVEC**

Lana, Janjina in Tomaževa hči, 19 let **LARA WOLF**

Statisti **Oskar Guna, Borislav Horvat/Lovro Livk**

Jana Zupančič

Dan Podjed

ODVEČNI PREDMETI, KI NAS POVEZUJEJO IN OBREMENJUJEJO

Priznam, trpel sem, ko sem gledal, kako kolesca starega šivalnega stroja, ki sva ga z ženo privlekla v najin novi dom, puščajo globoke raze v parketu. Sicer tudi parket še zdaleč ni bil nov, v stanovanju je ostal – skupaj z brazgotinami iz preteklosti – še od prejšnjih lastnikov. A vseeno sem si zamišljal, da bo naš novi dom lep in neobremenjen s preteklostjo. No, pa je prišel zraven ta šivalni stroj, ki ga je žena podedovala od babice in ga tovorila s sabo iz stanovanja v stanovanje. Povsod, kamor sva se vselila, je tičal nekje v kotu. Čeprav je bil večinoma pri miru, je pustil za seboj globoke sledi.

Desetletje kasneje je šivalni stroj še vedno z nami. Izkazal se je kot idealno mesto za vzgajanje lončnic, pa tudi kot priročno odlagališče za najrazličnejše predmete, ki ne sodijo nikamor in bodo v kratkem postali smeti. Na njem so zdaj preluknjani gumijasti baloni, ki so ostali od praznovanja rojstnega dne, pa stari časopisi, ki bi znali biti še nekaj časa aktualni, a jih dejansko nihče več ne bere. Na njem so še rezervni gumbi, ki jih dobimo z nakupljenimi srajcami in hlačami, ter druga šara, ki sodi v kategorijo stvari, ki so izven našega simbolnega sistema reda in jih bomo prej ali slej vrgli stran, saj so bodisi nečiste bodisi neuporabne. To so tiste stvari, ki vzpostavljajo kaos v stanovanju in kazijo njegovo podobo.

Zanimivo: šivalni stroj je sčasoma postal tudi zame kontrapunkt tej navlaki in smetem. (Za ženo je bil to že prej.) Postal je sveta in čista stvar, čeprav je sam po sebi povsem neuporaben in ni nikoli več opravljal svoje prvotne funkcije. Je relikvija, v kateri je shranjen spomin na prednike, in stabilni temelj našega stanovanja, na katerem se nalagajo in odlagajo mimobežne stvari.

Očiščenje z iztrebki

O svetosti nečistih stvari je razpravljala že antropologinja Mary Douglas v prelomnem delu *Čisto in nevarno*, ki je v izvirniku izšel leta 1966, v slovenskem prevodu pa leta 2010. V tej knjigi se je avtorica posvetila vlogi odpadkov

in iztrebkov ter drugih predmetov, ki jim ne najdemo mesta v družbi, zato jih odrivamo na stran in izločamo iz vidnega polja. Na njih je utemeljila razmerje med svetim in profanim, čistim in nečistim, ki je po njenem mnenju ena od temeljnih dihotomij pri opredeljevanju razmerij v družbi. Na podlagi mednarodne primerjalne raziskave je razložila, kakšen odnos ima skupnost do nečistih snovi – in ljudi – v različnih kulturnih okoljih. Smeti, odpadki in iztrebki po njenem namreč niso le stvari, ki jim ne najdemo pravega mesta in se jih zato skušamo znebiti ter jih vreči stran, temveč imajo pomembno simbolno vlogo pri konstituiranju in povezovanju družbe ter opredeljevanju razmerij med ljudmi.

V knjigi *Čisto in nevarno* je morda najbolj zanimivo, da nečiste stvari, torej tiste, ki ne sodijo nikamor drugam kot v koš za smeti, na odpad ali v stranišče, postanejo v nekaterih primerih svete in očiščevalne. V omenjeni knjigi avtorica med drugim opiše odnos indijskih ljudstev do kravjih iztrebkov, ki jih pogosto uporabljajo pri pogrebnih obredih za simbolno očiščenje umrlih. V zvezni državi Bihar, denimo, še vedno skoraj polovico pokojnikov sežgejo na posušenih kravjih iztrebkih. Podobno tudi drugje v Indiji uporabljajo kravjake za simbolno očiščenje: ponekod jih zažigajo in z dimom očistijo domove, z mešanico kravjega blata in vode pa se umijejo tisti, ki so pokopali mrtve. Neuporabna in odvečna snov, torej izloček, lahko postane nekaj, kar je nadvse pomembno za ohranjanje reda v družbenem sistemu in vzdrževanje razmerij med ljudmi.

Odvečne in hkrati pomembne stvari povezujejo tudi družino v dramskem delu *Usedline*. Po Mamini smrti se družinski člani in članice znajdejo v stanovanju, v katerem začnejo brskati po rečeh, ki so dejansko prežitki, ostanki ali usedline njihove preteklosti. Vsaka fotografija, knjiga ali kos nakita, ki ga primejo v roke, je časovni portal, ki jih ponese v otroštvo. In vsaka od teh stvari je njim sveta, pa čeprav nima nobene prave materialne vrednosti. Predvsem zato se stvari, ki so nekoč pripadale Mami, ne morejo znebiti, jih vreči na kup za odpadke in jih odstraniti s svojega obzorja. Vedo namreč, da bi se tako v simbolnem smislu skrhale njihove vezi, spomin na njihovo Mamo pa bi postopno zbledel. Skratka, predmeti, ki so ostali v stanovanju, so tisto, kar vzpostavlja in vzdržuje njihovo družinsko skupnost.

Kroženje darov

Navidezno neuporabni in odvečni predmeti, ki nimajo nobene posebne ekonomske vrednosti, a krožijo med ljudmi, seveda niso zgolj slovenski fenomen – in tudi niso nekaj novega. Pred več kot stotimi leti se je Bronisław Malinowski, antropolog poljskega rodu, po spletu nenavadnih naključij znašel na tihooceanskih Trobriandskih otokih, ki so danes del ozemlja Papue Nove Gvineje. Med nekajletno raziskavo med domačini je spremljal sistem trgovine s predmeti, ki so mu domačini pravili *kula*. Kot je Malinowski zapisal v knjigi *Argonavti zahodnega Pacifika*, so se moški na otoku usedli v čolne, naložili vanje darila in se odpravili na pot po morju do najbližjega otoka,

Mirjam Korbar

Jana Zupancić

na katerem so s tamkajšnjim prebivalstvom zapestnice zamenjali za ogrlice. Ker so otoki v arhipelagu nanizani kot biseri na ogrlici, torej v krožni obliki, so tako potovala tudi darila. Ogrlice so krožile v smeri urnega kazalca, zapestnice pa v nasprotni smeri. Po nekaj letih so izvirna darila prepotovala vse otočje in se vrnila k prebivalcem, ki so jih na začetku poslali na pot. Z ekonomskega vidika je takšna izmenjava predmetov nesmiselna, saj z njo nihče ničesar ne pridobi, izgubi pa tudi ne. Presežki se v procesu ne ustvarjajo, ravno tako nima nihče dobička. Če pa na obred pogledamo z drugačnega zornega kota, je seveda smiseln. Njegovo bistvo je namreč v procesu, ki vzdržuje skupnost, ne pa v materialnih dobrinah, ki potujejo med otočani. Ta proces je bil nekdanje celo tako pomemben, da ga je francoski antropolog in sociolog Marcel Mauss v znamenitem *Eseju o daru* opisal kot totalno družbeno dejstvo. Po njegovem namreč ta družbeni pojav prežema vse družbeno in moralno življenje Trobriandcev. »Njihovo življenje je s tem »prepojeno«,« je zapisal Mauss in razložil še, da je ta proces »nekakšen nenehen »daj in vzemi«. Ob tem je dodal, da skušajo domačini z obredom *kula* obrzdati tok časa. Namesto linearnega časa, ki ga sicer povzroča enosmerna menjava, menjava v krogu povzroči, da se čas navidezno ustavi, družbena dejanja se ustalijo, otoška skupnost pa obstane v nekakšnem brezčasju.

Podobno je s predmeti v *Usedlinah* – in nasploh s stvarmi, ki v družinah potujejo od človeka do človeka in iz roda v rod. Hči Mila, torej ena od glavnih oseb, celo dobesedno omeni potovanje predmetov, ko pravi, da so to »te stvari, k kr neki potujejo ... pa so bli najprej mogoče del neke ogrlice, pa pol en to predela v uhane, pa pol en v obesek, pa en drug pol v prstan, pa pojma nimam«. Družinski člani tudi vedo, da si morajo te predmete nekako razdeliti in jih ohraniti, namesto da jih pretopijo v zlato ali prodajo. In kaj bodo z njimi? »Ja, ne vem, to pol maš«, odgovori na zagonetno vprašanje Milina sestra Janja. Z vsako stvarjo se ohranjajo vezi in spomini, zato jo je pač treba obdržati in jo nekoč prenesti naprej, v prostor in času.

Preobilje stvari

V preteklosti si ljudstva niso zgolj izmenjevala navidezno nepotrebnih stvari v cikličnem procesu, ki bi ga danes morda lahko primerjali s krožno ekonomijo, saj ta skuša ohranjati snovi v tržnem procesu, temveč so ljudje od nekdanje tudi zbirali in kopičili najrazličnejše predmete. Eden od takšnih pojavov, ki ga je ravno tako opisal Marcel Mauss, je *potlač*. Ta beseda je pri nekaterih severnoameriških ljudstvih prvotno opisovala kopičenje in občasno potratno uničevanje. V literaturo je izraz sicer uvedel eden od »praočetov« antropologije Franz Boas in ga označil za distribucijo posesti s pglavitnim načelom obrestne naložbe. Imeti več stvari kot drugi je pomenilo imeti večji ugled v skupnosti. Tega načela se pogosto držimo še danes in vpliva ne le na naš ugled, temveč tudi na naš način življenja. Kako? Preprosto: če hranimo več stvari, potrebujemo več prostora, to pa pomeni, da moramo imeti večje bivališče, kar domnevno pomeni, da imamo večji družbeni ugled ...

Ker vsak predmet zavzame nekaj prostora, so se naši domovi zaradi novodobnega potlača, torej ustvarjanja presežkov, začeli sčasoma vse bolj povečevati. Posebej očitna je ta rast v zadnjih stotih letih. Bivališča, torej domovi in hiše, so se v povprečju povečala za tri četrtine, ker pa so se zmanjšale družine, se je bivalni prostor na posameznico ali posameznika dejansko povečal za več kot dvakrat. (Tako pravijo sicer podatki iz ZDA, podobne težnje pa so vidne tudi v Evropi.) Pa ima človek zdaj res več prostora? Seveda ne. Več prostora pomeni tudi več predmetov v gospodinjstvih, teh pa se nam je začelo nabirati na tisoče. V procesu zbiranja tistih stvari, ki so nam pomembne in bodo mogoče nekoč »prišle prav«, kot radi pravimo, smo napolnili vse kotičke v stanovanjih, zatrpali z njimi omare in predale ter do vrha z njimi zadelali garaže, podstrešja in kleti. In ti predmeti, ki bi jih radi obdržali, a se jih hkrati želimo tudi znebiti, se znajdejo v nekakšnem liminalnem stanju, ko niso niti stvari niti smeti. Če smo iskreni, jih pogosto spravimo v kartonaste škatle in plastične vrečke in nato odložimo v nekakšen purgatorij. Prej ali slej se bomo namreč od teh stvari ločili in jih odpeljali na kosovni odpad. In takrat bodo dokončno izginile z našega obzorja.

Digitalizacija spominov

Druga težnja, ki ji sledimo sočasno s kopičenjem fizičnih predmetov, je digitalizacija spominov. Ne samo, da kopičimo stvari, ki se jih ne moremo znebiti, težko se ločimo tudi od fotografij, videoposnetkov in drugih digitalnih artefaktov. Ti sicer običajno obstajajo nekje v tako imenovanem oblaku, a so nam dejansko ravno tako v breme. Kljub temu jih niti ne izbrišemo niti ne natisnemo na papir, temveč vztrajamo z njimi v digitalni obliki in jih le tu in tam s pogledom ošvrknemo na zaslonih svojih naprav, ko podrsavamo po njih s prstom. Tudi te podobe imajo namreč simbolno vrednost in bodo, tako razmišljamo, nekoč prišle prav – ali pa bodo ostale z nami kar tako, za spomin. Kako bi le izbrisali, denimo, fotografijo lastnega otroka, ko je imel dve leti in si je ravno basal hrano v usta? Ali pa se poslovlili od ljubke podobe našega mucka, ki je sicer že pokojni, na sliki pa je bil še čisto mlad in je dremal, zviti v klobčič? In pa zakaj bi iz digitalnega spomina naprave za vedno odstranili tisti selfi z Eifflovim stolpom v ozadju, ki smo ga napravili, ko smo v predkoronskem času zadnjič obiskali Pariz? Ne, to pač ne gre. Ti spomini morajo ostati z nami, pa četudi dejansko sploh niso v naši lasti, temveč jih imajo na svojih oblakih naložena zasebna podjetja, kot so Google, Facebook in Amazon, mi pa smo si obdržali bolj ali manj samo še pravico, da dostopamo do njih.

Kako bo v svetu, ki nastaja, v katerem se neločljivo prepletata digitalna in fizična resničnost, pravzaprav potekala delitev premoženja? Kaj se bo zgodilo, ko bo nekdo zapustil stvarni svet in za seboj pustil kup stvarnih in nestvarnih spominov? Zamišljamo si lahko, da bo postopek nekoliko podoben kot v *Usedlinah*, a hkrati precej drugačen. Verjetno se bo družina zbrala pred zaslonom in klikala po njem, odpirala fotografije in posnetke, se ob

njih smejala, jokala in zgražala. A teh digitalnih artefaktov seveda ne bo treba deliti, ker se lahko razmnožijo. Vsak družinski član si bo na svoj trdi disk ali v svoj digitalni oblak presnel vse spomine in jih leta kasneje delil s svojimi potomci – če bodo ti sploh še obstajali v fizični obliki. (Futurolog Ray Kurzweil namreč napoveduje, da bomo do leta 2045 bolj ali manj vsi ljudje že živeli v digitalni resničnosti, torej v nekakšni *Matrici*. Kdo bi vedel ...)

Dobro, kaj pa materialne stvari? Kaj se bo zgodilo na primer z našim šivalnim strojem? Nič, otroci, ki bodo takrat že odrasli, ga bodo zvezli iz stanovanja, eden od njih pa ga bo namestil v delovno sobo in nanj v najboljšem primeru postavil svoj prenosnik, da ne bo starina zgolj zasedala prostora. Ali pa bo končal – tako kot pri nas – pod oknom v dnevni sobi, na njem pa bodo še vedno lončnice in neuporabni predmeti. Obstaja seveda tudi možnost, da bo nekdo ta šivalni stroj nekoč zavrgel. A tega pač ne morem verjeti. Ta predmet je namreč temelj, na katerem poleg kupa krame stoji naša družina.

Iztok Drabik Jug

Jana Lavtižar

PRELOM, KI DVIGNE USEDLINE

Družina je sistem, ki kot vsi sistemi v naravi deluje po precej predvidljivih zakonih. Ker pa je to živ organizem, je vsaka sprememba, pravzaprav vsako najmanjše čutenje, misel in dejanje enega njenih članov, impulz, ki se dotakne vseh posameznikov in sistema kot celote. Kako močne sile se šele sprožijo ob tako siloviti prelomnici, kot je smrt v družini, v *Usedlinah* smrt matere treh odraslih otrok.

Prof. dr. Katarina Kompan Erzar, zakonska in družinska terapevtka, pravi, da bi Arhimedov stavek »Dajte mi oporno točko v vesolju, in premaknil bom Zemljo« lahko razumeli tudi takole: »Dajte mi en odnos, v katerem bom presegel svoje dosedanje delovanje in naredil nekaj novega, /.../ in premaknil bom svet, iz katerega prihajam. Družinski sistem je namreč vedno močnejši od posameznika, razen če ta posameznik lahko zasidra svoje odnose v točko, ki ni iz tega sistema. Potem bo na tej točki zaplesal ves sistem, vsi odnosi v tem sistemu se bodo morali spremeniti, če bo eden izmed posameznikov iz tega sistema našel oporo, ki ta svet presega.« Poglejmo, kako uspešni so liki *Usedlin* pri iskanju točke, ki ni iz njihovega sistema.

Pravijo, da človek (lahko) zares odraste takrat, ko ostane brez obeh staršev. Prav to se je zgodilo Janji, Mili in Blažu. Igra govori o njihovem »zaresnem odraščanju«: kaj bodo storili s čustvenimi usedlinami, ki jih je dvignila na površino Mamina smrt. Vsako slovo, še posebej pa smrt, ki je od vseh sloves najdokončnejše, prinese žalovanje, ali bolje rečeno, priložnost za žalovanje. To je proces, ki ima več faz, od šoka, zanikanja, jeze, strahu, občutkov krivde do žalosti, obupa in naposled sprejetja. Ni nujno, da so vse faze enako intenzivne, niti da si sledijo v istem vrstnem redu, vse pa je treba predelati, da se lahko zgodi zadnja: pristno sprejetje in integriranje občutkov, povezanih z umrlo osebo, v zakladnico življenjskih izkušenj. Skratka, da žalujoči izgubo lahko prebolijo in živijo naprej.

Kar prinesemo s seboj na svet, izgine; kar s tem naredimo, ostane. *Usedline* obravnavajo bistveno eksistencialno vprašanje, ki se najpogosteje pojavi prav ob tako korenitih prelomnicah, kot je smrt v družini: Kaj bo ostalo za mano? Vprašanje, ki se razrašča v številna podvprašanja, med njimi: Kaj je pravzaprav življenjski smisel? Ali sploh

vem, kaj to je, ali me vodi inercija (jem – kakam, spim – delam, vmes morda še poskrbim za nadaljevanje vrste ali vsaj za kakega psa, pa smo počasi že pri koncu)? Ima moje življenje namen? Koliko lahko vplivam nanj – ali pa so njegove glavne črte določene že vnaprej?

Že na začetku, še bolj pa iz pripovedovanj in pogovorov žalujočih, izvemo marsikaj o tem, kaj je prinesla s seboj na svet Mama in kaj je s tem naredila; pa tudi to, kaj so prinesli s seboj na svet drugi liki v *Usedlinah* in kaj delajo s to svojo popotnico. V igri spremljamo pospravljanje Maminega stanovanja. Doživljamo ga kot enega od obredov, ki pomagajo, da se poslovimo od pokojnika (še en obred je na primer namig na sedmino, skupno kosilo »od mami«, goveja juha in sarme, skuhanе še iz njenih sestavin in po njenem receptu). Pri pospravljanju sodeluje vsa družina; poleg treh otrok še moža obeh hčera in skoraj odrasla vnukinja.

Prva asociacija ob pregledovanju in razvrščanju Mamine zapuščine je seveda čustveno pospravljanje, ki se razgrinja v obliki pogovorov in med njimi precej na gosto posejanih monologov. Pogovori potekajo na različnih stopnjah čustvene intimnosti. Največ je *klišejev*. Čeprav izraz velikokrat razumemo kot slabšalen, pa so klišejski pogovori v resnici potrebni, ker so sproščujoče, neobvezno klepetanje, ki ne vzbuja tesnobe, in kot takšni še posebno nujni v razbolelih družinah. To so pogovori o pričakovanem: o vremenu, prometu, kuharji, otrocih, zunanjih dogodkih. Naslednji spust malce globlje v čustveno intimnost so *dejstva*. (Tomaž ženi Janji: »Ne slišim te, če me maš na speakerju! Pokliči me, ko se boš sploh lahko pogovarjala.« Tomaž ji besedno sporoča tehnično dejstvo, na čustveni ravni pa govori o neslišanju in neslišanosti.) Sledi raven *mnenj*; z mnenji je igra na gosto posejana, pa niti ne toliko v dialogih, ampak bolj v monologih, ki jih verjetno sliši le govorec sam. Zelo revni so v izražanju svojih *sanj*, *hrepenenj*, *načrtov*, *vizij*. Nekaj malega se tu in tam posveti iz kake pripovedi o preteklosti, o mladostnih pričakovanjih, ki pa jih je že (pri starejših protagonistih bolj, pri mlajših manj) prekril pepel vdanosti v pusto, kar naprej ponavljajočo se vsakdanjost. Tomaž se rešuje z resignacijo – ali pa je samo realist? Grega se rešuje z racionaliziranjem gospodinjskih procesov, ki ima že rahle obsesivno-kompulzivne poteze. Janjin najopaznejši obrambni mehanizem je vztrajno zanikanje. Mila racionalizira: »Jst sem zdej mama. /.../ Neke brezskrbnosti zdej ne bo več,« a doživi tudi nekaj uvidov: »To sm zdej jst. Kr ta bedna mtk. /.../ A bom sam pizdila neki cel lajf?«, »To sem zdej poštekal, ne bom več tko.« Blaž je že zdavnaj dognal, da mu zadošča, če živi ne samo napol, ampak »eno desetino«, in svoje življenje bolj ali manj filozofsko deli s psom Bojanom, ki ga – v pomanjkanju človeške bližine – počlovečuje.

Govorjenje o *medsebojnih občutjih* za žalujoče večinoma ni varno: za starejši zakonski par zato, ker sta, on željan spoštovanja in miru, ona živosti, pravzaprav tik pred ločitvijo, za mlajšega zato, ker pričakujeta drugega otroka in skušata neuresničena hrepenenja potlačiti v imenu družine kot višjega cilja. Na trenutke se vzpostavi bežen stik med sorojenci (Mila bratu: »Sploh ne vem, kdaj sva se nazadnje tko kej zares pogovarjala.«), med

očetom in hčerko (Lana očetu: »Oči! Pustu si številko. Upraviču si se v štartu. Stari! Pa kok je takih ljudi?«), med moškimi z nekaj pičlimi besedami ali še raje kar v solidarnostnem molku.

Če se ni varno pogovarjati o medsebojnih občutjih, je še toliko manj varno govoriti bližnjemu o *strahovih*, *napakah* in *porazih*. Ko se sestri pogovarjata o Janjini morebitni bolezni, ta trdovratno zanika strah. Prožnejša je Mila, ki se razjoka zaradi nosečniških hormonov. Najgloblja intima se dogaja v *prepoznavanju in izražanju svojih potreb bližnjemu*. Ko odrastemo, moramo znati povedati, kaj želimo. Najkasneje v starosti je že zaradi razbolelega telesa nujno spregovoriti o svojih potrebah. Par se lahko na tej ravni izjemno globoko poveže. Pomembno pa se je tudi zavedati: Če moja potreba ni zadovoljena, ni z mano nič narobe! Janjina potreba po vsesplošnem zaničanju je premočna, da bi to zmogla, zato jo je začelo že opozarjati telo. In zato doživi napad panike – ki ga seveda zanika.

Bolj ko se praznjenje Maminega stanovanja in z njim notranje pospravljanje bližata koncu, se pogovori, v katerih so že prej prevladovali klišeji, začnejo cefrati v vse krajše zaplate hitrih izmenjav vsakdanjih banalnosti, ki se bolj ali manj ukvarjajo samo še z logistiko. Če smo ob začetnem dvigovanju usedlin in nekaterih uvidih, ki so nakazovali spremembe v življenjih protagonistov, še upali na klasičen vrhunec, razplet in katarzo, nas zdaj obliva zmeraj bolj neprijetna prha spoznanja, da ne bo nobene katarze in zelo verjetno tudi nobenih posebnih sprememb. Da bodo liki, zvesti dosedanjemu scenariju družinskega sistema, zvesto ponavljali njegovo zgodbo; da bodo prenašali naprej (kvečjemu malo drugače zapakirano) izročilo, ki so ga dobili od Mame. Še huje je, ker o tem niti ne razmišljajo, tudi če slutijo. Kar nazorno (in naivno) povzame Janja, potem ko se je mož očitno odselil k drugi: »Mah, ko mu bo prvič zamokala omako, bo poštek, da to ne gre tko izi, mislm, to je neka zgodovina. To so leta in leta in leta tega, da se poznaš, mislm, a veš, kaj je to, poznaš, jst njega poznam bolj k on sam.«

Najbolje to brezciljno brezizhodnost pokaže monolog osemnajstletne Lane, s katerim se igra konča. »Okol sebe, če pogledam moje sošolce pa to,« pravi Lana, »mi vsi to skoz vse vemo, gledamo, se pogovarjamo, mi smo nekaj skoz v tem, pa ne, da smo mi zdej kle eni, ne vem, kej posebnega, mi smo vsi kr eni rendom ljudje, vsi mi, sam, pizda, ne vem, res slabo kaže, a ne, sam to je pač – ni dobr.«

Ob povedanem se zdijo *Usedline* kot zelo življenjsko nasprotje neštetim knjigam in tečajem za samopomoč, ki po vsem svetu obračajo orjaške vsote in od katerih (angleško govoreči ali v angleščino prevedeni) avtorji na podlagi svoje (finančne) izkušnje lahko vzklikajo, da vsakdo lahko uspe v vsem, o čemer sanja. In vendar – kaj pa je z daljico med tema dvema skrajnostma? Ali je treba hrepenenja po večjem in boljšem v celoti zavreči? Je to samo konstrukt? Kaj pa, če je to, kar je, dejansko vse in je s tem vse v redu? Kaj pa, če je umetnost življenja zenovska zgodba o človeku, ki je pred razsvetljenjem sekal drva in nosil vodo, po razsvetljenju pa ... sekal drva in nosil vodo?

Ali z Blaževimi besedami dvojčici Mili: »Veš kaj, men se zdi, da sem jst že mal poštek tole vse. /.../ Da je pač dost vseen. Čist tko. Da vse sam je. Ti pa al se sekiraš al se pa pač ne.«

Ivana Zajc

USEDLINE ALI STVARI, KI OSTAJAJO NEIZREČENE

Literarni raziskovalci predmet svojih raziskav – tudi dramatiko – opazujejo z najrazličnejših vidikov, vendar včasih pozabijo na »slona v sobi«. To je čustveni vidik, možnost književnosti, da ujame in posreduje emocije. Bralci se z liki smejejo, jezijo, žalujejo, upajo. Prav dramatika je lahko prvovrstno območje čustvenega; posebej taka dramatika, kakršno piše Katarina Morano. V drami *Usedline* spremljamo družino med žalovanjem odraslih otrok, Mile, Janje in Blaža, ter njihovih partnerjev, Grega in Tomaža, za pokojno Mamo. Po njeni smrti se dobijo v njenem nekdanjem stanovanju in pregledujejo njene stvari. Tako se potopijo v arheologijo emocij, a so te v njihovih na videz vsakdanjih in nepomembnih pogovorih zastrte. Nerodne razprave o vremenu, prepihu, hišnih ljubljenceh, nekdanjih igračah in drugih temah, ki se rojevajo mimogrede, so med vrsticami čustveno izjemno nabite. Sorojenci v srednjih letih skušajo drug pred drugim pokazati, da so močni, po drugi strani pa se skušajo medsebojno zblížati in v težkih trenutkih podpreti. Včasih je strategija pogovorov humor, spet drugič »small talk«, razlaganje o otrocih, razpravljanje o življenju v mestu in na vasi, vznik spominov ... S tem se pod dialoškim tekstom rojeva kompleksen podtekst, ki tako kot nezavedno sega do najglobljih teženj dramskih likov. S tem delo ponuja mnoga odprta mesta in vse, ki so udeleženi v gledališkem ustvarjanju, vabi, da jih zapolnijo.

Pri pregledovanju pozabljenih družinskih fotografij se prebudijo nova občutja. Janja, hči, ki je sicer prevzela skrb za umirajočo Mamo, pritiska ne zdrži več in se mora za nekaj časa umakniti. Preden je Mama umrla, jo je držala za roko in poslušala njeno vse šibkejšo dihanje. Takrat je začutila neki stik, na katerega je čakala vse življenje, a ga pred tem nikoli ni mogla začutiti. Kljub temu se z Mamo v resnici nikoli ni pogovorila o vsem, ozračje se nikoli ni razelektrilo. Mama sicer do otrok ni bila ravno »materinska« in jim nikoli ni govorila o sebi ali o svojem možu, »al pa, da bi pokazala, da ve, da je kej blo narobe, da bi nam kej predala, kako modrost, al pa, da bi sam mal podelila svoje stvari, kaj je blo, kako, zakaj, ne vem no ... no, ni blo, tega ni blo«. Blokade govora se kot nerazumljena dediščina prenašajo tudi na naslednjo generacijo, in sicer tako v primerih, ko se pogovarjajo med sabo, kot tudi v primerih, ko so njihove besede intimne in namenjene samo njim. Kljub vsem preprekam se med sorodniki, ki se

po dolgem času spet družijo, ponovno splete vez, kar Mila v pogovoru s svojim bratom Blažem pojasni z besedami »vav, sploh ne vem, kdaj sva se nazadnje tko kej zares pogovarjala«. Vendar se krhka vez med njima kmalu pretrga, kar opazi Blaž, ko vzkligne: »Sori, no, fak, teb se pa res nč ne sme rečt, pizda!« Mikroprepiri v drami so drobni izbruhi, za katerimi se, tako lahko zasluti bralec, skrivajo čustveni prepadi.

Dialoge mestoma prekinjajo monologi, ki so samopripovedi likov in ki na karseda iskren način povzemajo edinstven odnos sorojencev do Mame. A tudi v teh trenutkih čutimo, da so resnične emocije še vedno nekeje zakrite. Vsako samopripoved namreč zaznamuje neka tehnika, metoda, način, kako liki zbirajo informacije, o katerih govorimo sami sebi. V monologih se pojavlja podoba, ki si jo želijo ustvariti v svoji notranjosti, zaznamujejo pa jih tudi blokade misli, katerih vzroki segajo v osebno zgodovino dramskih oseb.

Besedilo je izjemno dinamično prav zaradi neulovljive preteklosti in sedanjosti, ki nenehno bežita mimo. Tako liki naletijo na primer tudi na stvari, ki so nekdaj pripadale pokojnima babicama, kar odpre izvir deročih spominov, ki pa jih v pogovorih hitro ustavijo. Drama spretno vplete mnoge predmete, ki dišijo po nekdanjih ljudeh in v trenutni situaciji delujejo banalno, kljub temu pa imajo neko vrednost, ki jo je težko razložiti. Prav zato je sorojencem težko pri srcu, ko se morajo odločati, kam bodo na primer dali zlate križce in oguljeno posteljnino. S tem dramsko delo tematizira tudi predmetnost bivanja, stvari, ki jih ljudje vsakodnevno uporabljajo in postanejo del njihovega sveta in njihovega časa. Izrazit je kontrast med nekdanjo kulturo vsakdanjih predmetov, na primer domačimi kremami in propolisom, ter stvarmi, ki jih je naplavila tehnološka sodobnost, denimo karticami za odpiranje vhodnih vrat in pametnimi telefoni. Na koncu vsi ti predmeti nekeje ostanejo, nekeje ležijo in nekaj – četudi še tako pozabljenega – sporočajo. Delo med drugim tematizira uničenje teh predmetov in nekakšno nerazložljivo praznino, ki ostane za njimi.

Liki hiter tempo življenja, misli in dogajanja začasno zaustavijo zgolj v trenutkih, ko se zazrejo vase in skušajo ubesediti same sebe v tem občutljivem obdobju – a vsi poskusi so zgolj praska na površini. Nenadni izbruhi joka, oteženo dihanje, živčnost, zabrisan spomin so simptomi žalovanja, ki si ga ne upajo v polnosti izkusiti. Otroci se na izgubo odzovejo različno. Tomaž se sprijaznjeno sooča z lastno minljivostjo. Boji se infarkta in drugih zdravstvenih težav, ki so prizadele druge moške v njegovi družini. V monologu razmišlja o tem, koliko časa mu je sploh še ostalo: »Ne da bi se jst čist strinju zdej s tem, da štejem, sam jst sem si zračunu, da mam še trinajest let. Ker. Jst sem zdej str 46. Moj foter je umrl pr 55-ih, to se prav čez 10 let zdej zame nekaj, moj deda je umrl pr 59-ih, to je čez 15 let, prbližn.« Mila, ki je noseča, je prepričana, da je prebolela bolečine iz preteklosti, ko je rodila svojo prvo hčer Hano. Da je v tistem trenutku zaživela v novi družini in da se o svojem življenju zdaj odloča sama, je bilo, kot pravi, »eno najbolj osvobajajočih spoznanj v življenju«. Po drugi strani pa se v svoji vlogi matere počuti utesnjeno: »Kje maš copate? Če ne boš dala kape na glavo, bova mogli it domov. Ne s flomastri po kavču. Pokaž, kaj maš v ustih. Vodene barvice so samo za po papirju risat. Hrana ni za igranje. Ne to v usta. To ni čisto. Ne se tega dotikat. Najprej roke umit. Copati ... copati ... copati ... copati. /.../ Vse te anoying stvari, a veš. To sem zdej jst. Kr ta bedna mtk.«

Matej Puc

Kot je jasno iz navedenih citatov, k avtentičnosti dialogov v drami prispeva tudi dodelana raba jezika. »Pogovori se prelivajo iz enega v drugega,« pravi ena od didaskalij – in res je tako. Dramska tehnika učinkovito ujame žuborenje misli in asociacij, odtis pogovornega jezika je jasen tako v dialogih kot tudi v monologih. Pogovorni izrazi, redukcije, mestoma razdrobljene misli ... vse to prispeva k vtisu neposrednosti. Vsaka posamezna drama ustvari nov jezik, ki ga potrebuje za svoje like, in delo *Usedline* uporablja besede, ki jih dramske osebe izrekajo brez posebnega premisleka, ki bežijo mimo, pa tudi izraze, ki izhajajo iz preteklosti in so se, nihče ne ve natanko, kdaj, usedli v njihov spomin. Tako delo tudi z rabo jezika tematizira iskanje korenin. Jezik pa je tudi poln zamolkov in tišine: liki, ki jih je vzgajala hladna in striktna Mama, nimajo poguma, da bi ljudem okrog sebe povedali to, kar si v resnici želijo povedati, da bi si vzeli prostor, ki jim pripada, da bi naredili to, kar zares čutijo.

Lotos Vincenc Šparovec

Lara Wolf

Nuša Komplet Peperko

BOŽIČNI PULOVER

Potovanje po *Usedlinah* Katarine Morano se zame zares začne z ogledom filma *Titanik*, ki je sicer malce pozabljena, a kolektivna spominska usedlina. *Jaz sem si Titanik ogledala dvakrat. Najprej v sklopu Sarinega rojstnodnevnega praznovanja, na katerem sem vsa pod stresom komaj požirala solze med goltanjem kokic in na vse pretege brzdale najstniške hormone. V drugo pa z mami, ko sem lahko v miru in sproščeno in brez zadržkov jokala od začetka do konca filma, in mami zna še danes povedati, kako glasna in naporna sem bila za druge gledalce.*

Mogoče ogled *Titanika* res ni tako izpričan spominski zapik kot, ne vem, napoved zračnega napada na Slovenijo (mimogrede, 30. junij 1991, točno med oddajo Živ žav, in koliko otrok je kot jaz tisti trenutek sedelo pred televizorjem) ali dvajset let kasneje zloglasni 11. september (mimogrede, tistega dne po pouku je debata na zmenku potekala v naivnem razpredanju, in le koliko srednješolcev je v istem trenutku počelo prav isto kot jaz), je pa nekaj v stilu dramskega besedila *Usedline*, grajenega na identifikacijskih točkah, ki jih mimogrede postavljajo glavni akterji in ob katerih se ulovijo osebni spomini, se hipno zberejo misli in potem razrastejo naprej po svoje.

Kot recimo logistično dogovarjanje Grege in Mile (»Ne, čaki ... kaj pa, če ti pobereš mene z avtom pa jst pač pustim kle bajk pa greva skp po Hanko, aja, pa vmes še dam po poganjalčka, al pa ne, kr tko po Hanko, pa se pol doma sparkiramo pa gremo s poganjalčkom pa do igrišča pa to, pol pa zjutri skupi peleva Hano, pol pa do sem z avtom pa vzameš ti moj bajk, jst mam pa lepo avto za pol, ti si pa pač neodvisen.«), ki bi ga lahko skoraj brez težav obnovila v svojem predbožičnem vsakdanu, ko je zdravi otrok v karanteni, drugi v vrtcu, oba z možem pa v zaključevanju (in praznovanju) projektov in se ti prosto po Marku Juhantu zdi, da ne živiš več družinskega življenja, ampak le še usklajuješ družinski urnik. Precej bi se lahko poistovetila z Milo, s to razliko, da sem neskončno vesela, da nimam več otrok v plenicah, tisočkrat hvaležna, da ne razmišljam več o kakih kot ona profesionalno pač diagnosticira njihovo strukturo s fotografije na telefonu. In potem me obide en tak občutek kot prosto po Nušino

pri *danski teoriji sreče*, ki svetuje, da spremljaš malenkost bolj zagrenjene zgodbe, kot so tvoje, in se potem takoj počutiš razbremenjenega in srečnejšega z mislijo, da tako hudo pa pri tebi vseeno ni. Hollywoodske pravljice te, če ne momentalno, pa zagotovo na dolgi rok, zlepijo v zafrustrirano sladkorno peno. No, sladkorna pena zagotovo ni cilj *Usedlin*.

In čeprav se nam enako kot Janji, Blažu, Mili, Tomažu, Gregi in tudi Lani zdi, da smo konstantno ujeti v današnjo malodane mučno sedanjost, ko je treba recimo pospraviti stanovanje za umrlo mamo oziroma taščo, smo zares stkani iz vsakdana, ki ga stalno prešivajo nepričakovani zapleti, majhne in sočasno velike odločitve, rojstva in smrti, ceremonije, tradicije, ki vznikajo in se pozabljajo, gibanja manjših in večjih skupnosti, politične usmeritve na lokalni in svetovni ravni, z eno besedo bi jih lahko poimenovali spremembe. Spremembe, ki včasih hitro in nepričakovano, včasih pa počasi in dolgoročno usmerjajo naše bivanje. Mogoče pa sedanjosti sploh ni, mogoče sta samo preteklost in prihodnost, ki se ravna po njej. In mogoče se vsi skupaj srečujemo le v momentalnih skupnih zapikih, vsak s svojimi individualnimi spominskimi usedlinami in lastno interpretacijo zgodbe.

Recimo, naj prvi ugasne telefon tisti, ki ni nikoli težil partnerju kot Mila: »Skoz to delaš, k te vidm, sam da si eno minutko mal frej, takoj že neki klikaš al fejsbuk al novice al pičkematrne!«

In recimo, kdo še ni doumel tega, kar je Grega: »Sam iz stroja bi se mogl navadit takoj zložiti, pa bi pol umazano posodo sam sproti takoj notr zlagal, pa bi blo. K nas to zjebe, k ne zložimo takoj, pol pa, k maš kšno umazano posodo, pa nimaš časa ven zložiti, pol se pa začne sam nalagat.« Jaz dodam še svojo pospravljalno mantro: če bi vsak za sabo pospravljal, pa bi bilo.

Ali pa recimo, kako hitro me odnese v okvire lastnega materinstva ob Janjinih pomislekih glede hčerinega odraščanja: »No, mi smo šli čez kr vse, se mi zdi, mislm, vse tist, kar se prenese, ne zdej to, kar gre totalno čez al pa kej, kar ne morš popravt, mi smo nekaj zvozil, tamala je čez nekaj, se mi zdi, vsega je blo, mogoče bo še kej, sam po mojem ne lih tko drama cela, al pa tud če, no ...« In me naplavi v zadnji prizor filma *Velika modrina* (*Big Blue*, Luc Bresson, 1988), ko Johanna pošlje v globino morja svojega dragega z besedami *Go, go and see, my love* in se zavem, da včasih moraš samo spustiti.

In če smo že pri materinstvu, kdo ni razpredal o vzgoji včasih in danes? Morda prav na primeru joka brusil svoj vzgojni sistem kot v *Usedlinah* mama, kasneje pa tudi Mila in Janja?

In recimo: »Mam že svoje otroke, pa si že zmeri ...« (dopolni sam)

Ali pa recimo, kdo še ni, kot Grega, narobe parkiral in dobil anonimnih, polpismenih grozilnih pisem na vetrobransko steklo?

In recimo še nekaj o tem, da se vsaka zgodba začne z imenom. Ko nekaj poimenuješ, to že zamenja identiteto in postane samostojna osebnost. Blaževemu psu je ime Bojan, Bojan z zgodbo, in to je ime, ki sva ga z najboljšo

Mojca Funkl, Jana Zupančič

gimnazijsko prijateljico Saro (ja, s tisto, ki nas je za rojstni dan povabila na ogled *Titanika*) uporabljali kot najslabše možno poimenovanje za fante. Če je postal Bojan, ni imel več niti za burek (niti za slabe dejte z razpredanjem o enajstem septembru). Bojani vsega sveta, za to se vam danes iskreno opravičujem.

In recimo, kako bi ljudi brez težav lahko razdelil na tiste, ki frizerju v obraz povedo, da frizura ni okej, in tiste, ki prijazno pokimajo in potem zdrvijo domov (po možnosti s kapo na glavi), da operejo glavo in jo na novo posušijo, kot recimo Mila: »Ker mi nikol še, ampak res nikol še, v vseh teh letih, ni bla všeč frizura, ko grem od frizerja. Zmeri si pol še neki doma popravlam, umivam lase, spenjam, ne vem, čakam, da pač mal preraste. In v tistem sem se zavedla, še preden so mi besede tud dejansko zletele iz ust, da bom jst zdej rekla, da mi je super. Ker vedno rečem, da mi je super.« Ali pa, bolj v Gregorjevem stilu, na tiste, ki so pizde, in tiste, ki to niso.

In recimo: »Kdaj sva se midva nazadnje pogovarjala?«

In recimo, komu se ni kot Janji in Mili pripetilo, da ne bi v enem trenutku govoril o nenavadnih bulah, preiskavah, zdravstvenih težavah in v naslednjem trenutku že o nakupovanju modrca v Nami, čipkah, prodajalkah in velikostih. Fizika in metafizika z roko v roki.

MILA: Sej to ni nč tacga, res, pol k se tko mal z ljudmi pogovarjaš, ful ljudi ma to ... sam se ne pogovarjamo tko o tem.

JANJA: Ma kaj?

MILA: Ja, tko ... panične napade.

In recimo zagotovo vam je nekdo nekje, sedeč nasproti vas s pogledom ranjenega kužka, tako čisto enostavno predlagal: »Jst bi šel mal na pavzo.« Prišežem, da sem enkrat med pavzo skoraj zmlela kuhinjski stol, na katerem sem premlevala vse možne zakajzatoje.

In recimo, klasični pasji manevar, o katerem govori Blaž. »Izvede klasični pasji manevar, ko se še kako minuto pa pol dela, da je res čist pozabu na vse, kar je blo pred to vejo in tem blatom, in da te tko res res prepriča, da res res res ni panike in da res res ne rabiš skrbet in da mu lohk res res mirno pustiš, da se oddalji od tebe na neko neulovljivo razdaljo, preden pač spizdi pol za tistim srnjakom.« Čeprav nimam psa, bi ga lahko brez težav aplicirala tudi kot klasičen otroški manevar.

In recimo, »kaj bi vidva tko vprašala mami, če bi jo lohk še neki pač vprašala«.

In recimo, kateremu količkaj okoljsko spodobnemu se še ni zgodilo kot Lani: »Pizda, k mi je bed kupit to plastiko, sam mal pa pač tud, pizda, a si lohk kupm zdej to faking radensko, k mi bo nardila čudež v želodcu in ker pač nimam doma, niti bazena niti avta?«

In recimo, kdo v vaši družini pometa stvari pod preprogo? Kdo, kot recimo Janja, nima nikoli časa za pogovor?

In komu vse to ne gre, vsaj tu in tam, totalno na živce?!

Dramsko besedilo *Usedline* je pravzaprav tkanje raznovrstnih vzorcev, zapikov, kamor hote ali nehote vpletaš potem svojo zgodbo in jo nadaljuješ naprej v tkanje lastnih vzorcev, ki ga spet nadaljujejo novi bralci, ob živih predstavah pa, se nadajam, tudi gledalci. Zapiki postanejo raznovrstne identifikacijske točke skupnosti, stičišča in srečališča posameznikov, in ko svet postane naenkrat le pisan božični pulover, lažje razumeš tudi tistega, ki tke v povsem obratni smeri kot ti. V mojem primeru recimo Grega, ko se spominja svojega obiska Pariza: »Jst sem vsak dan, ko smo tam končal, šel kao mal počit v hotel in pol sem gledu tebe do sred noči, da sem zjutri komi vstal za na zajtrk. In tko vsak dan, razen če so nas oni pelal, na stolp smo šli pa na tist pokopališče, k je Morrison pokopan, pa ne vem ... Drgač pa ja, skoz v hotelu. Še kadil se je lahko not v sobi, kupu sem si en six pack vsak dan, kukr je blo, in nikamor nisem šel in nč nisem vidu. To mi je pač sedl. Ne spomnem se, kaj sem gledu niti.« Prav vidim se, kako bi cel dan pohajkovala po Parizu in prav zanalašč ne bi šla na Eifflov stolp. Morda pa je končna postaja *Usedlin* prav ta neskončno velik in neskončno pisan božični pulover, tapiserija, na kateri sta dobro in slabo na isti gugalnici in ves čas lovita pravo ravnovesje.

»A lohk mal filinga?« Za tkanino, da ni niti preveč napeta, ker potem je pretrdo, in niti premalo, ker potem je vse razvlečeno.

»A lohk mal perspektive?« Za celoto, za ta pisan božični pulover, ki ga hote ali nehote pletemo skupaj.

P. S.

In za konec samo še gumbek iz babičine pravljice, ki se prišije točno na tvoj, čisto poseben in samosvoj košček tega puloverja.

Lara Wolf, Lotos Vincenc Šparovec

Jakob Hayner

ZAKAJ GLEDALIŠČE

Kriza in prenova

Knjižnica MGL (177)

MGL: Ljubljana, 2021

Prevedla **Mojca Kranjc**

Uredila **Petra Pogorevc**

Spremno besedo napisal **Janez Pipan**

Knjiga *Zakaj gledališče. Kriza in prenova* nemškega kritika, novinarja in urednika Jakoba Haynerja je izšla marca 2020, tik preden je tudi Evropo zajela epidemija covid-19. Ukrepi za preprečitev širjenja okužb z novim koronavirusom so zadeli gledališče v samo bistvo njegove narave, saj so preprečili udejanjanje njegove specifik – istočasne prisotnosti nastopajočih in občinstva v skupnem prostoru. Kriza gledališča, katere vzroke Hayner polemično vidi zlasti v načinu, kako se gledališče odziva na dogajanje v družbi, se je samo še poglobila: z ontoloških vprašanj se je razširila na eksistencialna, če ne že kar na eksistenčna spraševanja. In če kriza zmeraj pomeni pretres ali celo zrušenje obstoječega, po drugi strani ponuja tudi priložnost za postavitev novih temeljev, pred tem pa je treba opraviti temeljit razmislek o temeljnem vprašanju: zakaj (sploh) gledališče.

Katarina Morano
SEDIMENTS

Usedline, 2021

World premiere

Opening 9th February 2022

Director **ŽIGA DIVJAK**

Dramaturg **KATARINA MORANO**

Set designer **IGOR VASILJEV**

Costume designer **TINA PAVLOVIĆ**

Composer **BLAŽ GRACAR**

Language consultant **BARBARA ROGELJ**

Lighting designer **ANDREJ KOLEŽNIK**

Sound designer **GAŠPER ZIDANIČ**

Many thanks for their help with the production to **Vid Hajnšek, Maja Križnik, Domen Martinčič** and **Andrej Nagode**.

Stage manager **Sanda Žnidarčič**

Prompter **Nina Strmole**

Technical director **Janez Koleča**

Stage foreman **Matej Sinjur**

Head of technical coordinators **Boris Britovšek**

Sound and video masters **Sašo Dragaš** and **Gašper Zidanič**

Lighting masters **Andrej Koležnik** and **Aljoša Vizlar**

Hairstylist and make-up artist **Jelka Leben**

Wardrobe mistresses **Sara Kozan** and **Dijana Đogić**

Property mistress **Brina Šenekar**

The set was made under the supervision of master **Vlado Janc** and costumes under the supervision of mistresses **Irena Tomažin** and **Branka Spruk** in the ateliers of Ljubljana City Theatre.

Cast

Mother, 68 **MIRJAM KORBAR**

Mila, her daughter, 34 **JANA ZUPANČIČ**

Blaž, her son, 34 **IZTOK DRABIK JUG**

Janja, her daughter, 44 **MOJCA FUNKL**

Grega, Mila's partner, 35 **MATEJ PUC**

Tomaž, Janja's husband, 46 **LOTOS VINCENC ŠPAROVEC**

Lana, Janja's and Tomaž's daughter, 19 **LARA WOLF**

Extras **Oskar Guna, Borislav Horvat/Lovro Livk**

Following the acclaimed production of *Seven Days*, we have invited its authors, a duo of successful young theatre makers to work with our theatre again – Katarina Morano, film director, screenwriter and playwright, and Žiga Divjak, theatre director. Katarina Morano's new play is called *Sediments*.

As she put it in her introductory note, "each one of us, according to our abilities, with our corpus of knowledge and experience, perhaps with a sort of insight, or with our eyes closed, each one of us is building something and travelling somewhere, whether we want it or resist it. *Sediments* explores the final point at the end of the journey; the point at the end of a life, a relationship, a struggle, longing, a desire, a hope, an aspiration, good intentions, resentment, despair and a myriad of decisions. The point where time stops just long enough for us to look back and check what is left behind. What is left when, at the end of a life that has been focused on the future, the future is no longer? Many things can go into boxes. But what do we do with what doesn't fit in the boxes? What will perish with us, with you and me? And what are we to do with what is left and how are those who will remain carry it and live on? Is it possible at all to be more than what we leave behind?"

Director Žiga Divjak and playwright and dramaturg Katarina Morano are a creative couple who, despite their young age, tackle their projects with astonishing maturity. In their productions and original projects, they constantly examine and enquire the structure of contemporary society and the role of the individual with a strong sense of social and human injustice. Their acclaimed productions include *The Bailiff Jernej and His Rights*, produced by Cankarjev dom Ljubljana, *At Dawn*, based on Cankar's writings and *Kons: New Epochs*, based on Kosovel's writings (Prešeren Theatre Kranj), *Lungs* by Duncan Macmillan (SNT Drama Ljubljana), *The Man Who Watched the World*, *6*, *The Game* and *Fever* at Mladinsko Theatre Ljubljana, *Seven Days* (Ljubljana City Theatre). In 2020, their play *Seven Days* was shortlisted for the national Slavko Grum Award for the best new play. Žiga Divjak is a recipient of several prestigious awards, among them two for Best Director at Maribor Theatre Festival, the most prominent theatre festival in Slovenia. In 2021 he won the City of Ljubljana Župančič Award for his productions in the last two years.

Pokrovitelj
Mestnega gledališča ljubljanskega

Energija za življenje

Gledališki list Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXII, sezona 2021/2022, številka 8
Izdaja Mestno gledališče ljubljansko
© 2022 Mestno gledališče ljubljansko

Za izdajatelja **Barbara Hieng Samobor**
Urednice **Alenka Klabus Vesel, Eva Mahkovic, Petra Pogorevc, Ira Ratej**
To številko je uredila **Alenka Klabus Vesel**
Lektor **Martin Vrtačnik**
Avtor fotografij **Peter Giodani**
Oblikovalka **Mojca Višner**

Tisk **MatFormat**
Naklada **400 izvodov**
Ljubljana, Slovenija, januar 2022

Po 13. točki prvega odstavka 42. člena ZDDV-1 davek ni obračunan.

2021»2022

www.mgl.si
info@mgl.si
01 4258 222

Katarina Morano
USEDLINE

Ljubljana, 2021

Mari.

Osebe

MAMA, 68 let

NJENI TRIJE OTROCI:

dvojčka BLAŽ in MILA, 34 let

hči JANJA, 44 let

GREGA, Milin partner, 35 let

TOMAŽ, Janjin mož, 46 let

LANA, Janjina in Tomaževa hči, 19 let

Prolog

MAMA: Misl, ne vem ... mi se doma nismo neki pogovarjal. Sploh. Jst se ne spomnem, da bi jst moji mami kej povedala kdaj, tko, kaj se mi dogaja al pa, če je blo kej narobe, al pa, če bi me kej težil. Pa niti se ne spomnem, da bi blo to kej slabga, mislm, da bi to bil nek problem zdej, al pa, da bi mi kej tko manjkal ... Pač, tko je blo, sej ne vem, če je kdo, ne vem, od mojih sošolcev kej drgač, al pa nismo bli tko s starši obremenjeni. Al pa smo sam živel mal drgač, k sem bolj z vasi doma, ne vem, jst se mojih staršev spomnem, da sta skoz nekej delala, mislm, sej itak, to je skoz nekej za delat, če maš hišo. Misl, mam spomine na staro mamo, na primer, da sem velik sedela z njo, ampak ona je solato čistla al pa stročji fižol al pa ... ne vem ... krompir lupla za celo družino. Nisva se midve neki s kolesom vozile po vaseh pa igrce igrale pa pogovarjale. Pač, bli smo skupej, sam delal se je skoz, ni blo televizije na tak način al pa ... gledališče, kino ... jst si svojih sploh ne predstavlam v kakem takem okolju. No, enkrat je bla moja mama v kinu, to je bil kr prizor. Moja hči Mila je mela eno obdobje, no, sej teh obdobje je velik, pa vsačga se pol zanika, a ne, ko mine, nč ne smeš več rečt, kero muzko je poslušala, kater film ji je bil všeč, no, ampak je blo tega neki, in en od njih je bil tale, no ... Leonardo na Titaniku. To je šla moja Mila ene trikrat gledat, no, da jst vem al pa, da sem jst plačala, ker pol so bli tud neki rojstni dnevi raznih sošolk pa so tud hodil gledat, no, ampak v glavnem, ene tretjič al pa,

ne vem, mogoče četrtič, nas je vse nagnala gledat, celo družino, no, in zraven tud mojo mami. To sem si pa res zapomnla, moja mami v Ljubljani, še clo tkole mam sliko v glavi, mami stoji pred Namu in nas čaka, da se mi sparkiramo, tja v Komuno smo šli gledat. Takrat je bil še fejest promet tam, ne sam avtobusi, to sliko mam prov v glavi, kako je tam stala, stiskala to svojo torbico predpotopno, kt da je v nekem velemestu, in gledala neko to pisano Benetton reklamo, še clo neke punce so se poljubljale al neki tacga, že tko je bla čist iz sebe od dogodka, da sploh ni neki komentirala. Pa ne da bi sploh, sej ne vem, sej ni bla taka, ne vem, če je ona sploh kej razmišljala o teh stvareh. No, ampak druga slika je pa ta, v kinu, ta tema, pa ta res tragičen film, mislm, tud če greš s predsodkom gledat, da je to za tele najstnike hormonske, to te potegne, to vsi umirajo, pa otroci pa vse, pa ta ljubezen nesrečna, ampak tud tko srečna, kt je, ni lih v življenju, tuki te stisne. No, in se prov spomnem tega ogleda našega skupnega v kino Komuni, kako smo sedel skupej v tej temi, gledal ta film, ampak jst sem skoz k mami gledala. Ona je tko gledala ... ne vem, sploh ne znam povedat, pa se velikrat spomnem na ta prizor - pa ne sam tko, verjetn je sploh prvič vidla tako ladjo, take zabave, tak ocean, v končni fazi, ona ni nč kej televizije gledala, pol na stara leta se je prklopila na par teh španskih nadaljevank, ampak niso lih tega kazale, pa itak so se ji že vse v eno pomešale v glavi, no, kakor kol, res je gledala, res so ji tekle solze. In se spomnem, da sem jo gledala

v tej poltemi in sem pomislila, da je sploh nisem še nikol vidla tko jokat, mislm, na tak način, tko intimno jokati, k jokaš zase pač. K jokaš kr mal za vse. Niti k je ati umrl, v bistvu, ni na tak način jokala, pa ne da ji ni blo hudo, zlo ji je blo hudo, sam ne pač tko na ven. Kt da si ne morš čist zares vzeti al kaj. Ampak mogoče še clo bolj kt ta jok, se me je pa dotaknu nasmešek. K so tud kaki romantični bli prizori, k sta tam ta Leonardo pa ta Meryl Streep neki pobegnili, al kaj sta, neki sta šla po svoje, čeprav ne vem zdej lih, kam, k so bli tm na ladji, nekam sta šla v glavnem in je bil ta moment, to neki življenje, sreča, ljubezen ... al sta se kej hecala in pogledam mami in se smeji. Tko, kr gledala sem jo. Smejat se je pa res nisem kej velikrat vidla. Mislm, sej jst se spomnem bližine med nami, v smislu, to, ušesa od moje stare mame, k so čist mehka tukej spođej, pa kok je bil hladen prstan od mami, njene kože, vonja, znamenj, pa ti izrastki tamali po vratu, sej smo bli normalno nekako skupej, sam ... ni se tok zdej govoril o neki taki res bližini. Pa ne samo, da izgovoriš to, da maš nekoga rad, pr nas tud nežnosti ni blo videt, recimo tko, med staršema. Jst se spomnem pozimi, k pa ni blo tok dela okrog hiše, pa sta bla mami pa ati dost zgodi doma, oba sta v tovarni delala, ne vem, a so ble tud nočne kdaj, ja, verjetn ja, kaj pa vem, ampak bl al mn, sta zgodi šla, pa zgodi pršla, no, tko da ja, za kosilo sta bla doma že, ampak no ... v glavnem zlo se spomnem, da je mami v kuhni radio poslušala pa kej pač kuhala, al ne vem ... ja, prov ta spomin mam, ona klasično, pač za štedilnikom, ati pa dol v kleti trenira psa. Ja, on je mel prov tega psa, k jih v filmih vidš, k ga je nauču, da mu je prnesu cigarete pa fajrcajh pa časopis, tud v trgovino ga je poslou, k je bla sam čez cesto, pa iz gostilne kaka sporočilca men pa sestri, to se tud spomnem. Kakšen vic, k ga je kdo povedu, pa ne vem, kakšno risbico, moj ati je bil v bistvu kr duhovit tko. Ampak se pa ne spomnem, da bi se doma kej dost smejal. Al pa tud onadva

med sabo ... nista tko skupi visela. Velikrat se to sprašujem ... Ker k je ati umrl, tko čist nepričakovano in tud kr šok, za vse, ne sam za nas, ampak tud tko, so ga mel kr radi sosedje, no, v glavnem je mami dala takoj psa stran. To je v bistvu zdej za nazaj tud mal čudn, a ni? Tko da ja ... ta ljubezen je bla pr nas res tko nekaj samoumevna al kaj, kolkr jo je, jo je. Al pa da bi naju s sestro mami kej objela tko, zares, mislm, sej naju je tko, če je mela kera rojstni dan al pa k sem nardila izpit za avto al pa k sem rodila ... Ne bi pa lih mogla rečt, da me je poznala al pa da sem jst njo, o, sploh ne, tud na pogrebu sem kakšne take slišala od njenih sodelavk, k so v Gorenju skupej delale ... so ga kr srale, midve s sestro sva se sam gledale ... a je to bla res najina mami ... Pa je bla. Vse to je bla očitno. Vsak je dobil pa pač to, kar je, no ... to se mi zdi, predvsem to. To bi povedala.

Tišina.

Mislm, ja ... so pa pač stvari, a ne ... Vsak ma kej, k bi mogoče lahko drgač ... če bi lahko ... če bi vedu ... pa ne veš, ne, sej to je, to je to v bistvu ... sej jst tud, a ne ... Jst ... če bi eno stvar lahko drgač, bi ... ne bi pustila svojih otrok jokati. K smo mi vzgajal pač ... je pač blo tko ... da pač, da se otrok nauči pač sam potolažit, a ne, vse knjige so tko nekaj rekile, in tud jst nekaj ... al pa moj mož, no ... ne vem, tko je pač blo. Sam se ne potolažijo tko hitr, ne. In je blo tko, da pač, ja, se je zgodil, da je Janja, recimo, celo noč jokala v svoji pojestlci, jst pa pol tud v svoji pač. In je blo v men, da bi jo šla potolažit, sam nisem se poslušala pač ... Ker pač. Tko je blo, ne vem, kaj pa jst vem? Dons bi to drgač, dons itak vse drgač pravjo. Kaj pa jst vem o tem, kako se poslušat?! Nismo mi mel časa tok se tud s sabo ukvarjat, ne vem no. Si pač tko, kt si. Kaj se bom zdej sekirala v resnici, a bo komu kej bolš?

Dolga tišina.

Mi je pa ati zmerej pred spanjem govoru eno in isto pravljico. Pravljica je bla v bistvu o tem, da sem jst enkrat, ko smo šli v Ljubljano,

izgubila majhen knofek. Moder s tremi luknicami. In ta mali knofek je bil zlo žalosten in je sam taval po Ljubljani, tej veliki Ljubljani, in vse spraševal, če mogoče vejo, kje živi Karmen, to sem jst, punčka s strganim in znucanim plaščkom in z modrimi knofki, ki majo po tri luknjice. In seveda noben ni vedu, kdo sem, so mu pa vsi ponujal, da bi ga oni vzel, mu dal prostor na svojih plaščih, in eni od njih so bli tud res krasni, kšni tud čist novi, s takimi redkimi pisanimi, tud srebrnimi in zlatimi in ne vem kakšnimi vse knofki z ne vem kok luknjicami. Vsi ti knofki bi ga z veseljem vzeli medse, ampak ta moj modri knofek s tremi luknjicami je hotu sam mene, pa čeprov je bil moj plašč že čist za preč. Še Kameradu, svetovnemu popotniku, je reku, da ne bi šou živet na njegov plašč, pa bi z njim lahko vidu cel svet. Tud slone. In tko se je ta mali modri knofek s tremi luknjicami vozu z avtobusom po celi Lublani, gor in dol, ampak mene ni nikjer najdu. In to se spomnem, da sem se prov tresla v postli, kako me bo zde jst najdu v Ljubljani, če pa jst sploh ne žvim tam ...

Ne spomnem se več čist dobr, kako me je pol najdu, mislm, da ga je naša sosedka prepoznala, k je hodila delat v Ljubljano, vem pa to, da je sreču cel kup zanimivih ljudi, ampak na koncu se je vseen vrnu prov k men, čeprov sem mela že strgan in znucan plašč. Ker sem bla nekej posebnega. Njemu sm bla nekej posebnega.

Vsak na svojem stolu v ravni vrsti sedijo hči Mila s svojim možem Gregom, hči Janja s svojim možem Tomažem in hčerko Lano ter Milin brat dvojček Blaž. Ničesar ne uprizarjajo, samo sedijo in govorijo. Pogovori se prelivajo drug v drugega.

MILA: Dej, mogoče najprej mal preluftejmo.

JANJA: Ja.

GREGA: Ja, dej.

TOMAŽ: Bom jst.

JANJA: Ne tega, k se pol ne zapira neki.

TOMAŽ: Aja? Kaj pa je?

JANJA: Ne vem, neki.

TOMAŽ: A to je v pantih kej al ...

JANJA: A loh k ne rešujemo dons tega, če je deset let tko, nej bo pa še dons, okej?

TOMAŽ: Sori no. Tamala, a loh k mal torbo prestavš?

LANA: Ni moja.

TOMAŽ: Dobr sej je vseen, a ni?

GREGA: Kr dej men.

MILA: Kaj pa maš to?

GREGA: Pa nč ... Tomažu sem neki prnesu pokazat.

TOMAŽ: U, a tisto pištolo masažno?

MILA: Nisi valda dons ...

GREGA: Ne, no ...

MILA: A ti to resno?

GREGA: Kaj no, sej nisem mislu zde jst tuk i pred vsemi demonstrirat no, sam pač loviva se že dolg, pa sem mislu ...

MILA: Pa si mislu, da bi se zde loh k mal masirala al kaj?

GREGA: Ne no, to zde čist narobe izpade, sploh ne bi noben vedu, sam dal mu jo bom, da jo doma sproba, in to je to, džizs.

TOMAŽ: Sori. Hvala. Da si se spomnu pa ...

Tišina.

MILA: Uf!

JANJA: Ja, kr piha.

MILA: Dej sem se used.

GREGA: Čaki, a loh k jst sam tole jakno vzamem?

JANJA: Ja, sori.

GREGA: Ne, ni panike.

TOMAŽ: Pazi rožo.

MILA: Joj, jst mam še tvoj pulover.

JANJA: Ma, mej.

MILA: Pa ne, če je ful lep.

JANJA: Ma, ne nosm ga res, k mi taka ramena nardi robotska.

MILA: Okej, mislm ... hvala.

JANJA: Itak.

Tišina.

TOMAŽ: Še jutr bo ohladitev, pol bo pa spet lepš.

Tišina.

TOMAŽ: A veš, kako moja sodelavka reče: »Do srede bo še tkole, pol naprej pa nč bolš.«

GREGA: Mhm.

TOMAŽ: Mi se ponavad mal smejimo, sam sej zdej se pa tud men ne sliš neki ...

Tišina.

JANJA: A ni zdej tko mal prepah?

TOMAŽ: Mal je, ja, mogoče.

MILA: A zaprem?

JANJA: Ja, po mojem zihér.

GREGA: Dej, a loh k sam še mal zraka?

MILA: Dej, pol pa ti prid sem sedet.

GREGA: Komot.

Tišina.

JANJA: Kako se pol lotmo? A bomo že dons to kej al ...

MILA: A da bi že kr?

JANJA: Ja, ne vem ...

MILA: Uf, jst nisem dons ... mislm, nisem pričakvala lih ...

JANJA: Blaž?

BLAŽ: Ja?

JANJA: Kaj pa ti?

BLAŽ: Amm, ja, ne vem, vi povejte ...

MILA: Pa itak morva midva po tamalo že čez eno uro, uro pa pol, no ...

JANJA: Okej, mislm, kar se mene tiče, loh k tud pač, ne vem, se zmenmo za en drug dan ... sam pač no, ne bi blo fajn, da bi predolg vlekl ...

MILA: Do kdaj mormo spraznt?

JANJA: Do desetga.

TOMAŽ: Do petnajstga.

JANJA: Kako do petnajstga?

TOMAŽ: Ja, to mi je zanjč reku ... da zdej ta novi pridejo šele z dvejsetim, tko da mamó mi pol do petnajstga še čs vse zrihtat.

JANJA: A res, men pa tega ni reku?

TOMAŽ: Ja, men pa je.

BLAŽ: Kdo pa so ti ta novi?

TOMAŽ: Ne vem, neka družina tud, ne vem, od sina neki neki ...

MILA: Mene bi tud kr mal zanimal te ta nove videt ... Tko, kr ne morem si predstavlat, da bi bli tuki kr eni drugi ljudje ... a ne?

BLAŽ: Ja, je tko mal ...

LANA: Jst si tud to sploh ne predstavlam ...

JANJA: Dejmo ne zdej to, okej?

MILA: Kaj pol rečemo, konc tedna?

JANJA: Men je v redu.

GREGA: Kr vi povejte.

TOMAŽ: Mene sam v soboto do ene dveh ni, pol pa kadar kol.

JANJA: Kaj pa maš?

TOMAŽ: Sej sem ti reku, da mamó timbiling.

JANJA: A niste mel to že lani?

TOMAŽ: Ja, sej mamó vsak let.

JANJA: Ja, pol pa to očitno že ne deluje.

MILA: Blaž?

BLAŽ: Ja?

MILA: Kaj pa ti?

BLAŽ: Ne, nč, sam tole lukno gledam, k sva ...

MILA: Ne no, če ti je kul, da bi ta vikend pol začel?

BLAŽ: Ja, valda, vi povejte.

MILA: Lana, ti pa lej, če ti bo tko, valda si dobrodošla ... ni ti pa treba, če ti je pretežko al pa kej.

JANJA: Ne, sej bo pomagala.

LANA: Ja, mislm ... ne vem ... jst bi pomagala, če bo treba, ni mi pa zdej lih ... ne vem, men je tuki tok žalostn ...

MILA: Sej zato, res, miška, boš vidla, kako boš ...

JANJA: Lej ... sej bomo skupi pa bo. Okej, pol pa sobota ...

GREGA: A bi še kdo vodo?

MILA: Dej men pliz mal.

BLAŽ: Ne, hvala.

GREGA: Tomo?

TOMAŽ: Ne, sem v redu.

GREGA: Lana?

LANA: Amm, ja, loh k mal, pliz.

GREGA: Aha, še en sok je tuki, čak, a je zaprt ... ja.

LANA: Jst bi pol rajš sok.

MILA: Datum poglej.

GREGA: Zgleda v redu.

TOMAŽ: Dej men mal z vodo zmeši, pliz.

MILA: Pa ne rabš zdej teh podstavkov več, no ...
se mi zdi ...

GREGA: Ja, no, sej vem, sam ... navajen sem.

MILA: Kaj pa ti pospravljaš to?

JANJA: Mah, nč, sam neki sem prnesla nazaj ...

MILA: Kaj pa je to?

JANJA: Ja, ta palični sem si enkrat sposodla od
mami pa sem skoz govorila, da bom nazaj
prnesla, sam sem skoz pozabla, zdej pa ne
vem ...

MILA: Ja, pa zdej ji pa res ne rabš več vračat.

JANJA: Ja, sej vem, sam res mi je večkrat rekla,
pa sem skoz hotla, ampak sem res, pač ne
vem, pač skoz sem pozabla.

MILA: Pa dobr, no, sej ni nč tacga.

JANJA: Pa sej vem, sam mal mi je pa čudn zdej,
da to ne vrnem al kaj?

MILA: Ja, sam zdej bomo itak spraznil vse.

JANJA: Pa dobr, sej vem, sam ... ne vem ... tko ...

MILA: Okej, sej ni panike, sam lohk ga maš zdej ...
če hočeš ...

JANJA: Ne, nočem!

MILA: Sam zakaj?

JANJA: A ga lohk vrnem, pliz, če hočem?! Nočem
ga met, okej? Lohk ga vzame kdo drug, če ga
hoče, jst ga nočem, jst ga vračam že en let in
zdej sem ga končno vrnila, in to je to, in zdej
me briga, kaj se z njim zgodi.

MILA: Okej.

JANJA: Okej.

Tišina.

TOMAŽ: Res ga piha.

JANJA: Ja, smo že rekl to.

TOMAŽ: Okej.

JANJA: Okej.

BLAŽ: Ej, a bi kdo kavo mogoče?

MILA: Ma dej, a gremo rajš ven na kavo?

JANJA: Kam ven?

MILA: Ja, ne vem, kle v Blue bar?

GREGA: Ma, ja, pejmo tko raj, a?

JANJA: Men je vseen, midva sva lih piha.

BLAŽ: Ja, jst bi ful in kavo in ven bi šou.

MILA: Okej.

GREGA: Okej.

LANA: Mene zdej Luka pobere.

TOMAŽ: Kaj pa ti zvoniš?

MILA: Kluče sem pozabla. Mislm, pozabla. Tamala
je odkrila predal s ključi in nč ne vem več, kje
mam kej. Kje je pa Janja?

TOMAŽ: Ammm, na sprehod je šla mal.

MILA: Aha ... a je težko?

TOMAŽ: Ja, sploh začet pa to ...

MILA: Sori, k sem pozna.

TOMAŽ: Ne sej, lej, sam pač ... začet je treba.

MILA: Pa en sistem verjetn najdt.

TOMAŽ: Mislm, ja, sistem že ma nekak, sej veš ...

MILA: Ja, si mislm, ja ... a je huda name?

TOMAŽ: Ne ...

MILA: Ja, sej vem, da je. Aha, čaki, a to men
zvoni?

TOMAŽ: Ja.

MILA: O fak! Kater dan je dons?

TOMAŽ: Četrtek.

MILA: Aja, ne nč, vse okej. Grega je sam.

Hej! ... Ma ne, klicala sem te stokrat, ker
me je klicu kr en model z Bolhe, za lupinco,
a veš ... ja, ne vem, kr najdu se je, jst sem to
že čist pozabla ... pol sem mu pa rekla, nej
kr uleti, pol pa nisem našla ključev od garaže
nikjer, pa je sploh nisem mogla pokazat ...
ja, ne, nikjer ... sem pogledala, ja. Ne vem,
povsod! Jst mam dost tega res. Čez balkon
bi jo vrgla, če bi bla doma. Nekam drugam
bova morala začet dajat ... vem, ja ... Ja, nč,
pač sem rekla, da ga jutri pokličem, sam
men se zdele res ne da s tem ukvarjat ... ja,
razpizden je bil valda, kaj pa nej bo ... sam se
ni upu kej usajat na nosečnico, se mi zdi ...
Dobr, jst šibam zdej, k sem lih do mami,
mislm, do stanovanja pršla. Ne vem, Grega,
bova se pol zmenila. Ja, k ne vem, še kok
časa bom pa vse, mogoče bomo pa mi kr
kšno pico naročil. Lej, ne vem, ti poklič,
k tamalo pobereš, pa ti povem, okej? Okej,
ajdi.

JANJA: A boš ti kej od tega?

MILA: Ne, ne vem, mislm, nisem jst tok za te prstane pa to ... Mam od babi Neže en obesek, to je pa to, ne vem, tok za spomin mam, drugo pa, kaj pa vem, nimam neke želje po še čem, itak mi sam v nekih škatlicah stoj.

JANJA: A to ti ga je mami dala?

MILA: Ja, enkrat tko, ne vem, a sem bla še v sredni ... sej je kul, a ne?

JANJA: Ja ... valda ... a kr tko ti ga je dala?

MILA: Ma ja, enkrat sem ji lih uletela, k je neki pospravljala al kaj, pa mi ga je dala, tko, kt en tak mal talisman al kaj, sej sem ga kr nosila en čs.

JANJA: Itak si ti bla najbolj od babi Neže ...

MILA: Ne no, sej smo bli vsi ...

JANJA: Ja no ... ja, ti pa še mal bl ...

MILA: Ne, a ti je bed? K ni nč tacga, lohkr prnesem pa pogledaš, kater je, pa ...

JANJA: Ne no, ne bova zdej to, res, v redu je, lej, kok je tega.

MILA: Čeprov, ta je luškana, k se odpre.

JANJA: Vzem!

MILA: Ma ne, kr dej.

JANJA: Ja, sam jst mam to neko alergijo, ne vem, vse me začne neki draž.

MILA: Kaj pa zlato?

JANJA: Ja, to so pa sam neki križci pa tak, kaj nej s tem ... čeprov, ta je mal luškan, a ni, k se skor mal smeji.

MILA: Smeji?

JANJA: Ja, lej.

MILA: Haha, res mu je smešn neki.

JANJA: A ga ne bi?

MILA: Ne no, res, kaj nej s tem?

JANJA: Ja, ne vem, men tud to zlato res ni neki ...

MILA: Ja, a ne?

JANJA: Tko mogoče belo zlato.

MILA: Ja, ja, belo je bolj. U, lej jo!

JANJA: U, ja, ta je pa prov una njena.

MILA: Ja, ta je pa res lepa. Kr mej jo, Janja, teb bi ful pasala ...

JANJA: A to resno?

MILA: Ja.

JANJA: K sem pa res mal pomislila, da bi jo Lani dala ... ful bi mela neki od babi, pa ta je pa res tko ... njena.

MILA: Ja, itak, super se mi zdi, da bi jo ona dobila.

JANJA: Ej, hvala!

MILA: Valda ... sam ... kaj pa bomo s tem, res?

JANJA: Ja, nej vsak mal vzame, no.

MILA: Ja, in kaj s tem pol?

JANJA: Ja, ne vem, to pol maš ... pa pol ... dej, ne vem, bova še Blaža vprašale, pa se bomo pol odločil.

MILA: Jst sem na en način prebolela svojo mamo, že preden je umrla. Ne sicer dolg nazaj, čeprov se mi je prej zdel, da sem to že zdavnej vse predelala, ampak v resnici sem predelala njo in najin odnos in to pač vse, kar se ti nabere v odnosu pač, ko sem rodila Hano. Takrat in od takrat pač, v tem obdobju nekem, ne vem, nekej se mi je zgodil pač. En tak uvid sem dožvela, čist tko pač, uvid v to, da ti seže pač tok, kt ti seže. In da je ona lohkr tok, kt je lahko. Ne morš bolj od tega. Mogoče lohkr, če hočeš, ampak tko za nas, za večino ljudi pač, lahko pač tok kt lahko. Neki ful pomirjajočga se mi je zgodil v tem smislu. Da sem jst zdej mama. In da bom pa jst zdej tko, kt bom jst. Al pa midve, s Hano, pač. Tko, da je to zdej moje gnezdo. Pa Grega valda. Mi pač. To mi je blo tko, recimo, da eno najbolj osvobajajočih spoznanj v življenju.

GREGA: Ko smo mi kupil stanovanje, mislm, tako malo je, nč posebnga, 65 kvadratov, trisobno, dve sobi pa dnevna, pa pol posebi kuhna z balkonom, gledam po tleh ta linolej, mislm, ne, čaki, to je blo, še preden smo kupil, no, pač na ogledu, no, in vprašam jst lastnika prejngga, kaj je spodi, a ne, pa reče on, da v sobah je parket, v kuhni so pa ploščice. Pa vprašam, zakaj pa majo ta linolej, al kaj je blo, mislm, res un ta grd, k je tko mal lepljiv že pa to, v glavnem, pa mi reče, da so to dal, k so se priselil, pa so mel dojenčka, žena je bla pa noseča s ta drugim že, pa psa majo, k je zdej že bil pač ful star, fak, v bistvu dost tko podobn kt mi zdej, sam so pa še neko

mačko mel al kaj, v glavnem, dal so ta linolej pač v smislu, a veš, k maš otroke pa živali, da se ti ne unič vse pa spraska, sej boste vidl, kao, kakšni termiti so to, mi reče. Mislm, sploh ne tko negativno, tko kao, da so pač čist divji pa to ... Kul je bil drgač ta fotrček, tko se je vidl, da se kr ukvarja z mulci pa tko, tak, ne vem, nek bajk zajejan je mel na balkonu, to se prov spomnem, da sem pomislu, kaj je s temi tipi, da zmer pol nek bajk ufurajo pa to, no, dons se mi to sploh ne zdi več neki čudn, čez par let ga bom že jst mel na balkonu po mojem, no, ampak v glavnem, jst, uno, kimam, ja, ja, itak, sej sliš se neki logično, pol pa, k smo kupl, pa dvigamo zdej ta linolej, pa neki vse splesnjen uspodi, pa to neki rešujemo, pa itak smo pol moral vse zamenjat, k so ble v predsobi pa neke ploščice slabe in se ne bi nč ujemal, mislm, leveli, midva sva pa itak hotla parket, tko sva si rekla, lej, pa če eno stvar sam lahko obnoviva, hočva met pač lep parket, da se tamala, k se rodi, lahko plaz po nekem lepem lesu, to nama je blo tko nekaj ... ne vem ... pomembn dost, no, ampak pridem jst en dan, k so delavci to lih stran metal vse, pa gledam ta parket pa ta linolej gnil, pa razmišljam, fak, vi ste to čuval, da kao ne uničte, k so bli otroc še mejhni, pol ste pa še petnajst let po tem hodil in na konc prodal in parketa v bistvu sploh vidl nikol.

MILA: Ej, v kleti so še od babi Slave pa od babi Neže stvari v škatlah.

JANJA: A res?

MILA: Ja, una preproga s sovami, k je bla nad tevejem, pa poročna slika pa vse, un svečnik, k ga je Blaž razbil?

JANJA: Mhm ...

MILA: No, je zleplen, pa tm sedi, mislm, čaka, vse.

JANJA: Mhm ...

MILA: Jst sem se ful bala une sove, zdej pa vidm, da je čist kilava ... Jst sem to vse za stran dala, okej?

JANJA: Mhm.

MILA: Pa ta taperver nima pokrova.

JANJA: Vrž. Lej, na tej sliki, kok si ti mela skodrane lase včasih!

Mila se smeji.

MILA: Pa res!

JANJA: Joj, tamala ti je čist podobna, tuki se pa res vid!

MILA: Fak, kok dolg so nam flaško puščal, ej, a ni to noro! Kaj je pa to?

JANJA: Če ne veš, kaj je, vrž.

MILA: A sem to jst narisala?

JANJA: Po mojem Blaž.

MILA: Uau, jst bi to mejbi dala v okvir.

JANJA: A nimaš že od Hane dost risbic?

MILA: Ma ja, sej res ... sam lej, kok je lepa mavrica!

JANJA: O, lej tele ... te stare poročne slike so men ful lepe ...

MILA: Ja, sej so ...

JANJA: Midva mava same zablurane, k je mel Vasko neki s fokusom narobe, tko da jst nimam niti ene ...

MILA: Zih ma kdo kšno, mislm, jst mam kšno ...

JANJA: Ja, ne, sej majo tko ljudje sam ... take med flašami, pa te rdeče oči itak, pa tm neke rame notr pa trajne pa komolci al pa kšne mašne ... tko te, pač, nobene take, a veš, da je, da je lepa, da jo lohke tud obesiš pa ti je lepa, ni sam tko za spomin ...

Mili zvoni telefon.

MILA: Oj, Grega, reci ... ne, nč tacga ... ne vem, tist rižek pa mal hruške je pr men ... Je rdeč al krvav prov? ... Ne, ampak tud v v bistvu vse skupi ni bl nč pojedla, tko da, ne vem no ... ja, ampak ... ja, ne vem, to je ful razlika no, to se vid ... ne, Grega, če bi blo krvav, bi blo krvav, to bi vidu ... ja, ne vem, velikrat je rdeč, pa ne sam tko po rdeči pesi, tud tko na splošno je rdeč kdaj ... ni kri, no, k bi vedu, res ... kakšen je pa tko, a je bl tak trd? ... Dej fotki pa mi pošl. Okej.

Sej ne vem, res, a nej si vsak zbere kako sliko iz teh albumov al kako čmo to ...

JANJA: Mhm ...

Mila dobi SMS-sporočilo.

MILA: A to teb zgleda normaln kakec?

JANJA: Ja, ne vem, ja ...

MILA: Čeprov mogoče najbolj, da kr skupi ostanejo albumi, pa si jih pol mal podajamo med sabo, da lohk pogledaš, če hočeš, al pa tko ...

JANJA: Mhm ...

MILA: Oj, ja, men se zdi to čist normalno ... to je pač taka barva. Ne, dostkrat je tko, ja, al pa so v vrtcu kej tko jedl, al pa kak bombon ji kdo dal ... Okej, drgač vse kul? ... Mhm ... ja, ja ... ja, ne, če sta se zmenla, da ne, pol ne, ne smeš ji popustit po mojem. Mah, ne, ona to sam preizkuša, stoposto ... ne, če sta se zmenla eno, pol eno, k to se ne konča, sam to ... Okej, jst bom še kako urco, pa pridem ... okej, bom kupila. A še kej? Dobr, dobr, čao!

JANJA: Ja, tega je kr ... lej jo, mami, kok je bla lepa ...

MILA: Sam res ... ampak lej, Lana je pa čista mami ... laski, pa tko nos, pa tko čez oči, a ni, no?

JANJA: Mhm ...

MILA: Sploh oči, mi mamo vsi mal bl po očiju, se mi zdi ... Heeej, a si ti v redu?

JANJA: Fak, jst ne morem zdej to, sori ...

MILA: Ne, itak.

JANJA: Ma, ja, lej ...

MILA: Itak, sej ni treba.

JANJA: Grem jst kr kopalnco, okej?

MILA: Okej.

JANJA: Dons sem potegnila eno runo, to karto, k majo eni vodnika al angela, in na polno sem se zasekirala ... Misl, ne da sem zdej ful en frik na te stvari, ampak ja, neki dam na to, vedno se mi zdi, da me nekaj usmeri tko ... al pa mi da misl, kako sem, kam grem, ja, zmeri do zdej bi rekla, da nekaj potegneš tist, kar rabiš. Pa to delam že v bistvu, odkar je bla tamala v srednji, k smo mel te neke štale, dobr, zdej za nazaj se ne sliš neki, sam takrat me je pa ful skrbel. Ne da smo mi zdej te, morš met petke pa to, ampak, pizda, nočem se pa sprašvat, a bo moj otrok zdelu srednjo, to mi je pa res tko, mislm, ne vem, men je tko štirka nekaj dobra ocena, pol pa kaka petka pa kaka trojka, dvojke so mi pa res, pač ne,

dvojke mi niso ble kul, pa ful je blo teh stvari takrat, normalnih, ampak kej pa tud ne tok normalnih, mislm tko, k sem se s sodelavkami kej pogovarjala, ne gre lih čist čist vsak čez vse, no, mi smo šli čez kr vse, se mi zdi, mislm, vse tist, kar se prenese, ne zdej to, kar gre totalno čez al pa kej, kar ne morš poprav, mi smo nekaj zvozil, tamala je čez nekaj, se mi zdi, vsega je blo, mogoče bo še kej, sam po mojem ne lih tko drama cela, al pa tud če, no, ni več, uno, štrnajst, da te skrbi, kaj zdej punca štrnajstletnica dela sama ponoč, ne vem, ob treh v centru, ampak v glavnem, mi smo zdej ven iz tega, hvala bogu, dost je stara, zna bolj rešit že te stvari, no, in ja, rune ... no, k je blo kr kr težko, mi je soseda enkrat dala te rune za vlečt in sem res začela, najprej sem pa tja, k sem mela kako težavo, al pa, k sem rabla mal usmeritve, pol pa v bistvu tud kr tko, in ja, evo, še zdej si vsak dan odprem eno runo. Al pa, če mam kako bl konkretno vprašanje, si odprem tri, pet, sedem, odvisen, kaj pač hočeš, no, ampak dons si jst odprem to runo in ona mi reče: Happiness, joy, pleasure. Misl, happiness, joy, pleasure! It tends to indicate happiness, succes, harmony, and exciting new beginings. The joy can be inspired by either external events, fulfilling relationships, or an unexpected but very welcome developement. It can also refer to a quiet inner joy derived from feelings of gratitude and peace. In sem bla kr tko ... jst sem pričakvala neki v smislu hailstone, disruption, al pa kej tko earth, sacred al pa, ne vem, fluid, water, ne vem, neki tko metaforičnega, mogoče pozitivnega, ampak ne, jst dobim to sreča, veselje neki. Jst sem se tko zjokala. Prov prizadel me je. Ker jst, prsežem, jst ne čutim nč sreče al pa niti olajšanja, to, k ljudje rečejo, ja, je blo zlo težko na koncu, vsaj ne trpi več, že v redu, no, men ni blo tko. Jst nisem nč mela tega olajšanja al pa, ne vem, filinga, da me to neki bremza. Misl, ja, je blo težko, pa na koncu je kr vzel te to celga, sploh pr nas, k smo tko ... raztreščeni nekaj, uni so mlada družinca pa itak nč ne morjo ... pol Blaž je ...

Blaž je ta večni študent pač, mislm, že dolg ni več študent, ampak pač mal pa tud je, no, kaj jst vem, ja, pol sem pa jst ... jst sem pa ta ... tamala ni več tamala, nč se neki več ne prčakuje od mene, da bom še kej v službi kam pršla, jst sem pač tuki, k sem, to je zdej to nekaj al kaj, nekaj logično je, da jst to prevzamem mal bl in ... ja, sem. Blo je, kt je blo, ampak smo sfural, mislm, tud s Tomažem sva nekaj ... No, men res ni blo težko, mislm, seveda je težko, težko je skrbet za nekoga, k umira, ampak ni blo še tko, no, pr ns, ni zdej to spet tooook trajal, hvala bogu, no, tud zarad mami, no, pa tud to, no, mislm, moja mami, moja mami ni bla tok mami, mislm, ni bla tok tko materinska, no ... v bistvu je mene bl to, no ... ni blo nobenih velikih besed, niti malih provzaprov, da bi si midve kej povedali, no, da bi ona kej povedala, ona je mami tukej v bistvu, a ne, sej to je neki, kar od nje pride oziroma bi nej pršlo, a ne, jst sem mal čakala ta en moment, k pravjo, a ne, ta neki, to pač, mislm, bil je nek stik, to na koncu, ko je šla, jst sem jo držala za roko in ona me je tud nekaj drgač držala, no, al pa se odzivala na to mojo roko, in ko se je to dihanje njeno nekaj umirjalo, kt da bi sam še vsake tok vdihnla, in ta stik rok, se mi je zdel ... da nekaj, ja, je blo, bil je ta stik med nama, mogoče prvič clo na nek način, no, to je blo, to je blo res ... sam ni blo pa tega kšnga družinskega razodetja, da bi se nam kej, men al pa mami še bolj, da bi se kej pač razrešl al razelektril al ne vem no, da bi se kej pogovoril, tko drgač, tko zares, o nas, predvsem mogoče o njej, k ni tko kej o seb govorila, al pa o očiju, da bi kej povedala, zakaj so ble ene stvari tko, kt so ble, al pa, da bi pokazala, da ve, da je kej blo narobe, da bi nam kej predala, kako modrost, al pa, da bi sam mal podelila svoje stvari, kaj je blo, kako, zakaj, ne vem no ... no, ni blo, tega ni blo. Ampak ta karta v glavnem me je pa res razjezila, pizda, a še to al kaj, po vsem tem, kar je blo, kar je zdej v bistvu, to je pol še tok enga dela, pa niti še žalovat nis še začel, a ne, mislm, ni se mi zdel prov.

TOMAŽ: Ej, eni črvi so v roži!

JANJA: Kaj?

TOMAŽ: Eni črvi so v roži!

JANJA: A skačejo?

TOMAŽ: Kako skačejo?

JANJA: Ja, k se jih hočeš dotaknt?

TOMAŽ: Ja, sej se jih nočem dotaknt!

JANJA: Sam pol pa ne veš, če skačejo.

TOMAŽ: Ja, sej!

JANJA: Ampak morš vedet, če skačejo.

TOMAŽ: Ja, zakaj?

JANJA: Ja, da veš, ker črvi so.

TOMAŽ: Ja, pač črvi so.

JANJA: Ja, sam eni skačejo, eni pa ne.

TOMAŽ: Ja, pa kaj me briga, kaj oni znajo, jst bi jih sam dal stran!

JANJA: Ja, morš ugotovit, ker so, da jih znaš dat stran, a ne?

TOMAŽ: Ja, jst bi kr rožo dal stran.

JANJA: Ja, pa ne morš rože dat stran zarad črvov!

TOMAŽ: Ja, seveda da lahko, sej moko daš tud stran, če so črvi not!

JANJA: Ampak ta roža je stara petnajst let! Vsaj!

TOMAŽ: Ja, sam zdej ma pa črve.

JANJA: Jst si s tabo ne morem nč pomagat!

TOMAŽ: Ne da bi se jst čist strinju zdej

s tem, da štejem, sam jst sem si računu, da

mam še trinajst let. Ker. Jst sem zdej star

šestinštrdeset. Moj fotr je umrl

pr petinpedesetih, to se prav čez deset

let zdej zame nekaj, moj deda je umrl pr

devetinpedesetih, to je čez petnajst let,

prbližn. Moj brat je star enainpetdeset, pa že

zlo slabo zgleda, tud sam prizna. Tko da sem

si tko nekaj seštel: fotr je kadir, tko kt jst, deda

ni, je pa on bl fizikalno delu, mogoče. Pa jst

grem vsaj kdaj na kolo, moj fotr ni nikol nikol

nč tacga, pa mal mn pijem od njega in dedija

in brata v bistvu, pa sam eno hčerko mam, je

pa zih bl naporna od bratove, ampak on ma

tri, tko da to se po mojem nekaj izravna. Mam

pa dost bl stresen job od dedija pa mal mn

od brata. Čeprov on nima tok stresn, k misl, da ma, ampak vseen misl, da ma, in to zares misl, tko da pol je tko, kt da bi v bistvu mel ful stresn, čeprov si sam on tko nardi nekaj. Tko da po mojem bom lih nekej vmes. Odvisn, če bom šu mal večkrat na kolo al pa tenis, če bom večkrat, mogoče štrnajst. Ampak prov vem, deda je hrbet začel tkole nekej, fotra mojga, brata, zdej mene, tko vsi smo kle nekej, zmeri je nek infarkt, tko da jst včasih, že zdej tko, če me kej res res skrbi ... zdej nazadnje, k smo mel v službi neka sranja, pa pol ne spim ponoč pa sam neki brezveze jem, k ni časa pa to ... al pa ta korona zdele, k je bla ... ni blo fajn, no, pač ni blo, ne ... včas kr čakam, evo, zdele me lohk, teoretično, zakaj pa ne. Stresno je v pizdomater vse postal. Ampak ja, no, če bo po sreči, ene trinajst mam še. Ni tok velik, no, sem zanjč pomislu. Čudn je svoj lajf tko pogledat.

MILA: A veš, kako veš, da si starš? K je ura šele pol desetih zjutri, ti si pa že doma vse nardila in še avto na servis pelala in tud tm vse zrihtala, pa celo ta veliko milko pojedla.

BLAŽ: Ne vem, men si se zdela že od zmeri taka.
Mila se smeji.

BLAŽ: Kaj pa je narobe z avtom?

MILA: Ma nč, tamala je kartico od vhodnih vrat zatlačla tm za pepelnik, pa je nisem mogla ven dobit, k se ne da razstavi, k je vžigalnik pa to.

Blaž se smeji.

BLAŽ: A pa ste rešil pol?

MILA: Ja, se je kr namatru. Pol me je pa v trebuh pogledu pa reku, nč vam ne bom računu, še bo tega.

Smejita se.

BLAŽ: Ja, zgledaš, kt da boš kr zdele.

HANA: A ne? Fak, pa še ful mam, sploh si ne predstavlam, kok lohk to še zraste, v prvo ni blo tko.

BLAŽ: Hana se pa ful veseli, se mi je zanjč zazdel.

MILA: Aja?

BLAŽ: Ja, a ni z unim dojenčkom sam šibala pa mu vse neki razlagala.

MILA: Ja, ful je zdej ta dojenček ... tud dojita se pa vse.

BLAŽ: Normalno.

MILA: Sam jima ni čist dobr stekl, k mora tud flaško skoz dodajat.

Mila se smeji.

BLAŽ: Ja, tud men je dala za podojit mal.

Mila se smeji.

MILA: A resno? In kaj si reku?

BLAŽ: Ja, jst sem podojil, seveda, to se boste že vi pol pogovarjal, men je vseen.

MILA: Ja, ful se veseli, sam, po mojem, bo kr mal razočarana, k bo vidla, kako je to z dojenčki v resnici, da ni to še lih tko, da se bo kr igrala z njo, kt si je ona zamislila, vsaj na začetku, no, pa kr še neki časa ne ... A mi daš ta šraufenciger?

BLAŽ: Ja, sam ne vem, če boš s tem lohk ...

MILA: Ma lej, sej tud če se zvije, sam da se razstav ...

BLAŽ: Ma ja.

MILA: Sej je najbolj, da to kr odšraufam, a ne?

BLAŽ: Ja, po mojem ne bo šlo drgač.

MILA: Amm, ma ja, no, v bistvu bo po mojem kr kul ... mal me je blo najprej strah, k smo bli že čist ven iz teh dojenčkov pa to, mislm, s Hano je zdej čist neki drucga, mislm, to je zdej človek pač, sicer pač mali človek, ampak človek pač, da se pogovarjat, večinoma tud kr zment, mislm, kaj, a si lačna, a te lulat, hočeš rajš modre čevle, aja, dons bo šla Mima s tabo spat nameš zajčka, ne vem, ne bi graha, bi pa še korenčka, okej, ti hočeš kluče držat, joj, sori, ti si hotla pozvont, ne vem no, so tm neki odgovori pač, pa lohk gremo že praktično povsod, vse je bl spontano pa hitrejš pa to, ne vem, spi ponoč, sama je, pove, če je žejna, če jo kej žuli, si vzame kozarc z vodo z mize, obuje copatke, te stvari ... to se mi je zdel tko, mal težko za preklopiti nazaj iz tega, tko, aaaaaa, vse to nespanje, zdej pa dojenje spet iz nule pa vse ... sam kaj pa vem ... nekaj sem pa zdej dojela, da bo ful laži, se mi zdi, tko, mislm, sej bo teži, ker bosta dve, sam bo tud laži ... ker smo že šli že čez to, mislm,

predvsem, ker sem šla jst že čez to, pa ne bom po mojem več tok komplicirala ... mislm, pač ta prvič me je res vse tko kr presenetl ... ne vem, sej sem mela tko prjatice, k so mele, sam nismo se na tak način to pogovarjale al kaj, ne vem no, res dejansko nisem mela koga kej vprašat, razen mami pa Janjo pač, pa še to si želim, da ju ne bi, ker se v bistvu nč nista spomnle in je blo vse ful u izi očitno in me je sam zafrustriral nekak. Pizdamatna, tale ne gre nikamor ...

BLAŽ: Dej, bom jst kr s kleščami.

MILA: Dej, pliz, ja.

BLAŽ: Ma ja, ti nasveti od mami, ja ...

MILA: Oh, nč ni hudga to, no!

BLAŽ: Na kej drucga misl, pa bo!

MILA: Kako je šele unim, k nč nimajo?

BLAŽ: Eh, fuj, to je vse neki preperel ...

MILA: Ja, to dej kr tja na kup, to so te posteljnine prastare pa to ...

BLAŽ: Ma ne, ne vem, če je to lih posteljnina al kaj ...

MILA: Ma sej je vseen, tja dej.

BLAŽ: O ja, pa je, lej, kera je ...

MILA: Žabice!

BLAŽ: Žabiceeeeeeeee, joooooj, komi sem se jih ubranu, k sem se odselu.

Mila se smeji.

MILA: Kaj, a nis hotu svojih žabic s sabo vzet pa bit z njimi pokrit do sedemdesetga?

Blaž se smeji.

BLAŽ: Ne, nisem, ne.

MILA: Jst sem pa svoje pingvinčke vzela.

BLAŽ: A res?

MILA: Ja, po nesreč, mislm, pač pod pritiskom mal, sam tamala jih ma pa zdej ful rada.

Blaž se smeji.

BLAŽ: A res?

MILA: Ja, nikol se jih ne bom več mogla znebit.

Tko da, evo, dobr si naredu ... pa sploh niso pingvinčki, je Grega pol ugotovil, ampak so take štokrlje mal bl debele ...

BLAŽ: Mmmm, ne jokat, no ...

MILA: Ja, pa lohkr jokam, če hočem!

BLAŽ: Ne, sej lohkr, no, sam tko sem mislu ... da ne jokat pač, a veš?

MILA: Ns so prov zajebal s tem nejokanjem, a veš to, res, to jst zdej ful berem zarad tamale, pizda, a lohkr pustiš otroku čustvovat, zakaj ne bi joku, če ga boli, zakaj mu govoriš, da ni nč ni hudga, če se njemu pa zdi hudo, res, jst mam ful težave s tem!

BLAŽ: Pa sej ti skoz jokaš ...

MILA: Včeri je Hano neki pogrizl ponoč, sej ne vem, kaj, ampak ni bil tko komar al pa neki, sam si je kr spraskala, pa tko fejest rdeč v takih kolobarjih, kr tko mal na ven pa to, kt en relief, tko kr bedno je zgledal, sem že iskala po Džeriju, če ma kake bolhe, ampak ni nč, ne vem ... in sem ful hotla mami vprašat, s čim nej jo zdej to namažem, ona je zmer vedla te stvari, kaj je za komarja, kaj za koprive, kaj za oso, ne vem ... in sploh nisem vedla, kaj nej zdej namažem. In sem se ful zjokala, tko ful, vse za nazaj, pa ta trebuh me žuli, pa Grega me je sedemnajstkrat vprašu, kere dneve mam nek tm seminar, k ga mam, in mi je vse sam zamoril, ampak v glavnem prov mela sem un filing – faaak, nikol ne bom znala teh oljčkov nardit pa propolisa pa, ne vem, nč od tega. To je mami vse znala in jst se nisem nč naučila ... no, to ... to mi je ful žal, da se nisem več naučila od nje ...

BLAŽ: Ja, men tud mal, sam mi je šla tok na živce s temi stvarmi takrat, da si prov nisem mogu nč zapomnt ...

MILA: A ne?

BLAŽ: Ja, kaj si pol?

MILA: Ja pol sem z bepantenom namazala in je tud pomagal.

BLAŽ: No, a vidš?

Mila se malo nasmehne.

MILA: Ja, smešn a ne?

BLAŽ: Vsaj Hani ne bo treba vsa oranžna od propolisa hodt po svetu.

Mila se zasmeji.

MILA: Točn to, a to sem ti jst rekla?

BLAŽ: Ne, kaj?

MILA: Ja, ne to za propolis, k sem našla fotko?

BLAŽ: Ne, nis rekla.

MILA: Lih zanj sem našla najine fotke iz osnovne, midva tm prvi razred, a veš, kera?

BLAŽ: Ja itak, ta pač skupinska, a ne?

MILA: Jst valda največja, v tretji vrsti stojiva, pa tko ful zrihtana za fotkanje ...

BLAŽ: Ja, vem točno, keral!

MILA: Jst tko čopki pa bel ovratnik tak, pa jopco neko modro mal volančkasto, ti tud tko ovratnik pa vse, ful zrihtana v glavnem, pol pa oba tko čez čelo ogaben oranžen flek čez rano, k sva se z glavami butnla, a se spomnš, s kolesom ...

BLAŽ: Ja itak, k si me izsilila.

Mila se smeji.

MILA: Kr ogabno, ja.

BLAŽ: Ja, sej to mi je bla prva misel, k si rekla, s kerim olčkom mazat pa to, mislm, res, tud če ne. Dej, a mi pomagaš tole dvignt, aja ne, fak, ne smeš!

MILA: Pa ne no, sej bom!

BLAŽ: Ja, ne, ne boš ne!

MILA: Pa dej, pizda, no, sej ni težko sploh.

BLAŽ: Dej nehi, no!

MILA: Sej ti veš, da mam jst eno skor dvoletnico dvanajstkilsko doma, a mislš, da ona tud kriči, ne me dvignt, ne me dvignt?

BLAŽ: Sej lohk pa v bistvu sam porineva.

MILA: Okej.

BLAŽ: Dej, pejt ti na to stran rajš.

MILA: Uau, sploh ne vem, kdaj sva se nazadnje tko kej zares pogovarjala.

GREGA: Hej.

MILA: Hej!

BLAŽ: Živjo.

GREGA: A si?

MILA: Skor.

GREGA: Dej, pohit, pliz, k sem čudn parkiru.

MILA: Kje si pa parkiru?

GREGA: Pač čudn sem parkiru, no, a je važn?

MILA: A si pr Bitencih spet?

GREGA: Joj, sem vedu, da bo to problem.

MILA: Ja, zakaj si pa pol parkiru?

GREGA: Ja, ti si pa rekla, da boš že spodi, pa – a ti težim?

MILA: Sori, sam jst ne morm razumet, če veš, kok štal smo že mel pa listkov pa gajbic pa dvignjenih brisalcev pa pičkematrne ... pa še včer si zraven mene stal pol ure, k se mi je

človk dru v telefon, pa se ti vseen ni zazdel, da bi me mogoče poklicu rajš, da pridm dol?

GREGA: Ej, a veš, uno, k sva se včer pogovarjala?

MILA: Kaj – a o gajbicah?

GREGA: O teh prepirih pa dihanju pa to.

MILA: Jaa ...

GREGA: No, jst zdej jemljem ta vdih izdih pa to.

MILA: Zakaj to tko cinično rečeš, to se pol sam poserješ na to vse!

GREGA: Fak, nč ni prov kukr kol.

MILA: Ja, teb očitno.

GREGA: No, jst te v glavnem čakam v avtu, Blaž, a rabš prevoz?

BLAŽ: Ne, sem z bajkom.

GREGA: Okej, ti pa kr počas, se nč ne mudi.

MILA: Pa dobr, sej iščem torbico, džizs!

GREGA: Ajd!

BLAŽ: Ajd!

MILA: Fak, a ti veš, kje mam jst telefon?

BLAŽ: Ammm ne, ne vem, a ni v kuhni?

MILA: O ja, je, ja, tenks ... fak! Fak! Faaaak!

BLAŽ: Kaj?

MILA: Trije neodgovorjeni od Gregata!

Blaž se krohota.

MILA: Pizdamatrna, res nisem slišala!

Blaž se krohota.

MILA: Fak!

Blaž se krohota.

MILA: Dej, to ni smešn, zdej pa ne vem, kako se obnašat!

BLAŽ: Pač, reč, sori.

MILA: Dej, ne rabm zdej nasvetov nekih, no!

BLAŽ: Sori, no, fak, teb se pa res nč ne sme rečt, pizda!

MILA: Res, Blaž, sam še ti mi manjkaš, res!

GREGA: Jst, mhm ... bli smo v Parizu lani, ne, predlani je že to blo, to se pravi, ja, tik preden je Mila rodila, Mila rodila, haha, ja, no, v kšnem osmem mesecu je morala bit, mislm, ni bla z mano tm niti, s službo smo to bli, pa ne gremo velikrat mi, ne vem, kaj je to že blo, kt neka konferenca, ampak mene je bl spominjal na neko izmenjavo, kt nek erasmus je blo, da mal vidš, kako to oni pač, ne vem

v bistvu še zdej, kaj je bil čist point, al pa da bi neki tko prov odnesu od tega, ne vem, v glavnem trije smo bli tm, sodelavci pač. Spal smo pa v hotelu, kr blizu te firme, dost velika računalniška firma je to, v bistvu pa tud zlo dobr locirana, zraven Montmartra, tko res v centru. Pač zjutri smo šli v firmo, pol smo mel pa mal kt neka usposabljanja pa mal v praksi, da vidiš, kako to oni delajo, pol pa ne vem, kšn dan je blo še kakšno predavanje po kosilu, pač s celga sveta smo bli, nismo bli sam Slovenci, to nisem povedu, večinoma smo bli pa po kosilu že frej. Zvečer je blo še kako druženje, niti ne čist obvezno, al kako že. V glavnem. Kr dost prostga časa za tako stvar. In Mila mi je skoz govorila, kaj morm it vse pogledat, ona je čist nora na Pariz, mislm, bla je enkrat kt študentka, se mi zdi, ni zdej neki poznavalka, sam tko, ona se kr ful navdušuje tko nad stvarmi, to mi je blo zmeri v bistvu kr lepo na njej. Ampak jst sem vsak dan, ko smo tm končal, šou kao mal počit v hotel in pol sem gledu teve do sred noči, da sem zjutri komi vstal za na zajtrk. In tko vsak dan, razen če so ns oni pelal, na stolp smo šli pa na tist pokopališče, k je Morrison pokopan, pa ne vem ... Drgač pa ja, skoz v hotelu. Še kadil se je lahko not v sobi, kupu sem si en sikspek vsak dan, kukr je blo, in nikamor nisem šou in nč nisem vidu. To mi je pač sedl. Ne spomnem se, kaj sem gledu niti. Dobr mi je blo.

MILA: Ej, a maš lohkr ti mal tamalo, da bi jst sam pobrala zdej tole, da se ne poreže cela ...

GREGA: Lohkr, sam sem hotu lih kakat.

MILA: Okej, a boš hitr?

GREGA: Ja, ne vem, bom probu, mislm, sej lohkr tud pol.

MILA: Ma ne ne, pa pejt ti kakat pa midve lih ta čs un jogurt še pojeva do konca v kuhni, pa se pol zamenava.

GREGA: Okej, sam jst sem mislu pol domov kuhat.

MILA: Sej bova neki sam tko, k ne bo zdržala.

GREGA: Okej, sam a bo jedla pol?

MILA: Ma ja, sej bo, al misliš, da ne? Sej kaj pa si mislu kuhat?

GREGA: Ja, tko, un por je že bl beden pa sem mislu porabit, ne vem – kako rižoto?

MILA: Okej, pa mal čorbe mamó še od včeri ...

GREGA: Ma dej, jst je ne bi spet ...

MILA: Sam tamala jo je pa kr jedla ...

GREGA: Kaj, a ti ni kul rižota?

MILA: Ma ne, sej je kul, pejt ti kakat, pa se bova zmenila.

GREGA: Okej.

MILA: Okej, dej, a grem lohkr sam jst sam prej še lulat?

GREGA: Okej.

MILA: Ti jo pa lohkr sam previješ vmes.

GREGA: Okej, sam mene kakat.

MILA: Ja, sej vem, sej bom hit.

GREGA: Okej.

MILA: Okej.

JANJA: Lana? Lana? ... Lana?

LANA: Ja?

JANJA: Kaj so ti kupi tuki?

LANA: Ne vem, to nisem jst dala.

JANJA: Tomaž? Tomaž?

TOMAŽ: Ja?

JANJA: Kaj so ti kupi?

TOMAŽ: Ne vem, to nisem jst delu.

JANJA: Ne vem, jst sploh ne vem, kdo kej dela, res.

MILA: Zanjč sem bla pr frizerki, k eni novi sem šla spet, jst to skoz mal probavam, soseda mi jo je priporočila drgač, ona je zmer ful dobr ostržena, sam ja, je tud pač ena tistih, k zmeri ful dobr zgledajo. Pa ne da bi se kej trudila za to, ni taka, sploh, tud tko, če ji rendom uletiš, vedno je pač lepa, ne vem, ta tip pač. No, ampak zdej, ta frizerka me striže, simpatična, mlada še ful, tud ma otročka malega, ful sva se dobr pogovarjale nekak, to je zdej ta tema, a ne, to lohkr skoz v glavnem, in pride ta trenutek, ko ti zdej pokaže frizuro, pa še to, k gre uzadi s špegglom in te vpraša, kako ti je.

In men valda spet zgleda kt en balon, ne vem, jst mam zmeri to pr frizerju, zmeri je pač sam grozn. Ker mi nikol še, ampak res nikol še v vseh teh letih ni bla všeč frizura, ko grem od frizerja. Zmeri si pol še neki doma popravlam, umivam lase, spenjam, ne vem, čakam, da pač mal preraste. In v tistem sem se zavedla, še preden so mi besede tud dejansko zletele iz ust, da bom jst zdej rekla, da mi je super. Ker vedno rečem, da mi je super. In tud sem, valda, pa nč tacga, ampak sam, fak, men je bed rečt, da mi ni všeč frizura, čeprov mi res ni, ker kaj? Sej sploh ne vem, zakaj. Zakaj ne morem sam normalno rečt, da mi pač ni všeč frizura? Pa bi pol mogoče še kej probale, pa bi kej mogoče tud ratal, ne vem. To ni čist normaln, se mi zdi, a ne?

In tko je tud blo. Ful pohvalm in doma zvečer si sama strižem frfru in ga na koncu spenjam s špangicami, ko pelem tamalo v vrtec. Ne vem, to sem zdej poštekal, ne bom več tko.

MILA: A nista vidva končala že z Lukatom?

LANA: Pa ja, no, mal. Pač dopizdi mi, pa grem, sam pol ga pa ni, ga pa pogrešam.

MILA: Ja, lej, pol vaju že še neki vleče skupi. K je konc, je konc, to kr veš nekaj.

LANA: Kakšn se pa tko teb zdi?

MILA: Ja, ne vem, men sta tok luškana. Tko kt eni mali kužki, a veš, k so že mal veliki.

LANA: Pa dej, fuji!

MILA: Sori, no, ne, res, men je všeč. Tko, zabaven je, a ni, tko, se mi zdiš dost nasmejana, k si z njim.

LANA: Ja, sej je ... Sam k se on mene tok prime, pač povsod je, sam to ... a lohk greš mal tud po svoje? K šele pol tko vidm, k me frendice ne kličejo tok zraven, pa sam tko pomislm, ja, valda, k je pa skoz on, pa še tak je ... dotikalen ... kar je men všeč, sam ... k pa tko pomislm, k je mela Neja Gašperja, pa sta se skoz neki ... pač ... ne vem, men je to blo ogabno. Nisem je pol neki klicala.

JANJA: A sta?

MILA: Ja, mislm tist, kar sva znale ... jst ne vem čist za vse, kaj je še uporabno, kaj pa ne ...

JANJA: Kaj pa je ta kup?

MILA: Ja, to je tist, kar ne veva.

JANJA: Ja, in kaj, a to nej pa jst?

MILA: Al pa kupi, no ... ne vem, a ti vse veš?

LANA: Mami, kaj se pa teb zdi, tko, za Lukata ...

JANJA: Joj, Lana, pliz, ne zdej ...

LANA: Ne, sej sam tko, k pomisliš na naju skupi, a sva ti tko, o lej, onadva pa pašeta skupi ...

JANJA: Ja ... ah, sej sta še mlada, to bo še ...

LANA: Kaj, a pol misliš, da nima tok smisla?

JANJA: Pa ja, lej, ne vem, Lana, jst zdele ne morm ... dej, bomo to enkrat v miru, okej ...

GREGA: Veš, kaj mene zanima ... A je normalno, da te razpizdi, ko ti tamala podira duplo kocke? Al pa v bistvu tud že prej te pač, lesene, k smo jih prej mel ... Ker men je tko včasih, a veš, k začneš gradit, pizda, to včasih prov pomirja, res, skor meditacija, pizda, carske so te duplo kocke, to res padeš notr. No, in Hana ma zdej valda to foro in jst vem, da majo to vsi otroci, to mi Mila skoz govori, to je normalno, to je normalno, to je normalno, ja, pa sej vem, da je to normalno, sam a je normalno tud, da gre men to na kurac. Da bi jst pač rad enkrat do konca zgradil neko hišo, ladjo, stolp, neki. Mi mam tok enih carskih teh kock, to se jst ne spomnem, da bi mi tud mel, to je ful napredoval, to so zdej rampe, gugalnice, tobogani, krmilnice, avti, letala, žirafe, ne vem, to res lohk nardiš svašta. In pol lih padeš notr in ona to podira in ti si tko, ja, haha, to je normalno, sej vem, ja, ti uživaš in itak se zarad tebe igrava, ja, ampak, fak, jst bi sam mal kle sedel pa zgradil to stolpnico madrfakersko, pizda, in zakaj mi ne pustiš dat te glave od žirafe na vrat od žirafe, če pa hočem, da se guga na strehi.

TOMAŽ: Janja, trikrat sem te vprašu.

JANJA: Ja, pa a sem ti kej odgovorila?

TOMAŽ: Ja, ne ... sam ...

JANJA: Ja, pol je čist vseen, kokrat si me vprašu, a ne?

TOMAŽ: Lej, sori, Janja, jst sem mislu, da kar je na tem kupu, je za na odpad.

JANJA: Ja, sej je. Vse, razen tiste mize, pač. Pa še vedu si, da sem se z Mileno menila.

TOMAŽ: Ja, sam zakaj si jo pa pol tja dala?

JANJA: Ja, kam nej jo pa dam, sej ni nč placa, pizda, no.

TOMAŽ: Sam – zakaj pa pol sploh razvrščamo?

MILA: In pol kr slišm ene stavke ... k sem si res res mislna, da jih ne bom nikol slišala iz svojih ust ... Prid ven iz banje, k maš že čist modre ustnce. Kje maš copate? Če ne boš dala kape na glavo, bova morale it domov. Ne s flomastri po kavču. Pokaž, kaj maš v ustih. Vodene barvice so samo za po papirju risat. Hrana ni za igranje. Ne to v usta. To ni čisto. Ne se tega dotikat. Najprej roke umit. Copati ... copati ... copati ... copati ... Tud kruh morš zraven, ne sam sir. To je vse, kar bo dons še za jest, če si lačna, zdej jej. Vse te anoying stvari, a veš. To sem zdej jst. Kr ta bedna mtka. To se ti kr zgodi. A veš, k res, k nočeš met vse počečkan pač, k je grdo. K to ne počečka lepo. To je sam ena bedna črta čez vse. In čez tri leta bo ona znala že lepš risat, jst bom mela pa prečrtan kavč za zmeri. Al kaj? Ja, sej ne vem, pizda, jst desetkrat na dan rees ne vem, kaj nardit. A sem zdej jst čist bedna mtka, če ji ne pustim špricat iz banje? Ker ja, vem, to je lohk ful zabavno, in je zabavno, sam stari, sej je že sam to, da se igraš z igračami v banji, zabavno, že samo po seb, brez špricanja. Ker ... drgač je pač vseeeee mokro, kompletno vse. In tega ne pobrišeš sam z eno brisačo, k te vode je res ful, in kam dat pol sploh sušit vse te brisače vsak dan, k mi nimamo tega placa v stanovanju, in itak so to pol čist umazane brisače, k mamo še te dlake povsod od Džerija, pač nimamo čisto po tleh. Tko da itak je sam za prat, ampak premal za cel stroj, in pol tm stoji in čaka še druge stvari in se itak

vse usmradi, k jih ne raztegnemo ... in itak pa kuker kol brišeš, nikol ne morš zares čist vsega pobrisat, in pol še stopš gor in maš mokre nogavice in jih morš menat, včas tud večkrat, k to skoz neki šibaš gor pa dol, in pol se še ona še v pižamci gor usede, k gre za tabo kej lulat, in pol morš še njo spet komplet preoblečt ... Sej ne vem ... K mal mi je tko, morš sedet, k ješ, ja, sliš se ... whatever, sam otroc se tud zadušijo od tega, dejansko se, k kej žveč pa teče, pa tud tko, že tko je vse usran tud, če na miru je! Ne vem, sej ta teženja majo tud neko ozadje, ni to kr neki brezveze, sam pol se pa poslušaj, pa je sam, ne to, ne tist, Ne! Ne! Ne! Ne! Ne! ... Cel dan! In si tko, aaaaaaa, men se ne da tko žvet! A bom sam pizdila neki cel lajf, mislm, ne vem, a se ti zdi, da pretiravam?

BLAŽ: Veš, kaj, men se zdi pa, da sem jst že mal počteku tole vse.

MILA: Kaj, tole? Moje?

BLAŽ: Ja, pa vse to, no ...

MILA: A ja?

BLAŽ: Ja.

MILA: Dej, povej.

BLAŽ: Ja, sej ni nč tacga.

MILA: Ja, sej je vseen, povej.

BLAŽ: Ja, k ni tok v besedah.

MILA: V čem pa je?

BLAŽ: Ja, tko pač, v vsem. V tem, kako si pač.

Kako žviš.

MILA: No, dej, povej no.

BLAŽ: Da je pač dost vseen. Čist tko. Da vse sam je. Ti pa, al se sekiraš al se pa pač ne.

MILA: Joj, jst pr teb res kdaj ne vem ...

BLAŽ: Kaj?

MILA: Ja, tko, a me hecaš al me ne ...

BLAŽ: Sej je vseen, a ni?

MILA: Uau, res, huda modrost, res, napiš knjigo.

BLAŽ: Ne rabm knjige.

MILA: No, grafit.

BLAŽ: Res, razmisli mal.

MILA: Bom, Blaž, res, zlo globok bom razmislna.

BLAŽ: Ni treba globok. Lohk pa tud globok. Sej je vseen.

MILA: Hudo hudo, res, ej, tenks za ta pogovor, vse si mi rešu.

GREGA: A veš, kaj sem jst poštekuj?

Sam iz stroja bi se mogl navadit takoj zložiti pa bi pol umazano posodo sam sproti takoj notr zlagal, pa bi blo. K ns to zjebe, k ne zložimo takoj, pol pa, k maš kšno umazano posodo, pa nimaš časa ven zložiti, pol se pa začne sam nalagati.

TOMAŽ: Janja? Janja? ... Janja?

JANJA: Ja?

TOMAŽ: Tuki neki vre.

JANJA: Kaj?

TOMAŽ: Neki vre!

JANJA: U, šit, dej, ugasn, pliz.

MILA: In sem prov razmišljala, to bo zdey mal navezava na lase, mal pa tud ne, z vsemi stvarmi je mal tko.

Jst sem ful hotla enih stvari nekaj, ne vem, zdey sem pa mogoče mal dojela, da ne bo lih velik od tega. Misl'm, pogledam okol sebe, to je zdey to pač. Jst sem zdey mama. Mal je tko pač pršlo, evo, mal sem zej to tud pač zajahala, ta val, zdey, a ne, če mava eno, pa dejva še mal stisnt, a ne, ne, sej je lepo, ne, je res, super je Hana, pa zdey, k bo ... ampak ja, to je zdey pač drgač. Al kaj. Misl'm, je drgač. Ni sam slabš.

Misl'm, je lih tok ful slabš, da ma ful plusov. Ne, ne misl'm tko, sploh. Sam pač, no, to je zdey to. Neke brezskrbnosti zdey ne bo več, no, to je sam ta del, k ga morš kr mal prebavt. Men je to blo ful težko, jst ful skrbim skoz, to sem tud zdey v bistvu bl dojela o seb, flegmatična pač nisem, no. In ja. Grega je zdey tud ... nekaj to, no ... pač ne bo več teh nekih norosti, no, al pa tega filinga vsaj, da ful še neki bo enih stvari ... to se mi je mal zazdel, da sem zdey ugotovila, čez te tesnobe, k sem jih mela, da sem ko ena najstnica, pizda. V glavi to, misl'm. Da se mi zdi ta odgovornost, ko neka božja kazen, pizda.

Pa ni, no. Ni v bistvu. Sej je kul, k nis več mulc, a ne. To s frizuro sem zdey na primer poštekala ... pa ... lohk mam ta lepe čevlje za v gmajno, če pač tko nanese, da se nisem mela časa za preobut, lohk mam psa, in tud na postli lohk spi, če mu paše, in na kavču in kjer hoče ... ne rabm najprej starga kruha pojest, da lohk začnem ta svežga ... lohk zložim v pomivalni stroj tko, kt jst hočem, tud če ni najbolj optimalno, pa tud ponev, k ni za v stroj, dam lohk v stroj, če se mi je pač ne da drgnt in ... lohk grem z žličko, k sem jo že obliznla, spet v marmelado notr, če hočem ... tko no ... so stvari ... Midva z Gregatom sva pa tud pač ... misl'm, sej če pa tko pogledaš, sej je pa vsem težko, a ni ... z vsakim bi pršla do te točke, k pač ... a ne da? Sam sprostit se moram mal, no, to se mi zdi, to se mi ful zdi.

MILA: Ej, a si ti dobila pol izvide?

JANJA: Ammm, ja, sem ja, že prejšn teden.

MILA: Aja, in? Nč ne poveš.

JANJA: Ej, amm, vse okej, sam cista. Očitno.

MILA: Super. A ne?

JANJA: Ja ... super.

MILA: Kaj?

JANJA: Ja, ne, nč, super, ja.

MILA: Kaj, a te vseen skrbi?

JANJA: Nee! Ne ...

MILA: Kaj? No?

JANJA: Ma dej, sej je vseen. Če ni nč, ni nč.

MILA: Ja, sam sej to tko je pač, sej jst mam tud kle na vratu že sto let, pa sem tud paniko nardila parkrat, ampak ja, pol ni pa nč.

JANJA: Pa sej jst ne delam panike, no.

MILA: Dobr no ... ti ne ... ampak tko, kšna bi jo pa lohk ... pa ne bi blo to pač nč tacga.

JANJA: Sam moja je pa res tko ... res je tko, pač bula. A ni?

MILA: Misl'm, ne vem, jst se zdey ne spomnem čist več – sam a ni tko, k ta moja nekaj?

JANJA: Ja ... hm ...

MILA: Ne, tuki bol, a čutš?

JANJA: Ja ... u! Pa te to nč ne boli?

MILA: Ne.

JANJA: Tud to?

MILA: Ne. Misl'm, t'ko, č' ful prtisneš, č'utim grlo sam, ne pa pač bule.

JANJA: Sam lej, pr men, a veš, č'aki ... lej, k men je sam to č'udn, k je t'ko bl kle prot pazduhi, a ne? Misl'm, ne vem ...

MILA: Ja, t'ko je mal, kt da bi blo, mhm, pač ja, kt eno tako tkivo.

JANJA: Ja, sej!

MILA: Ampak lej, č' so pogledal, pa č' ni, ni, misl'm, to bi pokazal.

JANJA: Ja no, sej. Sej me ne skrbi ... Sam k Lari, a veš, Lari?

MILA: Ja, Lari, vem.

JANJA: No, njej je šele tm ene tretjič pokazal, t'ko da ni č'ist nujno, da se to takoj vid.

MILA: Ja, pa sej ti si tud že velikrat šla.

JANJA: Ja, sej zato.

MILA: Pač spremlaš ... ampak lej, zdele je oč'itno vse kul.

JANJA: Je, sej.

MILA: Ne, sej vem, sej jst se tud skoz neki tipam ... zmeri neka bula, pa č' ni bula, je pa znamenjen al pa slepič al pa kaj jst vem, skoz neki skrbim.

JANJA: Pa ne, sej mene nč ne skrbi.

MILA: Ne, tebe ne. Sam t'ko ... kje si pa modrc kupila?

JANJA: Dober, a ne?

MILA: Ja ful.

JANJA: A boš probala?

MILA: Ja, sej ga ne spravm gor, ni šans ...

JANJA: V Nami sem ga, jst sam še tm, res, une gospe te sam pogledajo, pa takoj vejo. K men grejo ful t'ko narazen in res mi je težko najt dobr.

MILA: Ja, vem, ej, ne govor ... ne vem, jst pa sam še tm, k je za ta resne gospe, kej najdem ... pol so pa to sicer neke č'ipke pa to, k si drgač nikol ne bi izbrala, sam prov rabm, da je tole širok, da me podpre tuki.

JANJA: Ja, ti rabš faj'n oporo, misl'm, blagor teb.

MILA: Joj, vse bi dala za male joške, ej, zmeri sem ti bla fovš.

JANJA: Ja, jst pa teb.

GREGA: Že cel dan razmišlam ... včeri sem sreču enga kolega, iz srednje še ga poznam, paralelka moja v bistvu, pa t'ko, tak smešen model je bil, dost, v bistvu sploh ne vem, č' vem kej o njem, razen da se mu je pleša že ful zgodi zač'ela delat pa je pol skoz nosu neke kape pa to, no v glavnem, srečam ga sem pa tja, zdej je reševalc, uniforma pa vse, je tamali lučke pokazu pa sireno, č'ist je bla vanga takoj, no v glavnem, hotu sem rečt, da mi je povedu, da so mel par dni nazaj en primer, na Šmartinki je vozu en č'lovk 120 na uro, ja, dejansko, in se je zaletu v avto, poln nekih mulcov, k so zavijal levo, pravilo nč vse, sam pač niso lih precenl, al pa niso mogli niti present, kok hitr se v bistvu ta avto približuje. In uzadi jih je sedel ... štiri, pač, štirje so sedel uzadi, in en sedemnajstletni fant se je v tem trenutku, pač trka, s telesom postavu pred svojo punco, k je sedela zraven njega. Zaščitu jo je v bistvu, pač jo je, in je tud pač preživela zato. Ona pa voznik pa še en fant, k je sedel za voznikom, bo tud pač zlo verjetn preživel. Rešu ji je lajf in umrl. Sedemnajstletnik. In to mi je t'ko ostal, ne vem, skoz zdej to razmišlam. Tud s tem kolegom sva se pol ful pogovarjala, v bistvu ga je dost pretresl to, se mi zdi, pa oni verjetn res vidjo svašta, č' so prvi tm, prov sva mela debato, no, dokler ni valda tamala pol mela dost pa hotla po svoje, ne zdrži še ona neki to, valda. Ampak ja, no, to, a bi jst v tem trenutku skoču pred nekoga? Ne veš, ne. Ne morš vedt v bistvu. Ker to je instinkt, to je res ta stotinka sekunde ... in ne skoč vsak t'ko. Ne da je to kej narobe, misl'm, to so te stvari, tuki ni razmišljanja, a ne, to je sam ... sam pač skočiš. In eni skočijo. Eni skočijo pred č'iste neznance tud, eni pa pač tud pred svoje l'judi ne ... in ti ne veš č'ist, kje si, dokler pač ... to me je dons spet ... ne vem ...

MILA: Vem, Grega, sej ne pravm, da si skoz, sam pač, ne vem, sam pač umakn se, č' maš kej tacga pač ...

GREGA: Pač a ti veš, kok je folk na telefonih?

MILA: Ja, pa kaj ma to veze?

GREGA: Ja, pa sej nč ne delam!

MILA: Štebam, Grega, sam nimaš kej klikat, če je Hana zraven. Kaj ti je treba MMC kliknt, če je ona pač nekje blizu?

GREGA: Ja, pa sej ne!

MILA: Ja pa ja, skoz to delaš, k te vidm, sam da si eno minutko mal frej, takoj že neki klikaš al fejsbuk al novice al pičkematrne!

GREGA: Ja, če lih gre mogoče kej do tebe, pol pa kej kliknem, ampak sploh ne skrolam pa nč!

MILA: Ja, pa sej to ti govorim, ona gre, ti takoj klikaš, pol pa ona pride tud hitr nazaj, a ne? In skoz pol hoče ta telefon ... pa ne sploh to, no, zakaj sploh, to je nek tik brezvezen, a lohk pač sam daš nekam stran telefon, k smo doma, če ga pa kej rabš, se pa pač umakneš pa pogledaš, kar hočeš.

GREGA: Pizda, težiš mi, kt da ne vem kaj ... A lohk mal filinga, pizda, a veš ti, kaj folk vse dela, k so otroci, jst sem tuki, stari, kuham, zlagam kocke, nauču sem se vse živali narisat, pizda, a lohk mi ne visiš skoz, a lohk mal perspektive, stari, a je treba res čist za vsako stvar zatežit, pizda?!

MILA: Mela sva en kreš, ene par let nazaj, k sem se jst neki fiksirala, da bi šla rada v toplice za en vikend, pa ne da je zdej to ful neki moja želja, nisem mogoče niti tok ta tip, ne vem, savne pa to, nisem lih ta, sam ne vem, prov dobila sem to sliko v glavo, midva v tistih belih plaščih, k hodva po hotelskem hodniku v teh copatkah, mal masažica, mal bazenček, pol pa že kej pojest, samopostrežni bufet, pomarančni sokec zjutri pr zajtrku, ne vem, mal brat, na sončku se nastavt, tko, ta izica, k se lohk mal delaš, vsaj v svoji glavi, da je to tvoj lajfstajl, da pač tko živiš po teh hotelih, da ti je to vse navadn, da ti en kuha, en pospravlja, da greš še mal v bazen pred spanjem pa to. No, in midva, da bova šla, neki sva se še clo sfajtala takrat, no, jst sem ven padla, da on nč ne sam od sebe, da skoz sam čaka, da se jst spomnem, kaj bi, kako bi, kdaj bi ... od njega

pa nč, kt da sva že prot konc lajfa, uno. No, in takrat je blo prov tko, da bo on to prevzel, da nama bo zrihtu ta vikend in da bo to neki tko kt darilo, ker sva se dejansko ful lepo pogovorila in se mi je zazdel, da je pošteku, da men to pač ni kul, kar mava, mislm, med nama, da hočem, da se bl trudva, da mava več od tega odnosa, no, ne vem. In on se res ful vrže not, vse prečeše te bukinge in vse ... ful zadovolen, kako nama je dobr neki najdu, prov noro ugodno in to, in jst se ful veselim in valda sem izsilila, da mi je pokazu – ker kaj? Itak ni blo zares presenečenje, ker sem jst vse to sploh sprovedla, no, in še hvala bogu, da mi je, ker je bil on čist ponosen, da je najdu super ugodno varianto namest teh predragih hotelov, in pol mi pokaže, da je rezerviru air b'n'b: »Sam 15 minut stran od teh term pač, ker – a veš? – pol sam lepo vzameš celodnevno karto, napokaš vse v potovalko, na poti do bazenov je še clo merkator, si kupiš zajtrk pa kej za malco, ker čez dan itak nis neki lačen, zvečer si pa skuhaš pač doma al pa mejbi greš tud na pico, si pač mal prvoščiš, a ne.« In on to men ful s ponosom razlaga, kt da je odkril pizda alternativo bencinu. In sem znorela, valda, ampak on faking ni štek, zakaj men to ni to. In s tem filingom sva šla iz tega pogovora, kt da jst kompliciram. To sem si ful zapomnla, ta filing. A ti mene sploh vidš? A je to kompliciranje, če hočem enkrat v lajfu pridt v kopalnem plašču od sobe do bazena? Za en vikend, stari. A lohk? A lohk hočem mal več kdaj, pizda?!

LANA: Ej, mami, kaj bi si ti tko mislna, če bi jst mal pavzirala faks za kako leto pa spakirala ruzak pa šla mal tko ... videt stvari ...

JANJA: A lahko tole mal držiš, pliz?

LANA: ... tko, zase, a veš, tko k skoz poslušaš mal, kako kej je kje pa kam ns pele to vse ... a veš ... tko razmišlam, kdaj bom pa vidla to, če ne tko ... zdej?

JANJA: Čaki, dej ne pliz kle gor sedet. Amm ... a to me tko sprašuješ, hipotetično?

LANA: Ja, tko, ja pa ne, mislm, čist tko ... a veš,
k se skoz sprašujem ...

JANJA: Dej, kle se dej raj, to je vse že spucan.

LANA: A si ti prebrala tist člank, k sem ti ga
poslala?

JANJA: Kater, a o žilcah?

LANA: Ne, ta k ti skoz govorim, o prihodnosti pa ...

JANJA: Joj, Lana, jst zdele, res, še za službo mi ne
rata nč narest ...

LANA: K če tko pogledaš, sej faks počaka ... mislm,
sej kaj pa je faks, sej to tud spada zraven
nekak.

JANJA: Pa o čem se midve zdey pogovarjava?
Da bi pustila faks?

LANA: Ne, da bi šla potovat mal.

JANJA: In pustila faks.

LANA: Ne, mami, sam ...

JANJA: Zakaj bi mi še to zdey naložila?

LANA: Pa kaj teb naložila, sej to ni o teb?

JANJA: Jst ne morem, jst ... jst ne vem ... lej, oči
pride čez pol ure, dejta se vidva, jst ... jst ne
vem ...

—————

BLAŽ: A ni to smešn?

MILA: Kaj?

BLAŽ: Da nam mami ni pustila niti vode pit na tem
kavču, zdey ga bomo mogl pa na pol prerezat,
da ga bomo sploh loh k fuknl čez okno ven.

MILA: Je ja.

MILA: Sam a ni tud mal dobr to, ta filing no, da gre
naprej ...

BLAŽ: A pa se ti zdi, da gre?

MILA: Joj, spet ti s temi dvournimi. Valda, da gre,
no, fak res, jst grem kitat mal.

—————

BLAŽ: Zanč sem šou s psom na sprehod, kle na
Barje hodva midva, ni folka pa tko, bliz je, pa
mal širine je, to mi je kr kul. Mam pa enga tko
kr zmešanga psa, no, zdey je že kr kul, ampak
k sem ga vzel, v bistvu vzela, no, s punco,
bivšo, takrt pač, k sva še bla, no, blo je vmes
že svašta, v glavnem je bil pa kr adijo pamet,
pa še zdey no ... ni lih ta pes za na tržnico it
z njim al pa v dom za ostarele, no, ampak je

pa že socializiran nekaj. No, ja, nekaj pač.
No, in Bojan, Bojan mu je ime, je že mel ime,
k sem ga vzel, k sva ga vzela pač, drgač pa
dobr ime, a ne, mu kr paše, res je en tak Bojan,
al pa mogoče David bi loh k tud bil, tko en
bl teh resnih psov, ta, k je že od zmeri stric,
vrjetn tud, k je bil še mladiček, če bi ga vidu,
bi že zgledu mal str, ta no, te sorte pač. Sej
pol k ga spoznaš, je tak, no, je luškan fejest,
tak razigranček, sam na videz je pa pač tko,
no, gospod pač. No, in Bojan, v glavnem, ma
zdey nekeje že pet let in ni več tok ta bluzer, al
pa ja ... No, ni več tok zdvijan pač in se me kr
držl nekaj, razen seveda na ta posebni dan,
a ne, no, ko midva hodva pač in tko v bistvu
sploh ne tok ful pred nama, kakih dvesto al pa
tristo metrov pred nama, mah, kaj jst vem te
številke, tko pač res ne daleč, pač stoji srnjak.
In naju gleda, nč ne steče al pa kej, nč se ne
premakne, gleda z unimi štrkljčki, al kako se
to sploh reče, niso še rogov, ampak tko pač
tist, no. Jst hitr Bojana primem, ga prpnem,
Bojan je mal blesav, ga še kr ne vid, jst rečem:
dober dan, gospod srnjak, evo, izvoli, loh k
greš, ne bova te motla ... on pa kr stoji tm. Jst
še kej rečem, a ne, da bi ga splašil al tko, itak
v tistem ga tud Bojan zagleda in se mu zdey
meša na vrvici, cvil pa praska pa ne vem kaj,
on rd drgač mal pošprinta za kako živalco,
v glavnem ta gospod srnjak pa lepo lagano
počasi mal po mal gre po polju, pa še tko ni
čist ziher, če bi sploh mogu it, tko kt da se mu
mal krivica dogaja, prov na živce sva mu šla.
Pred nami pa, uno, res, celo polje, ta širina,
k je na Barju, v glavnem se ma kr za sprehodit
no do enih tm dreves. Ja, no, in počas pa le
zgine nekaj, tko, zlo počas, Bojan je tud že
obupu, in hodva midva naprej v drugo smer,
mam ga tko še mal na vrvici, vsaj tko pač,
dokler se mi ne zdi, da to smo pa res zdey že
pozabil, in pol itak še tm neki skačeva čez en
ta graben, v največjem blatu itak, prva napaka,
no in pol še Bojan hoče eno vejo neki tm ven
prvlečt, pa rečem, dobr, ne me zdey vlečt še
v te alge, in evo, na, ga spustim. No, in tuki
Bojan seveda izvede klasični pasji manever,

ko se še kako minuto pa pol dela, da je res čist pozabu na vse, kar je blo pred to vejo in tem blatom, in da te tko res res prepriča, da res res res ni panike in da res res ne rabiš skrbet in da mu lohk res res mirno pustiš, da se oddalji od tebe na neko neulovljivo razdaljo, preden pač spizdi pol za tistim srnjakom. Kar je seveda tud točno tko izvedu. Ja no, pač, ne prvič ne zadnjič, in ja ... nč. Šiba on čez polje in jst pač počasi nazaj, itak je to najina smer za nazaj proti avtu. Jezen sem nase, valda, vem pa tud, da ne bo dolg, ni ta pes, da res ful neki zasleduje, mal steče, pa je hit nazaj, in ja, res, evo, počasi ga že vidm, da že mal bliži men išče sled, uno, bezlja gor pa dol po travniku in se dela pomembnga, itak ne ve, kaj dela, Mojca je skoz rekla, da lovi duhove, in ja, res ni v resnici nek lovc, enkrat je miško izkopu, pa je bil tok presenečen, da jo je takoj spustu iz gobca, da je še una bla vsa šokirana, pa sta se mal gledala, pol je pa sam šiblna tja v eno lukno vsa zmedena, un je pa cvilu še bl zmeden od nje. V glavnem, vidm jst Bojana, da se tm neki fulira, jst hodm prot njemu, zadi za sabo pa že slišm in traktor. Pa sem že vedu, da bo to zdej ena debata, mal sem se mu umaknu, da gre kao mim, in k sva vštric, on ustav pa mi tko kao prjazn reče, da to pa ni fajn, da mi pes tkole laufa spuščen, da mi ga bo kak lovc ustrelu, da jih je kle vse polno, kao. Jst sem na ta stavk čist živčen, to skoz slišiš od folka, da ti ga lovc lohk kr ustrelji, če ga maš tkole spuščenga, ampak zdej pač ni več tko, in mu seveda to tud povem, da tega pač ne more, da se pa strinjam, da ni fajn, da pes kr tko neki po svoje laufa, sploh za srnami pa to, moja napaka absolutno, in da ga bom prvezu, k pride. In v tistem Bojan tud res pride, jst ga prvežem, mal sem ga pokregu kao zarad tega traktorista bl, ker to sem prebral in v bistvu se res to tud strinjam, da nima nekak smisla psa zdej neki za nazaj kregat, njemu se je že svašta neki zgodil vmes, pol pa končno pride, pol ga pa ti kregaš v bistvu, da je pršou, ne pa da je zbežal, in ja, no, nekak nima smisla ... No, pol pa tud kmet počas pride do bistva, tko kt

bom tud jst zdele počas, a ne, ja, no, in reče, kar se je men že v bistvu skoz zdel, da ma v bistvu en drug point, in sicer reče, da kmetom ni kul, da psi kao pač serjejo po poljih, ker pol to travo pač kmetje dajejo kravam za jest in da neke bakterije al paraziti iz tega dreka lohk pol sprožijo pri kravi splav in da majo oni pol škodo, ker tok časa skrbiš za kravo, brejo kravo, pol pa nč od tega ... Jst sem bil v bistvu kr šokiran, tega pač nisem vedu ... Kar sem pol razmišlu, je pa tud zanimiv, da se sekiram zdej za splave tm nekih teličkov, k se bojo itak rodil sam zato, da jih taisti kmet takoj ubije in prodra za meso, kar je tud sam priznou, ampak kakor kol, si mislm, da je to pač njegov job in da se je mal nespoštljivo zdej nespoštljivo obnašat. In se razvije kar v izi neka debatica o drekih in gensko spremenjeni hrani in, ne vem, truplih, k kar ne zgnijejo, in koga vse je že vleku s traktorjem iz grabna in o artritisu njegove žene in da nej povem to o drekih še prjatlom in zakaj ne pelem psa tja v Župančičevo jamo v tist pasji park, da se tm zlaufa. Pa mu povem, da je pač tist res premejen park, da psi, al pa vsaj moj, ne vem, kako so ostali, rabjo mal več placa za se zlaufat, pa tud da se lohk umakne, če mu kšn pes ni preveč všeč, ful rata živčen, če nima tega placa, da gre lohk stran, in da tist sploh ni noben pasji park, ampak sam en tak peskovnik. Ker tud je. No, in ... kaj sem jst v bistvu hotu povedat? Vpraša me kmet, kako je že to s psi, a se pes bl razume s psom al s psico, ve, da neki ne gre, ni pa zihr kaj od tega. Ampak ja, jst rečem, kar pač mislm, da v bistvu ni nujno, da se ne razume s kom, da pač moj pa ja ... se s fanti ne razume najbolj ponavadi, mislm, ja, ne vem, pač s psičkami se bl ujame. In reče on, super, no, pol peder ni, vsaj to. In v tistem Bojan začne lajat nanga, tko, iz nč, prej je čist tak skuliran sedel zraven mene, pol pa prov, uno, zobje pa to, uno, prov začutu me je, da mi je zavrela kri, in je sam povedu, uno, sam povedu je modelu, pa kva je s tabo, stari, res, prov, uno, koji kurac si ti, pa kaj se mi to gremo?!

Kr gledu sem ga. Jst pa nisem nč reku. To mi je blo pol tko ... pizda, še Bojan ga je v kurac poslal.

TOMAŽ: Pa tud sem opazu, da ne prenesem več radia v avtu. Nobenga, dejansko. Ne muske, ne govorjenja, ne poročil, ne učenja angleščine, ne zvočne knjige, nč. Že tko ti skoz neki nabija v uho, kamor kol prideš, v vsakem lokalu, trgovini, doma itak zmeri neki, v službi, ne vem, pol pa da bi še v avtu poslušu. Ne. Jst to sam vse ugasnem pa pelem. Sam pelem. V tišini. In dostkrat mi je žal, da sem že pršou pač kamor kol že, jst bi se še kr pelu. Zakaj bi se sploh še kej ustavlu? Sam tišinca pa pejmo. A ni tko mal?

GREGA: V bistvu ti ful enih stvari lahko na pol prpraviš pa zamrzneš, da si pol olajšaš mal, k je treba skuhat, ne vem no, jst ful teh čičerik pa to skuham, fižol, tud zelenjavo v resnici sem pogruntu, skuhaš pa zamrzneš, brokoli, korenček, cvetača, to vse gre, grah, stročji fižol ... pa si zložim v skrinjo, pol pa sam dodajaš pač, ko kuhaš, ful si pohitriš.

BLAŽ: Uau, lej, k sem najdu svoj plakat iz osnovne! Lej, k smo to še vse neki fotokopiral iz knižnce pa gor lepl pa to.

MILA: Ja, ti si!

BLAŽ: Kaj?

MILA: Ja, lih ti si lepu?!

BLAŽ: Kaj? Sej sem!

JANJA: Ne, nisi!

BLAŽ: Kaj, nisem?

MILA: Ja, nisi!

JANJA: Jst sem ti.

BLAŽ: Kaj?

MILA: Pa jst tud sem ti unga divjega petelina, al kaj si mel, sej res, pa si kazu une diase, k jih je fotr na bolšjaku enkrat dubu zraven ne vem česa, pa si ti pol razlagu, da je on lovc pa da slika divje živali pa da mamo doma medvede

al medveda al kaj ... pa so me vsi sprašval pol, če je res, in sem še jst morala celo osnovno pol še lagat, da je fotr lovc.

Grega se smeji.

GREGA: Kaj?

JANJA: Ja, res, k je od njune sošolke mami klicala, da si ne upa ta sošolka k nam na praznovanje, ker se boji medveda.

Grega se smeji.

BLAŽ: Ne, ne, tist je blo neki drucga, k me je stokala povsod, pa sem si zmislju, da ne bi pršla, no.

MILA: Ja, jst se tud spomnem, Lara Tomšič.

BLAŽ: Ne, res, k me je prov zasledovala, pa si neki zapisovala pa neke simbole mi je risala v zvezke pa ne vem ...

MILA: Pa dej, kaj zde govoriš, če se pa obe spomneva!

BLAŽ: Ma dej, skoz vidve boljš vesta!

MILA: Pa dej, kaj to zdej neki govoriš?

BLAŽ: Ja, kaj?

MILA: Ti si se zmer zmuznu iz teh stvari!

JANJA: Ja, midve sva ti mogle pa vse pomagat, ti si pa Beverly Hills gledu.

BLAŽ: A dej, fak, kok se lažeš!

Grega se smeji.

MILA: Pa če je res!

BLAŽ: A dej, če se prov spomnem, kako sem to nesu tm zraven merkatorja, da mi je še barvno sprintu, pol pa nisem mel dost dnarja, k me je mal presenetl, da je to tok drago, pa sem moral mami klicat, da je pršla plačat praktično v pižami, in je čist znorela, kok je drago, in še ona ni mela dost in pol ji je mogu un Stane od zgori posodt, k je lih pršou iz trgovine, in ji je blo čist nerodn, in pol mi pa še ni pustila rezat tega neki, k je škoda zdej, k smo tok plačal, in pol sem jo komi prepriču, da res rabm za plakat.

MILA: Pa dej, no, dobr je, no, sej je vseen!

BLAŽ: Ja, ne, ni vseen, pizda!

MILA: Aja, a pol pa, da ni vseen?

JANJA: Pa dobr, no, vseen je, no, sej se sam pogovarjamo, no!

BLAŽ: Ja, ne, se ne, jst sem se hotu neki resno pogovarjat, pa sta vidve zamorile, tko k zmeri.

MILA: Kaj si se pa hotu resno pogovarjat, a nis ti kao flegma?

BLAŽ: Ja ne da se mi zdej več!

JANJA: Kaj, resno si se hotu pogovarjat o plakatih?

BLAŽ: Ja. Misl'm, ne. Neki drucga sem hotu povedat pač.

GREGA: No, men se zdi, da je zlo lep plakat.

BLAŽ: Ma dej, jebi se ti tud.

GREGA: Ja kaj sem pa jst zdej naredu?

TOMAŽ: Kako je?

LANA: Pa evo, v redu.

TOMAŽ: Kje pa so vsi?

LANA: Mami se prepira s šefom od stanovanja, Grega pa Hana sta na igrišču, Mila je šla v tamalo sobo mal počit, za Blaža pa ne vem, kje je.

TOMAŽ: Kaj pa to pakiraš?

LANA: Pa tko, mal sem si nabrala, zdej k mam mir ... tole srajčko, k me nanjo spominja, pa ena pisemca sem najdla, k sva si pisali en čas, k je rešvala moje predpubertetniške lubezni, ful sem se nasmejala, vse je shranla, a se spomneš iz vrtca, k ...

Tomažu zvoni telefon.

TOMAŽ: Joj, sori, tamala, sam mal. Ja, prosim?

O, ja, vi ste ... seveda, lejte, jst se vam res opravičujem, dež je bil, vse je meglen, pa ta parkirišče znam praktično na pamet, in res ne vem, kaj mi je blo, jst nisem čist nč pogledu. Men je zlo žou, sem kr fejest podrajsu, vem ... lejte ... ja, vem, da je fejest, sem vidu, sem dobr vidu. Sej zato ... ja, vem ja, je počen, ja, sem pogledu, sej zato sem pa ... ja ... bo, sigurno bo kr neki, sej zato sem pa ... ne, ne, sam spredi je ... lejte, gospod, ne rabte nč skrbet, sej zato sem pa ... sigurno je vse v redu, sam spredej sem, sej se vid ... vem, fejest se vid, ornk sem podrajsu, sej sem reku ... sej zato ... ne more nč bit uspodej, je, kar je ... vem, da je fejest, ja ... sej zato sem vam pa številko pustu ... razumem ... vem, zlo je zopr'n ... gospod, sej zato sem pa številko pustu, jst bom to vse plaču ... razumem, da niste na

to računu, to so te stvari ... Kam pobegn'u?

Nč ne bom zginu, gospod, sej zato sem vam pa številko pustu, zakaj bi se vam pa zdej izogibu? Ja, vem, da bo ornk račun ... zato sem pa številko pustu ... ja, če bi se hotu izognt, je prov gotov ne bi. Razumem, razumem ... vse bom prevzel ... vi ... ja, razumem ... vi pejte k majstru, pa mi sporočte, kaj sta ugotovila, pa kok sem dolžan. Sigurno se bom javu, gospod, sej sem vam številko pustu ... Tomaž Slavko Mahle, Na jami 3. Tko, ja ... A vi ste pa šestka, ja, vem, ja, šestka je pa tkole čez parkirišče ... no, pol sva soseda, ja, normalno ... Ja, lahko vam slikam še dokument, če se boste bolj počutu, sam ... vem, ja ... vseh sort ljudi je, ja, vem ... v glavnem. A velja pol? Sva zmenjena. Ja, točno, pošlem. Velja, se vam opravičujem še enkrat ...

Eh ... odložu.

Tomaž išče po žepih denarnico, da slika osebno izkaznico.

LANA: A ti to resno?

TOMAŽ: Ja, nisem pogledu. Misl'm, sej ne vem, a so to leta al ...

LANA: Ja, pa ne to. Bil si kul model, pustu si mu številko, kar res ni tko samoumevno, model ti pa teži, kt da si en kriminalc.

TOMAŽ: Ja, sej veš, kako so ljudje s temi avti ... skrbi te, da te ne bo kdo nategnu ... Kaj pa on ve o men?

LANA: Oči! Pustu si številko. Upraviču si se v štartu. V dveh stavkih bi končou ta pogovor, če bi te pustu model do besede. Se opravičujem, bom plaču. Stari! Pa kok je še takih ljudi?

TOMAŽ: Ma ne, to se kr dela ...

LANA: Ne, se ne. Razen če te kdo res vid.

TOMAŽ: Joj, k bi se vsaj v unga fiata zraven, ej, k zaklet, v najbl zrihtan avto. Sem prov vedu, da bo kompliciran.

LANA: Oči? A me ti poslušáš?

TOMAŽ: Ja.

LANA: Kreten je bil do tebe.

TOMAŽ: Eh, prizadel ga je.

LANA: Ne, oči, kreten je bil.

TOMAŽ: A misliš?

LANA: Ja!

TOMAŽ: Pa je bil res mal jokica, a ne?

Tomaž in Lana se smejeta. Tomaž pošlje sliko osebne izkaznice in pospravi telefon. Razgleduje se po dnevni sobi.

TOMAŽ: Ja, kva čva zdej?

LANA: Uuuuu, ne! Tega se pa rajš ne dotikat, to je vse neki za neki.

Tomaž ne ve, kaj bi.

TOMAŽ: Ej ... kaj pa, če greva midva v kino?

LANA: V kino?

TOMAŽ: Ja. Pejva v kino, tko kt včasih!

LANA: Sam, a si zihr, tm je kr težko za parkirat?

Tomaž in Lana se smejeta.

TOMAŽ: Aja, sam ne, fak! Mami dela dons palačinke.

LANA: Sej lohk gre pa z nama.

TOMAŽ: Ja ... sej veš, kako je to ...

LANA: Ja ...

TOMAŽ: Lohk greva pa jutrl!

LANA: Jutr mam jst predavanja do devetih.

TOMAŽ: Al pa v petek?

LANA: Ne, v petek ne morem. Lej, sej bova ...

TOMAŽ: Ma ja, sej se bova našla, sej to je tko.

GREGA: Enkrat, po mojem smo bli tm drug al pa tretji že mogoče, ne ne, drugi letnik sredne, smo pahal z ekipo pač to našo stalno, k smo bli pač, in kr naenkrat uletita dva krimiča, v bistvu sta že ves čs tm zraven sedela, mi sam pač nismo dojel, da sta krimiča, mulci pač, itak smo bli vsak dan tm, nč se nismo neki pazl, mislm, noben se ni, tm so vsi pahal, no, ampak ta dan je pač tko blo, in naenkrat uletita ta dva, pokažeta bedže, al kako je že blo, en je sam zgrabu Hrena, k je rolu lih, moja gandža je bla drgač to, to se spomnem, jst sem bil dost ta, no, k sem skoz forsiru, da gremo na džoint, men je skoz sedl, ne vem, enim ne tok, jst bi pa že zjutri začel pohat, k smo bli v srednji, pa skoz sem si soliče med odmori rolu, tud če drugi niso hotl, ne vem, rd sem pahu pač. Rd sem bil počen, še zdej v bistvu, to je najboljši filing v lajfu, a ni? Sam

tko v družbi mi pa nikol niso pustil zvijaj, k sem predebele delu, vedno so se prtožval pol. No v glavnem, ne vem, jst sam vem, da k sem te bedže zagledu, da sem sam skliznu, sam šprint, nobenga nisem pogledu, sam špura, jst pa Rado vem, da je šou za mano. In sva tekla čist predolg, zarad adrenalina po mojem, itak naju ni noben lovil, nisva pa čist vedla, kaj je z ostalimi. Men je blo mal žal gandže, to se spomnem, pa mal sem bil itak že pozen, tko da me je že tko skrbel, kaj bo mtk, ona je medicinska sestra, v kliničnem je delala, nočne dostkrat, in je mela rada, da smo res po šoli doma, da smo se še kej tko zmenil oziroma da ns je lahko vse izprašala, ona je ful taka, no, vsiljiva, kurc, še zdej je taka, tok sprašuje, tok hoče bit zraven nekak, da ji že sam zarad tega nč ne poveš, pač tu mač, nobenga prostora tko ti ne da, no. V glavnem, fak, čist sem narobe to zgodbo spet štartu. V glavnem jst sem spizdu, jst pa Rado, no, sva spizdila, Beno pa na primer ni spizdu, ne. On je ostal s Hrenom. In to me je čist ... jst recimo, nisem niti pomislu na to, da lahko ne spizdim. Da je to sploh možnost. To se ful spomnem. Pa niti ne vem, česa sem se tok ustrašu, k v bistvu sem mel najbolj izico doma, men bi najmanj sral doma, itak je že šou brat moj čez to, po mojem so itak vedl, da jst tud poham, nč kej tacga ne bi zdej spet blo.

Spomnem se, da sem gledu Benota, k je razlagu, kere batine je dubu pol od fotra, kok se je neki usral pa se zapru nekam, al kaj je že blo, ampak način, kako je to govoru, se mi je zdel pa res tko, fak, ti se v bistvu ničesar ne bojiš.

On je mel prov neko to ... ne vem, a je to načelnost, to neko pripadnost, to neki, ne vem, to neki pač, jst to nimam pizda. Jst sem zmeri bil mal pizda, se mi zdi. To me mal tko preganja.

JANJA: Lana?

MILA: Ne, midva sva.

JANJA: Aja ... ej, lej, tm na mizi, kaj sem ti prštimala. No, al pa Blažu, kukr se bosta zmenila.

MILA: Kje na mizi?

JANJA: A ni tm na mizi?

MILA: Oooo, šola v naravi!

GREGA: Kaj mi to daješ?

MILA: Ja, poglej, kašna sem bla.

GREGA: Pa sej sem te že vidu mejhno.

MILA: O džizs, no.

JANJA: A si ti prnesla vrečke slučajno?

MILA: Ja, sem ja.

GREGA: A ta si ti?

MILA: Omajgad, ne, fuji! To je Sara Malič, k je vsem rekla, da mam še pleničke, in ni noben hotu zraven mene sedet na busu pol.

GREGA: Fak, kera prasica ...

MILA: A ne?

JANJA: Kje pa jih maš?

MILA: A niso tm zraven ... čaki, kje je tista ta rdeča vreča?

GREGA: Ja, pa sej je tm zraven.

MILA: Lej, to sem jst.

GREGA: Ma ja, sej bi vedu ... Kje je pa Blaž?

MILA: Blaža pa ni blo tuki, se mi zdi ... ja, ni ga.

Njega so neki iskat pršli, k ni hotu kakat neki.

GREGA: Fak.

JANJA: Najdla!

MILA: Ja, on je na teh šolah v naravi tud po en teden zadržvou. Tko kt ma zdej od Lucije tamala. Karin. A veš, kera?

GREGA: Ja, k majo vižlo.

MILA: Ja, oni majo tud zdej celo jebo s tem kakanjem ...

GREGA: Fak.

JANJA: Najdla sem!

MILA: Kle so ga mogl prov pridt iskat v Dolenjske, k ga je tok trebuh bolel, mami se je že prpravljala na tumor, cel je bil tak. Pol je pa zdravnik pošteku, da sam ni kaku cel teden.

GREGA: Fak!

JANJA: Najdla sem!

MILA: Ja no, sem te slišala! Ja, klistir pa vse ...

GREGA: Fak. Slabo.

Pride Blaž.

BLAŽ: Oj.

GREGA: Oj.

BLAŽ: A je Džeri tud?

GREGA: Ne.

BLAŽ: Pol lohk spustim Bojana?

GREGA: Komot.

MILA: Lih se pogovarjamo o šoli v naravi v Dolenjskih. Kako ti nis kaku cel teden, da so te moral pridt iskat.

BLAŽ: Avč.

JANJA: A je to Blaž?

BLAŽ: Ja!

MILA: Pol so bli pa vsi tok iz sebe zarad tega tumor sleš klistirja, da so name recimo pozabil in me noben ni pršou iskat pol, k smo mel prihod pred šolo.

GREGA: Kaj?

MILA: Ja. In me je dejansko mogla pelat dam tovarišica Olga. Dejansko.

JANJA: Blaž, a boš ti pol vzel te krožnike?

BLAŽ: Ja, sej sem reku, da bom, sam dons ne morem.

MILA: In še ona ni mela izpita al avta al kaj, ker se spomnem, da sva same sedele pred prazno šolo eno uro in pol, ker je bla pač nedelja in je bla šola zaprta in sva na konc praktično vdrle k našmu hišniku, k je žvel čez cesto, in pol je od njega klicala svojga moža, da naju pride iskat, ker jst nisem znala številke od doma. In še pol nisem čist znala jih vodit do doma, ker sem poznala sam pešpot, ker nisem nikol šla z avtom do šole, in smo pol kr tm neki krožl.

Smeh.

MILA: Res, bizarno je blo. Pol sem vsaj znala nekaj povedat, da sem zraven knjižnce doma, da smo nekaj najdl, pol sem pa vedla, kam.

BLAŽ: Ja no, sej vemo, no, zmeri si bl boga od mene.

Tišina.

GREGA: Ja, kako bi šla pa ona drgač domov?

MILA: Kako to misliš?

GREGA: Ja, verjetn je ona tud mela neko prtljago al kaj, če ste bli cel teden?

MILA: Ja, pizda, ne vem, tko je blo.

BLAŽ: Ahaha, lukne v zgodbi!

MILA: Ne vem, mogoče pa ni mela tok, al pa je bla blizu, kaj jst vem?

GREGA: Al je pa itak hotla pr hišniku prespat.

BLAŽ: Al pa ni blo vse čist tko, mogoče?

MILA: Ne no, res je tko blo! Janja?

JANJA: Ja?

MILA: Dej, prid sem, no. A ne, da me je Olga takrt prpelala iz šole v naravi?

JANJA: Dej no, Blaž, a lohk rečeš Bojanu, da gre dol s kavča?

BLAŽ: Zakaj pa?

JANJA: Ja, ne vem, tko pač.

MILA: A ne, da me je tovaršica Olga prpelala?

JANJA: Al pa vsaj eno rjuho dej spodi.

BLAŽ: Pa če gre stran kavč, a se nismo to zmenil?

GREGA: Ja no, to ni več čist nujno ...

MILA: Janja, no?

JANJA: Ja, te je, no, pizda! A lohk greste zdej čez te knjige, pliz?

Vsi se malo spogledajo.

GREGA: Fak, stari, sočustvujem, res, stari, jst če ne morem normalno kakat, konc, zame je to to.

MILA: On ... sam da je za jest pa za srat.

GREGA: Fak, no, to si pa tud zdej rekla, ko neka petinšestdesetletna teta.

MILA: Ja, kaj sem pa tacga rekla?

GREGA: Ja, no, kaj pa je s tem narobe, a ti pa ne rabš jest pa srat, mislm, a ne rab vsak sam jest pa srat ...

MILA: Dobr no, rabš pa tud kej drucga, no!

GREGA: Ja, pa niti ne v bistvu ...

MILA: O, džizs, no!

BLAŽ: Dej, jst se tud ne bi rajš več o tem pogovarju.

JANJA: Ajde no, zdej pa zares, pliz no!

MILA: Okej, a lohk jst vzamem vinetuje?

JANJA: Ja.

BLAŽ: Ja. Jst bi pa to kuharco ta črno.

JANJA: Kaj bomo pa z ostalimi kuharskimi?

MILA: To je vse v italjanščini.

JANJA: Ja, vem, sam sej po slikah veš ...

MILA: Kokrat pa jih vzameš v roke?

JANJA: Ja, ne vem, tko ... mogoče pa kdaj.

BLAŽ: Super, vzem!

JANJA: Ma ne, lej, kok je tega ... jst nimam tega placa.

MILA: Ja, kdo pa pol?

JANJA: Ja, ne vem, sam škoda mi jih je tko za stran ...

BLAŽ: Vem, ja, pa mogoče te bo kdaj zanimal, kako se reče po italjansko špageti.

JANJA: Ja, kaj, a ti bi pa to stran vrgu?

BLAŽ: Ja, ne vem no, če bi že mel garažo, bi pol raj bobne dal not kt pa dvesto knjig, k jih ne bom nikol odpru.

JANJA: Ja, kaj bi pa ti vzel sploh od kle?

BLAŽ: Ja, tist k mam tm, jst sem si že vzel.

JANJA: A to je to?

BLAŽ: Ja, pač tist, k me zanima ... kaj pa nej?

JANJA: Kaj maš pa ti?

MILA: Ja, jst bi te vinetuje pa to Delovo zbirko, če vama je kul?

JANJA: Kaj pa te rdeče?

MILA: Joj, dej, pliz, neee, to nam nikol!

JANJA: Pa to so te prešerni pa to, ne bomo to stran metal!

BLAŽ: Ne mene gledat, jst tud ne!

JANJA: Fak, jst mam že od dedija te iste, pa ne vem, če nima Tomaž tud od svojih, pizda, to se že vse podvaja.

MILA: Dej, bom jst še te nobelovce.

GREGA: Pa če mava že te!

MILA: Kere?

GREGA: Ja, te mava, točno te!

MILA: Aja? Šit. Ful je tega.

BLAŽ: Ja, ful je tega.

MILA: Ja, nč, pol je to to al kaj?

JANJA: Ja, to mi niste zdej čist nč pomagal.

TOMAŽ: A bom jst že sploh odplaču kredit do takrt? Čaki, to bo pol 2035, a ne, to se prav, čaki, če ... 2009, 19, 29, fak, ne! To mam še deset let al kaj? Ne, pa to zihr nisem prov zračunu. Ja, pa sem, ja. Kaj pa to pol nardiš, to bi se pa mogu mal pozanimat jst ... kšn dodatni varčevalni al pa kej, sej za Lano mava ... bl al mn, no, mejčkn sva ga počrpala, k smo mogli komplet kopalnco menat lani al predlani, ja, ne, 2016, to je pol tud že ... evo, tkole gre! Hitr gre res ... pa sva rekla, da bova dvojno dajala zdej nazaj, da notr prneseva, ampak, ja, je skoz kej, ne, pa avto nam je šou, to sem

se tud fejest nategnu, niti pet let ni zdržu, pa je bil preverjen rabljen, jst to vedno kao prek serviserja, no, evo, pa je tud vseen očitno ... to sem si zmeri reku, da bi se rd mal bl nauču okol teh avtov, zmer ko en papak izpadem v teh situacijah pa na tehničnih pa to ... Sej zdej to kr Janja bl prevzame, res, jst ne prenesem, da me tko obravnavajo, ko da sem nesposoben. Prid ti, stari, v našo firmo, naše stroje montirat, pa me prov zanima, kako boš izpadu, res ... A zdej pa, k sem dec, moram pa avte znat šraufat? Ja, ne, jst pač ne, in kaj? ... V glavnem ja, bom mogu kr mal premislit tole vse res ...

JANJA: A ti si v redu tko drgač?

BLAŽ: Kaj to misliš?

JANJA: Ja, tko ... k mami ni več pa ... ne vem, k vem, da si še dostkrat hodu k njej na kosilo pa to ... pa ti je verjetn kej dajala še, a ni? Zdej pa pač ne vem ...

BLAŽ: A če rabm dnar?

JANJA: Ne! Mislm, ja, če si v redu?

BLAŽ: Ja, v redu sem, sej mam job, žvim, men mami že ne vem kok časa ni nč dajala.

JANJA: V redu, no, nisem vedla.

BLAŽ: Sej ti veš, da jst tud delam, a ne?

JANJA: Ja, vem, ja, tko včasih ...

BLAŽ: Ja, ne, jst delam.

JANJA: Dobr no ...

BLAŽ: Sluzbo mam!

JANJA: Okej, no!

BLAŽ: S plačo!

JANJA: Ja, no, sam vprašala sem, takoj nek problem, če en sam dobr hoče, no.

GREGA: Pa veš, kaj gre men na kurac? Ti fotri, k vse tko delajo na ven, da jih ja vsi slišjo, kok so oni dobri fotri, kok so pozorni, kok si zapomnejo imena od vseh sošolčkov, pa se z vsakim neki mal pohecajo, k so tok kul, pa k tok znajo vse vse vse zrihtat, oooo, danes vas je pa veliko v peskovniku, no, koliko jih je Lina, kako znava midva preštet, ena, dva,

no, dej, sej znaš ... a nama je malo nerodno? Ooooooo, Jakob, kaj pa imaš ti tole v rokah, a je traktor? A boš nesla ti Jakobu še svoj avtoček pokazat, boš, a ne, katere barve je pa tvoj avtoček? No? Katere barve je moja bunda? No, povej, no, sej znava, no! Noooo, pa mu ga lahko tudi posodiš malo, a ne? On bo pa tebi posodil svojega traktorja, a ne? Tko si mi delimo, a ne, en posodi nekaj, drugi pa nekaj drugega, potem se pa vsi lepo skupaj igramo, a ne, in smo prijatelji, a ne? Lepo je imet prijatelje, a ne, da nismo sami. Ne, mečemo pa ne. Kaj pa, če bi midva raje Jakobu zapela kakšno pesmico? A, Lina? No, katero znava? Neeeeeeeeee, tepemo se pa ne! Prijazni moramo bit drug do drugega ... kaj pa, če ... ooo, poglej to palico! Kako je zanimiva! Tudi palica gre lahko kot traktor, poglej, bruuuuu bruuuuu bruuuuu ... ne, Lini, pusti fantka, noooo! Ooooooo, poglej! Kaj pa dela tvoj džip? Katere znamke pa je, a je Toyota? Je, ja, zakaj pa je to džip? A zato, ker ma dvignjena kolesa, a? Taka terenska, a ne? Pa poglej, dva auspuha ima, a poveva midva Jakobu, zakaj ima to ... da ga ne zalije voda, ko gre čez reko, a ne, a veš, da gre lahko kar čez reko? Takole, bruuuuuuu, bruuuuuu. Oči se je tudi s takimi peljal, sem ti povedal, a ne? No, kje pa? Ja, v Afriki, ja. To je daleč. Pa kaj je še oči vidu daleč v Afriki? A je leva? Je, ja. Velikega! Kje si pa ti leva vidla? A v živalskem vrtu, a ne?

Jst bi to kr ... jst bi to kr ... jst sam spakiram pa gremo, gremo z igrišča, res! Men se to ne da v lajfu, ne vem.

MILA: A jst že kr mizo prpravm?

JANJA: Lohk ja, ampak lohk tud jst.

MILA: Ne, sej je kul. Blaž? Blaž?

BLAŽ: Ja?

MILA: A to, kar je na mizi, je za kam?

BLAŽ: Kaj?

MILA: Kam grejo te stvari, k so na mizi?

BLAŽ: Kaj pa je na mizi?

MILA: Ja, te neke škatle, ne vem, kaj je kle sploh ...
eni zvezki pa čevlji, pa kaj je to?

BLAŽ: Ja, to je moje, bom si dal tja.

JANJA: Dej, hitr, k je vroče.

BLAŽ: Pa sej lohka daš kle zraven.

JANJA: Dej, sam odmakn, no. A to si zame dala
krpo?

MILA: Ja, k podstavkov ni več.

JANJA: Ja, super.

MILA: O, lej, kera žlica.

JANJA: Ooooo ... Blaž! Pa kje si zdej?

BLAŽ: Pa evo no!

MILA: A to si dala tud njene rezance not pa vse?

JANJA: Ne, rezanci so bli pa že mal preč, na
žalost. Sem svoje prnesla. Ampak ja, ostalo je
pa vse iz skrinje, tko da ja, evo, kompletno od
mami kosilo.

BLAŽ: O, hudo. Hvala, mami.

MILA: Hvala, mami.

JANJA: Hvala, mami.

Tišina.

JANJA: Mmmm ... najboljša juha.

MILA: Ti tud dobr skuhaš govejo.

JANJA: Ja, sam ni čist ista.

MILA: Mmmm.

BLAŽ: Mmmm. Kaj to piska?

JANJA: Sarme, sam bom še pustila kako minutko.
To mi je tud prov žou, da se nisem naučila
narest, neki mi sfali, pa ne vem čist, kaj ...

Tišina.

MILA: Sam res ... kaj bi vidva tko vprašala mami,
če bi jo lohka še neki pač vprašala?

BLAŽ: Jst bi jo vprašu, kako se ma, pa kva je zdej,
a je to sploh kej al ni nč, kje smo zdej, a so
to zdej energije neke al duhovi, jezusi, alahi,
bude, to mal, kdo je uganu pač.

JANJA: Kaj bi jo ti?

MILA: A veš, kaj bi jo jst vprašala, jst bi jo vprašala,
tko, o ljubezni, o očiju, al pa tko še bl o tem,
kar je blo pred očijem, a veš, to mene ful
zanima, da bi se tko pogovarjali mal, kt dve
ženski pač, s kom je bla prej, kako je blo, zakaj
ni šlo, zakaj je šlo, kako je pršlo do tega, da je
bil na koncu oči pač oči ... ne vem, to me ful
zanima, jst to nč ne vem. A kdo od vaju?

JANJA: Ne.

BLAŽ: Ne, valda.

MILA: A veš, tko, k pogledaš okol sebe pa so to
vse ful neke nore zgodbe: pa se zalubiš, pa
zabluziš, pa greš narazen, pa spet skupi, pa kaj
jst vem, mislm, sej oni so tud verjetn mel take,
a ne? Sam da mi pač nč ne vemo.

BLAŽ: Men je Vesna enkrat rekla, da je bla z enim
nogometašem pred očijem.

MILA: Kaj?!

BLAŽ: Ja.

MILA: Z nogometašem? Ni šans!

JANJA: Ne, jst tud tega ne verjamem.

BLAŽ: Ja, ne mene gledat, men je Vesna tko pač
rekla.

MILA: Pa s kom to?

BLAŽ: Ja, ne vem no, nisem to sprašvou, jst sem
bil mulc.

MILA: Ma ni šans!

BLAŽ: Ja, ne vem.

MILA: No, ampak a vidš? Te stvari pač. A se ne bi
blo kul to mal pogovarjat? Mene to ful zanima,
mislm, zmeri bl, a veš, no, kakšna sta bla tko,
kt človeka? K to mami, oči na eni točki sploh
ne vela več. Mi pa to nismo nikol presegl, nikol
se nismo tko pogovarjal. Jst nč ne vem,
o njima recimo. A ne?

JANJA: Ja.

Tišina.

MILA: Kaj bi jo pa ti vprašala? Razen pač to kej za
skuhat ...

JANJA: Pa ne vem, kaj bi jo ...

MILA: Ja, sej ni to tko zdej neki za razmišljat, sam
tko, kar ti pade na pamet.

JANJA: Nč mi zdele ne pade na pamet.

MILA: Pač neki ti zih, no, sej je vseen.

JANJA: Ne vem, nč mi ne pade tko.

MILA: Lohk je tud več stvari, če se ne morš odločt.

JANJA: Ja, ne vem točen zdele.

MILA: Sej je sam igra.

JANJA: Pa dobr, no, bedna mi je ta igra, pač ne
vem, a lohka pojem juho, no?!

GREGA: Pa jst bi skenslu te koše za reciklirat
na balkonu, k bolš, da so sam taki mali pod
koritom, in ko se zafila, pač vzameš, neseš in

čao. Tud će je čist mal, lej. K to, k si daš pol na balkon te neke zaboje mal veće, kao ful praktično, ja, no, ni. K to se sam nalaga ta papir pa to steklo, to pol nikol ne neseš in pol se ti sam naserje tok tega, da se ti sploh ne da več bit na balkonu, k je grdo, in pol pa res sam še smetišče nastane.

LANA: Ma dej, nč se ne morš z njo zment.

MILA: Mislm, ja, no ... včasih je mal tko ...

LANA: Mislm, sploh nisem nč tacga rekla!

MILA: Veš, kaj ... ni ji lih lahko zdele, se mi zdi ... pa ...

LANA: Sej je ne rabš nč brant!

MILA: Ja, pa sej je ne!

LANA: Ja, pa jo!

MILA: Mislm, valda jo ...

LANA: No, ne rabš.

MILA: Okej, ne bom.

Tišina.

MILA: Sam faaaaaak, čist je ven padla.

LANA: Ja!

MILA: Prov, uno, še jst sem se usrala.

LANA: Ja ...

MILA: Fak, mi nismo več mladi ...

LANA: Jst si nje sploh ne predstavlam, da je bla kdaj mlada. A ona je recimo tko kdaj kej skadila?

MILA: Ja, tega ti pa jst ne morem govorit.

LANA: Sej mi je Blaž reku.

MILA: To se ti z mami pogovarjej, Lana.

LANA: Zato pa še mn štekam to.

Tišina.

MILA: Veš, česa sem se jst recimo ful veselila pr tem, da bom mama?

LANA: Česa?

MILA: Da bom glavo potopila na morju.

Lana se smeji.

LANA: Kaj?

MILA: Ja. Naša mami ni nikol glave hotla zmočit, mal je bla kao frizura pa pol tud ušesa pa ne vem, ful ji je šlo na živce, če smo jo kej pošprical, res. To je bla prov stvar. Od mami frizura.

Lana se smeji.

LANA: Aaaaaaa, frizura!

MILA: Res! Prsežm. Zmeri je tko plavala, da je glavo ful ven iz vode molila, k kužki, k Džeri, k se noče zmočit ...

LANA: Hahahaha, plavala k Džeri!

MILA: Prsežm. Tko da, no, evo, nama je že to pojem odrukane mame. Mami, k skoč na glavo v vodo.

Tišina.

LANA: Sam zdej, k pomislm, mami tud mal plava k Džeri.

Smejita se.

MILA: Ma dej, ti si počenala!

Smejita se. Tišina.

BLAŽ: Edin neki morm s to hrano poštekati, ne vem, al pa bi mu mogu mal bl pogosto menjati te brikete, ne vem ... k neki časa je tko vse super pa to ... lepo je. Pol pa ... kt da se jih mal naveliča že, pa čaka, da bo dobil mogoče še kej drucga ... pa začne čakati en dan, dva dneva, pol pa tretji dan sicer poje, valda, k je že ful lačen, ampak pol pa spet jovo na novo. Noče. In jst vem, kaj se to dogaja, jst vem, da on zdej čaka, da mu bom dal kej bolšga. Ampak jst pa tud vem, da, če mu dam zdej še kej zraven, da bo sam še bl čaku, k bo vidu, ja, lej, če pa mal potrpim, pol pa dobim še neki bolšga ... No, pol se pa gledava. Pa jst trmast, pa on trmast, pol pa skoz hodm gledat, a je zdej že kej pojedu al ni, on se pa prestavlja po sobi, kt da ni jedu že en let, pa me pa tko lačno gleda pa neki vzdihuje ... in jst tega sploh ne zdržim. Pol si pa jst kaka jetrca prpravlam pa on s temi učkami bogimi. In kaj? Nč. Pa še njemu nardim. Ne zdržim. In točn vem, da delam napako, k to se ne konča. In fora je, da res vse drugo, kar poje, razen briketov, da ma kr mal drisko pač, res, briketi mu najbolj odgovarjajo ... sam ja, pol pa noče pa me gleda tri dni ... pa mu dam spet mal mocalec gor ... no, pol smo pa spet tm. Tko me skoz na foro.

TOMAŽ: Janja?

BLAŽ: Ne, sam jst sem.

TOMAŽ: Kje pa je Janja?

BLAŽ: Neki so šle na banko pa neki še, ne vem, neka pošta je pršla al ni pršla al ...

TOMAŽ: Ja, zakaj sem pa pol jst ko zmešan letel prej iz službe sred največje gužve, k jo mamozdele?

BLAŽ: Ja, ne vem, zakaj pa si?

TOMAŽ: Ja, zato, k sva bla zmenjena, da peleva zdele tist, kar je za na center ponovne uporabe, preden se zapre, zakaj?!

BLAŽ: Aha. Ja, to pa zgleda, da neki ne bo šlo. A boš kavo?

TOMAŽ: Rajš ne. Ja, halo, kje si? Ja, jst sem pa tuki. Ja, tuki, a nisva bla zmenjena, da peleva na Snago? Kok pa rabš? Ja, ne, do štirih je sam. Jutr je isto sam do štirih. Ja, sej sem šou že dons prej iz službe, veš, kako me je Matko gledu ... ja pa ne morem jst kr vsak dan prej hodt ... Al kako si ti to predstavlaš? Ne slišm te, Janja, če me maš na spikerju. Ja, in kaj nej jst zdej? Ne slišm te, če me maš na spikerju. Kaj? Dej, poklič me, ko se boš lohkr sploh pogovarjala.

Tomaž prekine pogovor. Tišina.

JANJA: Fak ... fak ... tok me stiska ... jst ne morem dihat. Jst ne morem dihat ...

MILA: Janja, ej ...

JANJA: Jst ne morem dihat, jst ne morm dihat ...

MILA: Hej!

JANJA: Neki je narobe, vse me stiska tuki, ne morm dihat!

MILA: Kje te stiska, a tko, pr srcu?

JANJA: Ja, ne, ne vem, tko fuuul mi razbija pa tko, jst ne vem ... to ni ...

MILA: Hej, v redu bo, vse bo v redu!

JANJA: Jst ne morem dihat.

MILA: Janja, v redu bo, lohkr dihaš.

JANJA: Ne, ne, ne morem.

MILA: Dihaš, okej, vidm te, dihaš, sam ... dej ... used se tuki, okej

JANJA: Uf ...

MILA: Okej, zdej pa zapri oči, pa dihej ...

JANJA: Sam, k mi tko ...

MILA: Vem, okej, probi ne govorit zdej, sam dihi mal ... sam poskus se sprostit, okej? Sam vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... sam dihat morš ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vse bo v redu ... sam dihat morš ... vdih ... izdih ... a je bolš?

JANJA: Ja, ne vem, mogoče ... sam srce mi tok razbija, da ...

MILA: Ti kr še dihi, okej, minil bo, sam ... kr dej, okej, vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ...

TOMAŽ: In tud sem preračunu, trinajst let, a ne ... Lana je zdej osemnajst in takrat bo ona enaintrideset. Ponavad majo zdej okrog tridesetga otroke, se mi zdi no, tko, povprečno, če mal tko po sodelavcih pogledam, mal kasnej majo, kt smo mi mel, no, torej pr enaintridesetih bo moj vnuk al pa vnukinja star al pa stara, no, eno leto. Jst bom eno leto dedek. Pizda. To se mi zdi kr mal nekak. To niti še ne govori, ne hod, no, mogoče hod, jst sem to že mal pozabu, ampak ja, v glavnem, sploh ne bom nč vedu o tem pač ... vnuku. To me je tko mal ... ni mi to ... eno leto je pa res mal mal.

GREGA: Hej, evo, donat.

MILA: O, tenks! Okej, a pol boš lohkr?

GREGA: Itak, a so težke?

MILA: Ne vem, kaj je točn, mogoče je mal težko, zakaj?

GREGA: Pizda, tud me neki hrbet.

MILA: Aja, fak, ma dej pol, pa pust pa bosta pol Janja pa Tomaž.

GREGA: Ne, sej bom.

MILA: Pa dej ne, no, res!

GREGA: Ne, sej ni panike.

MILA: Pa če ti ni treba, no.

GREGA: Pa dobr, sej vem, bom lahko!

MILA: Pa dej, ne, no, če te hrbet boli!

GREGA: Pa dobr, no, fak, a nč ne morem rečt al kaj?

BLAŽ: Kaj pa ti?

GREGA: Nč ... tale nastavk za sesalc sem prpelu, k jutri jst rabm avto, pa rab pač ... ne vem zdej točen, neki. Pol sem pa mal posedel. Pa ti?

BLAŽ: Zakaj si pa luči ne pržgeš?

GREGA: Pa sej nisem mislu bit dolg ... sam tko mal, a veš? Ja, kje si, Bojan? A se boš ti men kdaj pustu pobožat? Zanc se mi je na nogo ulegu, a veš to?

BLAŽ: Ja, ja, mal je začel popuščat.

GREGA: Ja, stari, ti se to sam neki delaš, dobr vem jst ...

BLAŽ: A maš še kšnga?

GREGA: Ja, valda, sam mam sam laško.

BLAŽ: Ma ja, na tej točki mi je zdej že čist vseen.

GREGA: Kje si pa ti bil?

MILA: Sej to ni nč tacga, res, pol k se tko mal z ljudmi pogovarjaš, ful ljudi ma to ... sam se ne pogovarjamo tko o tem.

JANJA: Ma kaj?

MILA: Ja, tko ... panične napade.

JANJA: Aja! Ne! Mislm, nč tko, no ... sam ... ne, jst nisem mela paničnega napada ...

MILA: Mislm ...

JANJA: Ne! K mene je prov tko v srcu.

MILA: Ja, sej vem, sej to tko je, mene je tud zmeri tko.

JANJA: Ja, Mila, sam to je drgač, k ti si ...

MILA: Kaj sem?

JANJA: Ja, tko ... nč, no!

MILA: Ja, ne no, povej! Kaj sem jst?

JANJA: Nč, Mila, nisem tko mislna.

MILA: Ja, ne, dej, povej zdej? Kaj sem?

JANJA: Lej, ne bi zdej to, v četrtek mam kardiologa pa bo že on povedu, kaj je, neki more bit.

TOMAŽ: Ej, jst grem sam preparkirat.

JANJA: A lohk pliz še enkrat poveš, nisem slišala zarad muske?

MILA: A lohk sam pogledaš pliz, kaj mam tuki?

JANJA: Nč ni, sam tko mal si si spraskala kt en mozolček.

GREGA: Tko se mi zdi, kt da bi moral nogavice sproti dajat že v eno vrečo, pa jih pol kr tko dat skupi v vreči prat, tko kt ti svoje modrce mogoče, da jih že takoj skupi daješ in tud pol,

k jih iz sušilca vzameš, jih maš že vse na kupu v bistvu, pa hitr pol najdeš te pare pa to, to bi nam ful enga časa pršparal, mene to čist živčenga nardi, k mi vsi štumfi zginevajo.

MILA: Kje je pa Tomo?

JANJA: Ne bo ga.

MILA: A res, kaj pa je blo?

JANJA: Ma dej, ne bi zdej sploh o tem.

LANA: Mami, a me lohk ti pol spustiš pr Metelkovi?

JANJA: Ja, sam dej res, če bo Luka pr ns tud spal, mu reč, da nej ne hod v gatah po stanvanju, k očija to res zlo mot.

GREGA: Včeri se mi je zdela ful tko odrezava.

MILA: Mah, neki jima ne štima zdejle.

GREGA: Ja, neki nista ... sam je res naporna, pizda, a ni?

MILA: Ma ja, sam on je pa tud tak fotr, a ni, zmer bl, pizda, tak zapečkarski no ...

BLAŽ: Ej, Bojan je mal zgrizu tole preprogo, ta zvito, sej ni bed to neki, ne?

GREGA: Ma ne ... dej mogoče sam mejbi raj dol nes v kanto?

BLAŽ: Ja, bolš, ne?

MILA: Sej sploh ne vem, kje nej začnem ...

JANJA: Eeeeeeeeeee, v redu je, sej lohk mal jokaš ...

MILA: Sej ni nč, sam tok je vsega ...

JANJA: Vem.

MILA: Pizda, a bom jst še kdaj mela svoj možgan nazaj?

JANJA: Itak da boš!

MILA: Jst sploh ne morem nč razmišljat, nč si ne zapomnem, koncentracijo mam za manj časa, kukr traja, da nardim najosnovnejše kosilo, pizda, komi sem se mal pobrala po Hani, zdej pa spet sam en blur, za bogve kok časa spet ...

TOMAŽ: A lohk ne zlagate stvari na hodnik, k se ne da nč mim pol nest, no.

LANA: Ej, lejta me!

MILA: Uaaaa, ojoj, ful ti paše ...

JANJA: Res ti.

LANA: A res?

MILA: Reeess! To morš ti vzeti!

LANA: A res lohk?

MILA: Ja, valda, ful ti paše! A si šla ti tud kej čez un nakit?

LANA: Sem, ja, sam ni mi neki ... to je res tko mal no ... zlato je vse ... mislm, mela bi zarad babi, sam res pa ne vem, če bi dejansko kdaj ...

MILA: Ja, sej vem, sej to tud babi ni nč nosila.

JANJA: Nisem tko mislna.

TOMAŽ: Kako si pa mislna?

JANJA: Ja, ne vem no, ne tko!

TOMAŽ: Ja, dej, povej pol!

JANJA: Dej, a lohk pliz doma, res ne bi zdej o tem, jst sem tok zmatrana, res, pliz, a lohk sam mal diham?

MILA: Hej, midve sam še čez zdravila greva, pol me pa lohk pobereš, okej, ej, a si šou pol po pižamco zjutri? Aha ... pa ne, sej če je mal večja, bo pa za dlje časa al kaj ... a je ful prevelika?

JANJA: Ja, lej, če maš tenis, maš tenis, čist tko me je prešlnl, če bi šla, ampak lej bova šla pa drugič.

TOMAŽ: Sori, pizda, sej mi je bed, sam ne morm ga zajebat last minute ...

MILA: Pa dobr no, sej ni zdej to nek apartma, da morš drajsat zdej vse, k greš. Pač sam tok, da je v nekom normalnem stanju, pol bojo pa že oni naprej, kar kol bojo pač ...

JANJA: Vem, kaj mislš, ja, sam takih sten jim pa tud ne mormo pustit.

MILA: Pa ne vem, kaj pa bi ti?

GREGA: Pa sem mislu kake makarone ... uno mezgo mamo še za porabit, pa ne vem, a ti nis še nč lačna?

MILA: Ne vem ... nisem neki, ne.

GREGA: Sej sem tko mislu, da zdele še po parmezan skočva na poti, pa po jogurt za zvečer, pol pa ti po tamalo, jst pa grem dam skuhat. Pizda, solate nismo že dolg, to mi kr pozabmo!

JANJA: Tamala bi tega benamina za v sobo, je rekla. Jst bom pa amarelis, to sem ji ga jst prnesla ... mislm, mi. Za šestdesetko. Pol mi je pa skoz fotke pošiljala, kako cveti. Vsak let.

BLAŽ: Pa sej sem.

JANJA: Ne, nč te ni, vse sva midve nardile. Še Lana je več pomagala.

BLAŽ: Ja, pizda, pa nisem jst kriv, če se dobivate takrt, k mam jst job. Itak, k pa kej zložim, mi pa vse razpakiraš pa sama razporediš!

JANJA: Ja, če bi bil več tuki, bi pa mal bl šteku sistem.

BLAŽ: Pa kakšn sistem, roba je, roba more ven, roba, škatla, roba v škatlo, čao.

MILA: Lačna sem.

GREGA: Kaj pa, če zdejele skočm?

MILA: Ja, lohk, sam a ne bi rajš, preden gremo dam, da se ne kuha v avtu?

GREGA: Ja, pa sej lohk sem dam v hladilnik.

BLAŽ: Ja, kul, a si ti z bajkom?

LANA: Ja, pa ti?

BLAŽ: Ja tud ... aja ne, sam fak, jst mam še Bojana!

LANA: Pa sej gre lohk tud Bojan ...

BLAŽ: Ma ne, ne bi to ... on med folk pa to ...

LANA: Pa sej ns nau neki ful ...

JANJA: Kako so pa kej oni?

MILA: Jah, tko, ne vidmo se tok neki zdej, k smo se preselil, ne rata nekaj ... mislm pa, da ful šibajo okrog, no, vsaj na facebooku tko vidm mal ... Indonezija pa Tunizija pa Egipt pa ...

JANJA: Aja, tko?

MILA: Ja, ja, tko, kr, kr zares.

JANJA: A niso oni neki tožl vrtca, k so jim tm rekl, da se morjo cepit tamali?

MILA: Ne, čaki ... kaj pa, če ti pobereš mene z avtom, pa jst pač pustim kle bajk, pa greva skup po Hanko, aja, pa vmes še dam po poganjalčka, al pa ne, kr tko po Hanko pa se pol doma sparkiramo pa gremo s poganjalčkom pa do igrišča pa to, pol pa zjutri skupi peleva Hano, pol pa do sem z avtom, pa vzameš ti moj bajk, jst mam pa lepo avto za pol, ti si pa pač neodvisen.

GREGA: Sam kaj pa pol moj bajk?

MILA: Aja, fak. Ja ne, pol pa prid ti z bajkom do mene pa greva skup po Hano pa pol dam, aja, ne, sam jst rabm avto jut. Ja, pa pust tm bajk pač.

GREGA: Kaj – pa da grem peš dam po avto?

BLAŽ: Dej, a lohk to klimo ugasnemo, mene prov glava boli?

JANJA: Mene tud!

MILA: Ja, sej si ti tud šla potovat.

JANJA: Ja, že, sam to je blo mal drgač ... sem že mela kej narjen, a ne? Pa ...

MILA: Mislím, v resnici, če zdej tko za nazaj pogledam, tko zase, kam sem pa to hitela?

JANJA: Joj, ma dej nehi mi s temi, res!

GREGA: Ej, a bi kdo kavo?

JANJA: Jst bi, prosm!

TOMAŽ: Jst tud, pliz!

GREGA: Blaž?

BLAŽ: Ammm, ne. Sem že dost dons.

GREGA: Mila?

MILA: Ammm, jst bi eno malo, prosm.

BLAŽ: Ma ja, al pa, ja, dej, bom jst tud eno malo.

GREGA: Lanč?

LANA: A je mlek?

GREGA: Ne.

LANA: Ne, pol pa ne bom.

MILA: O fak, ne v ta spodnjo skrinjo pogledat.

JANJA: Ja, vem, ja.

MILA: Jst bi to kr vse skupi na odpad, a je to bed?

JANJA: Ne vem, kako to ... sam po mojem ni lih fajn, no ...

MILA: Ampak sploh ne vem, kako bi se lotla, tko je ...

JANJA: Ja, vem, ja ...

MILA: Ne, jst nisem bla nč živčna prej, jst sem ratala živčna, k si mi ti reku, da ne veš, zakaj sem tok živčna, in pol me je to živčno nardil, k se mi je že takoj, k si pršou, zdel, da si ti živčen, in pol name projeciraš to živčnost, kt da sem jst živčna, ampak res nisem bla, in to mene pol živčno nardi!

LANA: Pa Tadej na svojem žvi pa Maja pa Deja ...

JANJA: A nista onedve iz Kranja?

LANA: Ja, okej, sam Tadej je pa iz Lublane, pa njegova sestra se tud zdej skupej z dvema cimrama seli.

JANJA: Ja, lej, Lana, sej je vseen, tko k je oči reku, če si lohk plačáš, lohk greš.

GREGA: Kako je blo?

TOMAŽ: V redu. Hitr. En dva tri tja, nazaj ...

GREGA: Ja, hitr ste bli ...

TOMAŽ: Ja, nč nismo neki še tko vidl ... pač tko zvečer mal, kar so nm tm zrihtal, tko nč kej, edin pol to neko pogostitev pol po zaključku, te njihove sakije pa sušije pa to ... pol pa,

k smo mal spil pa pojedl pa se mal sprostil, so ns pa IT-jevci njihovi še v Maca pelal ...

GREGA: Itak.

TOMAŽ: Itak. To je blo pa to, lej, štirje dnevi, še jet leg ni minil, sem bil že nazaj.

BLAŽ: Kje?

MILA: Pa tm, k so čistila, no ...

BLAŽ: Ja, sam tiste omarce ni več.

MILA: Aja, sej res.

JANJA: Ja, če je pa vse na men, pizda, uno, vse, jst sem skoz kle in skoz vs sam neki kličem in skoz se odločam, kaj bomo, kam, kam bomo ... jst vs čakam! Vi vsi mate skoz neki, stari, jst mam tud stvari, pizda, pa skenslam, a veš? Da se dobimo, pa nardimo to, kar je za narest v bistvu, ker je za narest, a ne? Sej sam to je. To je pač treba nardit. A mislš, da je pa men fajn?

MILA: Ne, sori, sam ... jst to ne morm dat na Rdeč križ ... sori ... lej, ta ma še njene lase gor ... ne vem ... jst ... pač, za Rdeč križ bi blo treba to vse oprat in jst tega pač ne morem oprat ... enostavno mi je ... in ne vem, ne vem v bistvu ... kaj bomo, ne vem, lej, ti povej, jst ne morem.

GREGA: Veš, kaj mi je dons rekla?

MILA: Kaj?

GREGA: Ja, tko se vozva na bajko do vrtca, a ne, ona za mano na sedežku in govori: modre mam, modre mam. Pa jst njej: ja, modre čevlje maš, ja. In reče ona: kaj pa oči? Pa rečem jst: ja, kakšne pa mam jst? Pa ona gleda mal v tišinci, pa začne: ni zelena, ni zelena, ni zelena, pa jst: ja, niso zelene barve ne, kere pa so? Pa še mal tko razmišla: aaaaaaaaam, rjava. In jst: ja, bravo, rjave mam, ja. Pa reče Hana: mami pa roza. In jst njej: a res, roza ma? Ja, roza ma. Pa rečem: ja, a niso rdeče? In ona tko tih, neki časa razmišla in reče: ja, oči, bravo! Rdeče so. Bravo, oči! Bravo!

Smejita se.

JANJA: Sam ne, to sem jst po mojem, k vaju še ni blo, lej, k to je še v Šiški verjetn slikan.

MILA: Aja, pa res, ja, k je kr en tepih.

JANJA: Kok sta bla mlada ... mlajš k mi zdej.

MILA: Kr noro tko pomislit, a ni? ... Kako bi blo na primer, če bi se tko zdej srečal v nekem kafiču zvečer ... evo, prbližn isto stari ... pa da se mal podružmo.

Janja se smeji.

JANJA: Ne vem, tega si pa sploh ne predstavlam ...

MILA: Fotr bi bil že pijan in ga ne bi nč razumel, jst bi šla ob devetih dam, potem ko bi že pol ure kinkala, ti pa mami bi se skregale neki o politiki, in pol, k bi Blaž pršou nekje ob desetih, že nobenga sploh ne bi blo več.

Janja se smeji.

JANJA: Točn to!

BLAŽ: Ej, a sem jst mogoče tuki včeri tobak pozabu?

MILA: Ne vem, a si ti sploh bil tuki včeri?

BLAŽ: Ne, sam zvečer sem na pir pršou, k je Grega končvou.

MILA: A res, lej, on to nč ne reče ...

BLAŽ: Ja, sej, kaj je pa za rečt?

MILA: Ja, ne vem tko, da sta se vidla, pa ne vem ...

BLAŽ: Ja, pa sej se skoz vidmo, kaj je pa to za rečt?

MILA: Ja, ne vem no, jst rečem te stvari ... kaj sta pa delala?

BLAŽ: Ja, nč, pir sva pila.

MILA: In?

BLAŽ: Ja, nč. To je to.

MILA: Ja, pa verjetn sta se kej pogovarjala.

BLAŽ: Ja. No, ja. Pa niti ne tok. Kul je blo.

MILA: Ja, no, pa če je res, ti sploh ne poslušáš niti mojga predloga, ti čist živčna rataš, če sam probam mal kej predlagat, uno, če ni po tvoje, čist znoriš.

JANJA: No, kaj si pa predlagala, pa da nisem upoštevala?

MILA: Kere škatle greva iskat, kje bi začele sobo pospravlat, kaj bova naročile za jest, kdaj bova naročile ...

JANJA: Dobr, to si zdej pa tud povlekla skupi ... a zdej pa, če mam jst bolši predlog, ne smem rečt niti?

MILA: Ja, kako pa veš, da je tvoj boljši?

JANJA: Ja, na primer veš pač, une škatle so zanič, in to vem, ker sem pomagala Veroniko selit, pa

sva šli tja vprašat, pa sploh ne veš, kaj dobiš, oziroma dobiš pač, kar dobiš, in maš več dela pol s tem, da to rešuješ kt z dejanskim pakiranjem, plus mi rabmo take škatle, da jih lohk zapreš, ker bomo to nekam nesl oziroma zapakiral, in ne sam selil v neko novo hišo, kt je, če se sam seliš.

MILA: Lej, nimam jst zdej energije za to.

GREGA: Pa dobr, dejva se sam zment, kaj bomo jedn pol.

MILA: Ne vem, men je vseen.

GREGA: Dej, to mormo enkrat se mal zorganizirat, men se zdi, da skoz isto jemo.

TOMAŽ: Ne, ti men sej, to sem jst reku!

LANA: Ne, ti si reku, da če vama pomagam pomit okna, da me bosta zapelala do Trzina.

TOMAŽ: Ne, Lana, jst sem reku, da te bom zapelu do busa, da boš lohk šla do Trzina.

LANA: Sam to ni logično, zakaj bi pol jst z vama pomivala zdej okna dve uri, če bi bla lohk v petnajstih minutah na glavni, kamor bom očitno itak morala it? Mami?

JANJA: Dejta, ne mene v to, jst nisem sploh sledila.

LANA: Ti zmeri z njim potegneš!

JANJA: Ni res, Lana, delam, a ne vidš, kok je še za nardit?!

LANA: Vidva se sam s sabo ukvarjata skoz!

MILA: Zakaj se pa zdej name spravláš?

JANJA: Sej se ne, sam vprašala sem te, če maš pol jutrn čas.

MILA: Ja, na tak način, kt da ga nikol nimam.

JANJA: Ne, Mila, ni res, čist normaln sem te vprašala.

MILA: Ne, nis me, prov s tem tvojim tonom si me.

BLAŽ: O fak, najdu sem cel predal, poln bombonier. Aja ... u, ne, nč ne bo!

GREGA: Fak, kok je že ura!

MILA: A greš ti po tamalo?

GREGA: Ja, sam dejva sedežek prestavt, pliz.

U, a si ti vidla mogoče kje moje tevice?

MILA: A niso v avtu?

GREGA: Ne, sej zato.

MILA: In kaj je on reku?

JANJA: Da se ne bi loču, bi pa šou mal narazen.

MILA: Ja, kaj pa to pomen?

JANJA: Ja, to pač, da se bova ločila, ne pa še takoj. Mislm, po mojem, ne vem.

MILA: Fak ... sori, sploh nisem vedla ... da ...

JANJA: Smešn je pa to, da sem jst to bl tko rekla, k sem mislna, da se bo mal zamislu ... mislm, itak pol v vsem tem dretju, pa to je skoz ... pa sem kr rekla, nisem sploh vedla, da bom, tko zletel mi je bl pač ... ne vem, on je pa kr pograbu nekaj ...

MILA: Fak, Janja ...

JANJA: Lej, dejva ne zdej ...

MILA: Pa kako ne zdej, če je pa ...

JANJA: Dej, zdele mava druge stvari ...

MILA: Ej, a maš lohki ti mal tamalo, da bi jst sam šla domov, en stroj dala prat, k nimam več gat nobenih nobenih, čist sem pozabla.

GREGA: Pa sej greva lohki midva v bistvu.

MILA: Pa sej ji je kul kle, a ji ni?

GREGA: Ja, čist tko, da teb ni treba, sem mislu ...

MILA: Ma ne, mi kr sede it mal na pavzo.

GREGA: Dej, a lohki še moje majce tanove daš?

MILA: Ja, sam jst bom dala na šesdeset.

GREGA: Pa ne, no, dej na štrdeset no.

MILA: Bom pa zvečer dala še na štrdeset.

GREGA: Pa sej lohki daš tud gate na štrdeset.

MILA: A lohki prosm operem svoje gate tko, k jst hočem?

GREGA: Pa dobr, no, nisem tko mislu!

MILA: Kako pa?

JANJA: Sam tko obrneš pa prtisneš.

MILA: In se sama spuca?

JANJA: Ja, tri urce, pa je. Dobr, ne?

MILA: Ne morem verjet, to pa sploh nisem vedla, da obstaja ...

JANJA: Ja, mi mamo tud tako.

MILA: Ja, kaj pa, če bi vi mal podelil to znanje, pizda, mi smo dve let nazaj pečico kupval, če bi jst to vedla, bi zih tako kupila, ne vem, če kej sovražm tok k drgnjene pečice, ej ...

JANJA: Ja, sej ...

MILA: Lej, ne vem, kaj nej ti rečem, res. Sori, res ne. Sej jst tud nočem bit ta, joj, ni mi do seksa, ampak, pizda, ni mi. Ne vem, jst ... k njo zvečer zrihtam pa to, k ona ugasne, jst tud faking ugasnem. Pač ugasnem. Pa nočem bit ta, res, jst bi ful še, še neki, ne vem, ja, seksala, vse

bi jst to, ampak fak, Grega, men se še stuširat ne da, a štekaš to? Pa smrdim! Pač ni mi.

Mislm, mene ni, jst sem fuč. In ti neki, če se me dotikaš pol ponoči, men je to ... men je to, faaaak, jst rabm spat, jst res rabm spat, jst bi te včasih ubila, fak, sej mi je bedno, zdej, k se slišm, kako to govorim ... mislm, sej jst se tud vprašam, a je to okej, a gre to stran, pa zdej še ena prhaja pa ...

BLAŽ: Ma dej, stari, men se to ne da, jst bom dal Džerija v vajino sobo, zato k skoz renči na Bojana in sem skoz mal v pozoru in ne morem nč delat, pizda, pol.

LANA: Pa zakaj mi skoz muzko ugašaš?

JANJA: Če pa ne morem mislt nč od tega hreščanja.

MILA: Men se ne zdi, da sem kej tacga rekla, mislm ... en ji pa tud more mal povedat kdaj.

GREGA: Ja, to že, sam a se ti zdi zdej lih trenutek za te stvari?

MILA: Mislm, ti mi pa tud skoz slabo vest nabijaš.

GREGA: Pa dobr, no ...

MILA: Sej si sam reku, kok je dosadna ...

GREGA: Pa dobr no, teb. Sam mal jo je pa tud mogoče treba razumet, da ... kam zdej greš?

BLAŽ: Kako to misliš?

MILA: Ja, tko, a ti ni nikol, tko mal bedno to, skoz neki na pol, a si ne želiš kdaj, da bi tko ... mal več, od, ne vem, tega?

BLAŽ: Ne, jst velik mn kt pol. Men je to dost.

MILA: A ti je?

BLAŽ: Ja. Še preveč mi je.

TOMAŽ: Okej, električar pride jutri zjutri, sam zgleda, da bo sam varovalo zamenu pa tale razdelilc zunanji. Sam ne se zdej nč dotikat al pa kej, da nauš prklapljal nazaj.

JANJA: Ne, ne bom, fak, hvala, pa ... sori, če sem te kej zmotla ... sam ful sem se ustrašla, k se je začel kadit.

BLAŽ: Men se sam zdi, da njemu ni kul, če grejo spuščeni psi vanga, k je na vrvici. Res no, to ni nikol kul, pizda. Pol pa moj znori, pol me pa tko gledajo, uuuuu, ta je pa hud! Ja, ne, stara, sam nima se kam umaknt, a ne? Res, jst ga bom začel zdej spuščat, če bom vidu, da kšn teče prot nama, res. Fak of. Pa nej se zmenjo.

JANJA: Mah, ko mu bo prvič zamokala omako, bo pošteku, da ne gre to tko na izi. Mislm, to je neka zgodovina. To so leta in leta in leta tega, da se poznaš, mislm, a veš, kaj je to, poznaš, jst njega poznam bolj, k se sam, pizda. Zvil ga bo. Najprej v želodcu, pol pa še tko. Pol bo pa še dojel, da ma ona debele gležne. Ker ma. Pa nč tko, pač ma, sej vsaka ma neki, ampak pač ma. Res debele.

GREGA: A veš, uno, k ti otrok uleti z neko tko kr rano, uno, k mu kej visi, pa neki kamnčki not, al pa tm kak čigumi s ceste al kajjstvem neki tko resnega, kri povesod pa to, al pa ne, k pride ves tak švoh pa meglen pa nč ne more, čeprov bi vseen vse, pa ga pošlataš pa čist, uno, gori in mu zmerš, pa ma tko ful vročine pa se ti tko mal obrneš okol po prostoru, kje je kaka odrasla odgovorna oseba, da bo vedla, kaj zdej nardit, pa ugotoviš, da si to zdej ti?

MILA: Nosečniški možgan, nosečniški možgan, nosečniški možgan, nosečniški možgan zelo dobro ve, kaj se rima na račke, in to so tačke in kračke in krtačke in postopačke razbijačke zvijačke potapljačke hlačke mačke režačke pospravljačke godrnjačke klopotačke frfotačke hahljačke značke cepetljačke spačke zehljačke rumenjačke zabavljačke bisernjačke

coprnjačke risačke opravljačke sestavljačke šepetačke tovrnjačke utrudnjačke pomagljačke pahljačke čofotačke prepirljačke bisernjačke migetljačke vrtiljačke utripačke besednjačke hihitljačke natikačke ziherljačke lepotnjačke grizljačke skakačke vzpenjačke topotačke divjačke sadovnjačke vikendačke zapiračke bobnjačke prsketačke koprnjačke zlatnjačke vozačke direndačke poganjačke gobezdačke zapravljačke škrtake rezgetačke sprehajačke zaklepačke kobacačke prikljanjačke cmokljačke poljubačke rokovnjačke

škripačke
 koromačke
 trepetačke
 prdačke
 čačke
 brisačke
 sračke
 tračke
 oblačke
 lijačke
 mlačke
 napačke
 veslačke
 glavnjačke
 potepačke
 mračke
 brbotačke
 sanjačke
 dihačke
 driskačke
 duhačke
 kihačke
 tuljačke
 jokačke
 težačke
 bedačke
 trapačke
 smučačke
 sankaačke
 streljačke
 fračke
 balinjačke
 kotalkljačke
 šprintačke
 alpačke
 napačke
 nosljačke
 vohljačke
 lunačke
 kričačke
 lulačke
 kakačke
 šraufaačke
 lovnjačke
 izbiračke
 odpiračke

zapiračke
 dvigačke
 bingljačke
 čevljačke
 svinjačke
 kolačke
 zračke

LANA: Sej ne vem v bistvu ... pa ne, da je men vseen al pa kej ... sploh ne ... jst sem ful občutljiva za vse to, kar se dogaja, tko preveč, res, jst dobesedno skoz spremljam po facebooku, instagramu vse, kar se dogaja, kje so spet ujel neke delfine, kok je še teh belih nosorogov, kdo je pojedu kok smeti, plastike, vse te temperature rekorderske, otroke lačne, to, Jemen, Afganistan, mislm, jst sem skoz na to prklopljena, pa ne, da sem zdej kšn aktivist posebn, mislm, grem na proteste pa to, podpisujem peticije, sej verjetn bi mogla bit še bl nekaj aktivna, ampak mam tud mal svoj lajf, vsaj poskušam nekaj, no, ker to sem hotla prej rečt, to je nekaj dost normaln, okol sebe, če pogledam svoje sošolce pa to, mi vsi to skoz vse vemo, gledamo, se pogovarjamo, to je ta ena stvar, mi smo nekaj skoz v tem, pa ne, da smo mi zdej kle eni, ne vem, kej posebnega, mi smo vsi kr eni rendom ljudje, vsi mi, sam, pizda, ne vem, res slabo kaže, a ne, sam to je pač – ni dobr. K mi je zanj Blaž reku - ne bom mel otrok, kt da je to nek statement al pa ne, pač kt tko, ne vem, problem rešen, ne bom mel otrok pač, ja, okej, sam kaj pa mi, pizda, eni so pa vseen mel otroke, a ne, to smo mi zdej pač, ne da sem še otrok, vem, da nisem nekaj, sam tud tko za nazaj govorim pač, ker sem bla, a ne, no, in mi smo že kt otroc vedl, da ne bomo mel otrok, tko hipotetično, valda bomo, kšni, no, ne vem, jst tud ne vem, pizda, jst ne bom verjetn al kaj, če bo res tko, kt pravjo, no, sam to pač, ta en filing je, pa nočem novih stvari kupovat, pa še nekaj se mi dost to poklop, k zdej res ful dober second hand dobiš, jst od mami nisem neki dobila, ona, k gleda to devetdeseta pa to, k se zdej

kr dost nos, je kr tko, ne ne, sam stran, sploh se ne more videt na teh starih fotkah, na primer, jst bi pa dons vse to nosila, no, sam, pizda, pol sem pa zuni in je na primer ful vroče, tko kt je blo zanč, na primer, in sem mela torbo, pa to vse k cel dan okol trogaš, k ne veš, kje boš pristal, neka predavanja neki maš, pa neki po zoomu pa se pol nimaš kam dat, k je domov predaleč, pa pol neki si v knižnci, pa zjutri je mrzlo, pa maš jakno pol, popoldan te pa opeče in vse mi gre na kurac, ker sem na primer dve uri rabla od filofaksa do AMZS-ja, ker je vse, dobesedno vse faking razrit, in bi pač ful na primer pila radensko, tko res ful, in pol ne vem, pizda, k mi je bed kupit to plastiko, sam mal pa pač tud, pizda, a si lohk kupm zdej to faking radensko, k mi bo nardila čudež v želodcu, in ker pač nimam doma niti bazena niti avta, da ne govorim privat jeta, pizda, ker un, k ga recimo ma, se zih ne sprašuje, a bo kupu radensko al ne bo, ampak ma verjetn še ločen privat jet, sam zato, da si uvaža točno tisto faking vodo, k jo pač hoče od kjer kol že pač, res, kaj bo zdej ta moja radenska v tem scalu, to mi res faking mori, in pol si jo včasih tud kupm in pol itak ne uživam, ker sem bedna in ker je to bedno, in pol še tm sedim in razmišljam, fak, sam ti konzervativci bojo pa vsi mel po vsaj štiri otroke, k bojo na vseh referendumih in volitvah volil drgač, kt bom jst, in to mi tud valda ni kul.

Priloga gledališkega lista Mestnega gledališča ljubljanskega
Letnik LXXII, sezona 2021/2022, številka 8